

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ 1931
51446-447-

1931

Αρ. 15-16
240-241
Ετος Ε'

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ
ΔΙΠΛΟΥΝ ΤΕΥΧΟΣ
Αρ 6-

Οικονομία

ΜΕ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ

ΛΟΥΤΗΡΕΣ - ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΕΣ - ΝΙΠΤΗΡΕΣ

ΛΕΚΑΝΑΙ

ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΛΟΥΤΡΟΥ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΛΕΚΤΡΟΓΚΑΖ

ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ ΚΑΙ ΟΜΗΡΟΥ (έναντι Βουλής)

ΣΟΥΡΑΖΟΥΝΤΑΙ
ΣΟΥΡΑΖΟΥΝΤΑΙ

ΩΜΟΦΥΤΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΔΙΟΣΚΕΥΑΣΜΑ

ΤΡΟΦΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΥΠΟ ΜΟΡΦΗΝ ΛΙΚΕΡ

Περιέχει φωσφορικά άλατα, συνδυάζεται επιτυχώς
μετά το Μουρουνελαίου και ένδεικνυται εις όλας
τάς περιπτώσεις αδυναμίας.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ-ΖΩΝΑΙ

Επιστημονικώς οι τελειότεροι.

Προσδίδουν χάριν
και υγείαν.

Κάλλισι ελαστικαί
πλευσιωτάτη συλ-
λογή.

Διάφορα είδη διά
μασάζ. Έλαστικά
πρός εξέλιψιν των
ρυτίδων.

Στό μοναδικόν εις

το είδος του

ΤΟ ΑΡΕΤΑΙΕΙΟΝ

Όδός Έμμανουήλ Μπενάκη 5.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΩΝ

ΒΛΑΣΙΟΥ ΒΕΚΡΗ

Παρελήφθησαν χαρτιά ταπεσα-
ρίας τά πλέον μοντέρνα σχέδια.

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 1

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ

Προτιμάτε τόν άσυναγώνιστον

ζυθόν ΦΙΞ, βραβευθέντα εις έ-
λας τής εκδόσεως.

Ζητήσατέ τον εις άπαντα τά
Συμπολαια και εις φιάλας εις
τά καλλίτερα παντοπωλεία Έλ-
ληνών, Πειραιώς και Έπαρχιών.
Πίνοντες ζυθόν ΦΙΞ,
παρασκευαζόμενον έξ έντοπίου
κριθής, ύποστηρίζετε τήν έγχώ-
ριον παραγωγήν.

ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΖΥΘΟΥ

500 γραμμάρια ή δύο περίπου
ποτήρια ζυθού, είνε ισοδύναμα
πρός 105 γραμμάρια άρτου.
ή 32 γραμμάρια βουτύρου,
ή 284 γραμμάρια πατατών,
ή 385 γραμμάρια γάλακτος,
ή 470 γραμμάρια μήλων,
ή 325 γραμ. κρέατος ή ιχθύων,
ή 1925 γραμ. ζωμού κρέατος.

(Έκ του συγγράμματος των καθη-
γητών CARL VON NOORDEN και
HUGO SOLOMON, Τόμος 1ος, Γερ-
νική Διατριφή, Βερολίνου, 1920).

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Μοδίστα Γυναικ. Φορεμάτων
Ήπιτη 3, Άθήναι.

ΕΤΟΣ Ε. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 15—16 (240—241)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 6.—

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.
ΕΞΑΜΗΝΟΣ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ.....ΔΟΛΛΑΡΙΑ
ΑΦΡΙΚΗΣ.....ΣΕΛΙΝΙΑ
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ.....

150
80
1
6
30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1931

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Αμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New York U. S. A.
Έν Αιγύπτω ο κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Έν Βελγική Κογκό ο κ. Γ. Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Έν Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Όπου δέον ν' απευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΚΑΙΣΑΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ: Δώ-
δεκα σκυθρωπές μάσκες, ποιή-
ματα.

Ο κ. Καίσαρ Έμμανουήλ εξακο-
λουθεί και στο νέο του τόμο να έμ-
φανίζει τις ίδιες αντιλήψεις περί τέ-
χνης και αισθητικής, που είχε πα-
ρουσάσει στο προηγούμενο βιβλίο του,
τον «Παράφων Αδύον». Είναι δηλαδή
παλιός της μοντέρνας ποιήσεως και
αυτήν προσπαθεί να δείξει ότι άκο-
λουθεί και πραγματοποιεί στους στί-
χους του. Τα θέματα των δώδεκα νέων
ποιημάτων του, που αποτελούν αυτή
τη συλλογή, αναφέρονται στη ζωή
των σαλονιών και εν γένει στον κό-
σμο του εκκεντρισμού, που επίζητεί
να μάς τον σκιαγραφήσει με γραμμές
έπίσης παραδοξοφανείς. Ακόμη και
στοιχεία των φαίνεται αυτή η
προσπάθεια. «Χωμένοι στα βάθη των
τροπικών». — «Μία νύχτα σε μία
χρυσή κόλαση». — «Νιχιλισμός». —
«Ανάρρωση». — «Η πικρία των χο-
ροεπισκευών». — «Sentimentalisme»,
— «Ψυχρομετεωρολογία». — «Αθλιό-
την» κλπ. Την ιδέα αυτή, του κνη-
γμάτος δηλαδή της πρωτοτυπίας και
της παραδόξου, την ενισχύει και
το σχέδιον του εξωφύλλου, ένα κε-
φάλι σκελετού χαμωμένο κατά τη
φροντιστική μέθοδο.

Ο κ. Έμμανουήλ, όπως είπαμε και
παραπάνω, ασχολείται κατά προτί-
μη με τα σαλονία. Η μορφή όμως
που περνούν από εκεί μέσα είναι άτο-
νες κι' άψυχες, πράγμα που δεν δι-
κιοποιείται πλήρως ούτε κι' αν υ-
ποθεθώ ότι έτσι είναι στην πραγμα-
τικότητα. Έπειτα, αν αυτοί οι κοσμι-
κοί τύποι έχουν τόσο ψυχική φτώ-
χεια και ζούν αληθινά με τέτοια στε-
ρεοτυπία, ο ποιητής έπρεπε να τους
παραλάβει από την αντίθετη πλευρά
και να τους σατυρήσει, εφόσον δεν του
έμπνουν λυρικές διαθέσεις. Ο κ. Έμ-
μανουήλ όμως δεν το κάνει ούτε αυ-
τό. Περιορίζεται σε μία φωτογραφική
αναπαράσταση, την οποία δεν κατο-
ρθώνουν να ζωγραφίσουν ή βαθύτερες
σκέψεις μελαγχολίας και απισιοδο-
ξίας που υποβάλλονται, σχεδόν αυθό-
μητες, εδώ κι' εκεί.

Έπειτα, το είδος αυτό της ποιή-
σεως που απασχολεί τον κ. Έμμα-

νουήλ και άλλους νέους συναδέλφους
του, είναι κάπως ύποπτο και δεν γί-
νεται δεκτό μ' έμπιστοσύνη από τους
πολλούς. Κι' ίσως να μην έχουν άδικο
οι αναγνώστες που παίρνοντας ένα
βιβλίο με μοντέρνους στίχους, χάνουν
κάθε ιδέα όχι μονάχα για τη μοντέρ-
να, αλλά και για κάθε ποίηση. Η κα-

σία. «Όταν άγνοή κανείς τους άρχι-
κούς βρους της ποιήσεως και έπιχει-
ρεί να έμφανισθί ως ποιητής, τότε
δεν είναι εκπληκτικό γιατί παρουσιάζ-
ει στίχους σαν αυτούς:

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ
Στῆς μοναξιῶς μου τὴν δερμιά

στῆ σκευινιά
τὸ γέλιο τοῦ

(πόνον ξε-
σπᾶει λυ-

πητερὰ
χά, χά, χά,

Μπροστά μου
(προβάλλει

κάποια
(μορφή

που με συγ-
κινεῖ,

τὰ μάτια μου
(τρέχουν δά-

κρυὰ θερμά
Αχ!...

Ποῦς θὰ μοῦ
(πῆ ἡ ζωὴ

(μου γιατί
(με τυραν-

νεί
Κανείς δὲν
(τὸ ξέρει τὸ

(γιατί
νὰ σοῦ τῆς.

χά, χά, χά.

Μὴ πειρᾶς τὸ γιαντὶ.

Μ. ΒΙΣΑΝΗ: Μερικοί Μετα-
νάστοι.

Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Βισάνη ἔχει ένα
πλεονέκτημα πού λείπει ἀπὸ τὰ ἔργα
τῶν ἄλλων συναδέλφων του: Δίνει
στολισμένο με εἰκόνες τὸ περιφύλλον
Έλληνας ζωγράφου τῆς Αμερικῆς
Γιάννη Βάσου, τοῦ ὁποῦ ἡ ἐκδοσις
πρὸ δύο-τριῶν ἐτῶν στᾶς Ἀθῆνας εἶ-
χε προκαλέσει τόσα ἐνθουσιώδη σχό-
λια ἐκ μέρους τῶν εἰδικῶν μας. Ἀρ-
κεῖ όμως τὸ μονα-
δικό αὐτὸ πλεονέ-
κτημα τοῦ βιβλίου
νὰ ἐξαγοράσῃ τὰ
τόσα ἐλαττώματά
του; Καὶ τὸ πρῶτο

ἀσφαλῶς ἐλάττωμα τῶν «Μερικῶν
μεταναστῶν» εἶναι τὸ ὕψος των, ἕνα
ὕψος στριμμένο, βασιανισμένο, πού κά-
νει προβληματική τὴν ἀνάγνωσι. Ὁ
κ. Βισάνης, παρασυρμένος κι' αὐτός
ὅπως τόσοι νέοι ἀπὸ τὸ κύμα τοῦ μον-
τερνισμοῦ, προσπαθεῖ νὰ καταπλήξῃ
τὸν ἀναγνώστη με φράσεις καὶ σκέ-
ψεις παράδοξα διατυπωμένες καὶ ἀκο-
λουθεῖ μὴ μέθοδο γραψίματος πού δὲν
τὴν ἐπιδοκιμάζει, πιστεύουμε, καμ-
μία σχολή. Ἐκτός αὐτοῦ δὲν προσέχει
στὴν τοποθέτησι τῶν λέξεων καὶ τίς
βάζει ἐκεῖ ὅπου δὲν χρειάζονται, ἀ-
πλῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ παραχθῇ αὐτὸ
τὸ παράδοξο γλωσσικό καὶ ἐνοσιολο-
γικό μίγμα πού ἀποτελεῖ τὴν ἐπίφα-
σι τοῦ μοντερνισμοῦ. Πρὶν λοιπὸν ἐκ-
δώσει καὶ ἄλλα βιβλία, ὅπως ἀναγ-
γέλλει στὸ ἐξωφύλλο, θὰ εἴχαμε νὰ
τὸν συμβουλέψουμε—ἀν μᾶς ἐπιτρέψει
μὴ συμβουλή—νὰ προσέξῃ περισσότε-
ρο στὸ μεταχείρισμα τῆς γλώσσας καὶ
στὴ σειρά τῶν ἐνοσιῶν καὶ μόνο τότε
νὰ γράφῃ. Καὶ θὰ γράφῃ ἴσως ἀξιό-
λογα, ἀφοῦ, καθὼς φαίνεται, δὲν τοῦ
λείπει κάποιο ταλέντο.

ΣΗΜ. ΧΑΜ ΚΑΙ ΙΑΦΕΘ

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ

Σχετικῶς μετὰ τὴν συλλογὴ τοῦ κ.
Β. Χασιώτη, γιὰ τὴν ὁποία γράψαμε
στὸ προηγούμενο φύλλο, ἐσχάσαμε νὰ
προσθέσουμε καὶ τὰ ἐξῆς περισπούδα-
στα. Ἡ συλλογὴ αὕτη εἶναι τυπωμένη
σὲ πολυτελεῖς χαρτὶ καὶ ζυγίζει ὅνω
τῶν 300 δραμίων. Τὸ γεγονός εἶναι
σπουδαῖον καὶ θὰ ἐκτιμηθῇ δαδόντως
ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους παντοπόλους,
στοὺς ὁποίους, φεῶ! μοιραίως θὰ κα-
ταλήξῃ.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ τόσο ὀραία Ἑλληνική εἰκὼν τοῦ
σημερινοῦ ἐξωφύλλου τῆς «Οἰκογε-
νείας» εἶναι ἔργο τοῦ ἐκλεκτοῦ ζωγρά-
φου μας κ. Ἀλέκου Χριστοφῆ καὶ
φέρει τὸν τίτλο τὸ «Πόντισμα τῶν
λουλουδιῶν».

Ὁ κ. Χριστοφῆς ἐκθέτει τὰ ἔργα
του στὴν ἀθήουσα τοῦ «Παρνασσοῦ».

ΚΥΡΙΑΙ,

Προερχόμενος ἐκ Παρισιῶν ὁ ἀδελφός τοῦ γνω-
στοῦ κομμωτοῦ κ. Λεωνίδα Π. Οικονομοπούλου (τοῦ
Κομμωτηρίου ΛΟΥΞ) κομμωτῆς Κυριῶν

ΜΗΤΣΟΣ

ἐνθα ἐβραβεύθη ὑπὸ
τῆς Ἀκαδημίας Κομ-
μῶσεων τῆς Γαλλίας διὰ τοῦ ΣΤΑΥΡΟΥ
τοῦ καθηγητοῦ, διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ καλλιτε-
χνικὴν ἐκτέλεσιν ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ ΙΝΔΕ-
FRISABLE (διαρκείας ἑξ μηνῶν) καὶ τὴν
ὁποίαν ὠρίσαμεν, χάριν ρεκλάμας, δρασμῶς
350 μέχρι τέλους Μαΐου A L'EAU, MAP-
ΣΕΛ καὶ τὴν ἀπαράμιλλον ἐπιτυχίαν ΒΑ-
ΦΩΝ ΑΚΙΝΔΥΝΩΝ διὰ μαλλιά, ἐγκατε-
στάθη ὁριστικῶς ἐν Ἀθῆναις καὶ δέχεται
ἐπὶ συνεντεύξει εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ΠΛΑ-
ΤΕΙΑΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ Κομμωτήριον Ἑὺστ.
Ταγκούλη (κἀνω τοῦ ξενοδοχείου (Μέγας
Ἀλέξανδρος).

Ἡ καλύτερα Λαΐς
Ἡ μόνη ἀπὸ ἑλληνικὸ μετᾶξι
Ἡ εὐθηνότερά Ἡ στερειωτέρα
ΤΙΜΗ δρχ.150
15 χρωματισμοί
Πωλεῖται παντοῦ
ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
ὁδὸς Ἑρμοῦ 11α

LES LOTIONS
GELLÉ FRÈRES
PARIS
NARPA
CE QUE FEMME VEUT
ET OILE NOIRE
POUR ETRE AIMÉE
IDYL

Ζητεῖτε τὸ νέον ἄρωμα NARPA διὰ τὰ μαλλιά
σας εἰς τὰ Μυροπωλεία καὶ Φαρμακεία.

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ - ΒΑΚΗΣ & ΣΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, ὁδὸς Ἀθηνᾶς 27.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ, ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ, ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

— "Αν θέλει κανείς να μάθει σε τί χρησιμεύει ο θάνατος, δεν πρέπει να ρωτήσει ούτε τους φιλόσοφους, ούτε τους παπάδες, αλλά μάλλον... τους κληρονόμους!

(Εδ. Λέμπερ).

— Οί άγγελοι δεν αυτοκτονούν ποτέ από απλήρη... Η άφορη αυτή της αυτοκτονίας είναι μονάχα προνόμιο των πολιτισμένων.

(Βολταίρος).

— Τα χρόνια που μιὰ γυναίκα αφαιρεί από την ηλικία της δεν πάνε ποτέ χαμένα: Προστίθενται στην ηλικία των άλλων γυναικών!

(Κόμηςσα Ντίαν).

— Μιὰ γυναίκα δεν φανερώνει ποτέ την ηλικία της... έκτος αν αυτό της χρησιμεύει ως πρόφασις για ν' αποχρήση την ηλικία μιας άλλης γυναίκας, ή όποια έχει περισσότερο συμφέρον απ' αυτήν να την κρύψει.

(Εδγ. Λαμπίς).

— Στο Παρίσι, δεν υπάρχει παιά μέση ηλικία: 'Από... νεώτατος πέφτει κανείς στάν... ζευωράματα!

(Αλφ. Καπύς).

— Η ζωή δεν είναι παρά ένας άγων περί υπάρξεως, στον οποίο είναι κανένας βέβαιος εκ των προτέρων ότι στο τέλος θα νικηθή.

(Σοπερχάουερ).

— Πρώ όλίγου έτοιμάσα τη διαθήκη μου. 'Αφίνω όλη μου την περιουσία στη γυναίκα μου, υπό τον όρο να ξαναπαντρευτή γρήγορα. 'Ετσι, τουλάχιστον, είμαι βέβαιος πως θα υπάρξει ένας άνθρωπος που θα λυπηθεί για το θάνατό μου.

(Ερρ. Χάινε).

— "Ζήν" είναι συνώνυμο με το ρήμα "είναι". "Εδ ζήν", με το ρήμα "είναι".

(Α. Μπριντιέ).

— Ο άντρας γεννάει κατά ένα χρόνο κάθε χρόνο, ή γυναίκα... κάθε τρία χρόνια!

(Μ. Ντονναί).

— Η μητέρα σου θα σε κλάη ως την τελευταία της μέρα, ή αδελφή σου ως την ημέρα των αρραβώνων της και ή γυναίκα σου ως... την άλλη μέρα το πρωί.

(Ρωσσική παροιμία).

— Για να νάναι κανείς εύτυχης, πρέπει να ξέρει να κύνει δυο πράγματα: Να κλείνει τα μάτια του και ν' ανοίγει τα χέρια του.

(Εδγ. Λαμπίς).

— Λένε στους ανθρώπους για να τους παρηγορήσουν: «Δεν βαρύνουν...» Όλα περνούν, όλα αλλάζουν... Οί περισσότεροι άνθρωποι ωστόσο είναι λυπημένοι ακριβώς επειδή όλα περνούν κι' όλα αλλάζουν...

(Λουί Ντεπρέ).

— Η γυναίκες είναι θαυμάσιες παρηγορητρες... Μόνον θυμώ για τις λύπες που δεν επροκάλεσαν αυτές.

(Πιέρ Βέρμπερ).

— Όταν κανείς κάνει μιὰ γυναίκα να κλάη, εκδικείται πάντα κάποιον άλλον.

(Μ. Ντονναί).

— Υπάρχουν τιμιότατοι άνθρωποι, οι οποίοι εν τούτοις δεν παραδέχονται ότι κάνουν καλά φώνα παρά μόνον όταν... κλέβουν τον έμπορο!

(Λέμπερ).

— Δεν κατηγορούν την τύχη ως τυφλή παρά μόνον αυτοί που... δεν την είδαν ποτέ τους!

(Λέμπερ).

— Μόνον οι φτωχοί είναι γενναίοι. Στους πλούσιους δεν περιμένει για να δίνουν τίποτα. Έχουν, βλέπετε, τόσες ανάγκες!

(Αλφ. Καπύς).

— Οί χρωακοποιόντες τραπέζιται δεν αυτοκτονούν στην εποχή μας. Πάει, πέρασε παιά ή μόδα αυτή... Το πραγματικό ρεβόλβερ του μοντέρνου τραπέζιται είναι... ο 'Οδηγός των Σιδηροδρόμων.

(Αλφ. Καπύς).

— Οί πλούσιοι είναι οι μεγαλύτεροι κακοπληρωτάι του κόσμου. Μόνον οι φτωχοί πληρώνουν άμέσως, τοίς μετρητοίς. Κι' αυτό το κάνουν όχι από τιμιότητα, αλλά επειδή δεν τους δίνουν πιστώσει...

(Ανατόλ Φράνκ).

— Τις περισσότερες φορές, οι γυναίκες μας και οι φίλοι μας μας ξέρουν λιγώτερο από τους άλλους ανθρώπους.

(Α. Γκουνόν).

— Ένας άνθρωπος πρέπει νάχη πάντα δυο φίλους, για να μπορεί να κατηγορή τον ένα στον άλλο.

(Αλφ. Καπύς).

— Οί φίλοι! Μά υπάρχουν χίλιων ειδών τέτοια υποκείμενα, αρχίζοντας από αυτούς που δανείζονται τα βιβλία μας τα οποία δεν μας επιστρέφουν ποτέ και τελειώνοντας σ' αυτούς που δανείζονται τη γυναίκα μας, την όποια, δυστυχώς, μας επιστρέφουν!

(Βικτωρ Σαρδού).

— Ο φίλος είναι κάποιος που ας ξέρει καλά και όμως... μάς αγαπά!

(Ερβέ Λαουβίξ).

— Γιατί κακολογεί περισσότερο κανείς έναν φίλο του παρά έναν έχθρο του; Γιατί τον ξέρει καλύτερα.

(Λουί Πωλ-Μαργκερίτ).

— Όταν ένας φίλος σου ζητεί χρήματα, κέφου τί προτιμάς να χάσεις: Τον φίλο ή τα χρήματα;

(Πετι-Στέν).

— Θέλεις να πάχης καλά με τους φίλους σου; Μην τους δείξεις ποτέ πως τους ξέρεις κατά βάθος...

(Μαρι Ραλιέρ).

ΚΕΦ. Α'.

ΟΤΑΝ ΔΙΑΤΑΖΕΙ Ο ΚΑΠΟΝΕ...

Μεσάνυχτα...

Μέσα στο μυστικό μπαρ της συνοικίας των μαύρων, που βοσκεί κανένας όλα τα πιστά, άρχει να καλοπληρώνει, σε μιὰ γωνία κάθεται ο Τόμ ο 'Αράπης, ή καλύτερα ο Τόμ ο Μακελάρης, όπως τον ξέρουν σ' όλα τα ύποπτα κέντρα του Σικάγου.

Ο Τόμ πίνει αφέντι, το ένα ποτήρι πάνω στο άλλο, καπνίζει ένα πρόστοχο πούρο και κυττάει διαρκώς στην πόρτα.

Τα μάτια του λάμπουν κάτω απ' το πλατύ μύρο του μύτωποι σαν δυο άγνιμένα κάρβουνα...

Η γροθιά του σφίγγονται... Ψιθυρίζει ανάμεσα στα σφιγμένα του δόντια τρομερές βρισιές, πρωτακουστές βλαστημίες και δαγκώνες το πούρο του με λύσσα...

Τα άγρια μάτια του, τα πνιγμένα στο άμα θαρρείς, δεν ξεκαρφώνονται από τη μικρή μυστική παρτίτσα, του μπαρ, που μόλις διακρίνεται πάνω στον τοίχο και που είναι καλά αμπαρωμένη.

Ο Τόμ ο Μακελάρης κάποιον περιμένει. Κάποιον που άργά και τον κάνει να φρονιάζει που χάνει έτσι άδικα την ώρα του.

Το ρολόι του μπαρ, πουναι πάνω απ' τον πάγκο, σημαίνει μιὰ και μισή...

Οί άραιοι παλάτες πούχουν απομένει στο ύποπτο κέντρο, ύποπτοι κι' αυτοί κι' επικίνδυνοι, φεύγουν ο ένας ύστερα απ' τον άλλο, μεθυσμένοι, παραπαλόντας.

Περνάει μισή ώρα ακόμα. Σημαίνει δυο μετά τα μεσάνυχτα.

Ο Τόμ ο 'Αράπης τσαχρουνάει με λύσσα το τραπέζι. Μά ή άγωνία του δεν παρατείνεται πολύ.

Στον σκοτεινό διάδρομο ακούγεται το γοργό τικ-τάκ δυο γυναικείων τακουνιών κι' επέντα άμέσως ένας χτύπος στην πόρτα κι' ύστερα άλλοι τρεις στη σειρά.

Ο Τόμ ο Μακελάρης πετάει το πούρο του στο πάτωμα και το πατάει: ν' ανακουφιστεί.

Ο ήλιος ο διαβουτήης του μπαρ, ένας θλιμμένος Ιταλός, τρέχει κι' ανοίγει την πόρτα.

Σε άνοιγμα της προβάλλει μιὰ νέα λυγρή, νύκτιμη, σβέλτη, με πυρόξανθα μαλλιά, άρχετα κομψά ντυμένη.

Ρίχνει ένα γρήγορο βλέμμα στην άθουσα του μπαρ, διακρίνει τον Τόμ και τρέχει κοντά του.

Κάθεται πλάι του δειλά και ψιθυρίζει κοντανασπίνοντας:

— Περίμενες, αγάπη μου; Δεν φταίω εγώ, χρωσέ μου Τόμ. Είχα μιὰ σπουδαία υπόθεσι να τελειώσω και γι' αυτό άργησα.

Ο Τόμ δεν απαντάει άμέσως. Είχε ακόμα χρονοψασιμένος.

Πίνει μιὰ γουλιά αφέντι, σφουγγίζει με την άνάποδη του χοντρού του χεριού τα πλατεία του χεϊλτή κι' ύστερα ρωτάει άπότομα:

— Πού ήσουνα;

— Μ' έναν άστυνομικό...

— Απ' τους δικούς μας;

— Όχι...

Τα μάτια του Τόμ ασπράφτουν.

— Τότε... Τότε; ρωτάει τη νέα κυττάζοντάς την άγρια.

— Τότε... Τότε; ρωτάει τη νέα κυττάζοντάς την άγρια.

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

— 'Ηταν ένας απ' τους έχθρους μας. Τόμ. Είχα εντολή να τον ξεολογίσω με κάθε τρόπο. Να του κλέψω μυστικά ή και να τον ξεπαρδέψω, αν κρατούσε σφαιριστά τα χεϊλτή του και δεν έλεγε τίποτα.

— Ποιός σούδωσε την εντολή;

— Ο ήλιος ο άρην-τής...

— Ο «Σιμαδεμένος»;

— Ναί. Τόμ.

— Έγχε; καλώς...

λέγε...

— Τον τραγουρίζω μιὰ βδομάδα τώρα, από την περασμένη Κυριακή που χωρίσαμε...

Μόλις άπθνε τον γύν-τώσα. Μά είναι γοργά άπεσού ο λεγάμενος. Χρειάζεται προσοχή.

— Σαν να λέμε δεν έπιασες ακόμα φάρια;

— Όχι, αγάπη μου.

Δεν είναι δα και τόσο εύκολο. Μά έλπίζω να τελειώσω τη δουλειά.

Θά μιλήσει...

— Κι' αν δεν μιλήσει;

— Αν δεν μιλήσει, Τόμ. Ένω εντολή από τον ήλιο τον Καπόνε...

Θά τον τραβήξω σε κανένα έρμητικό μέρος κι' εκεί... εκεί πειά θα μιλήσει σου μαζύ του.

— Όσο γι' αυτό, δεν έχει ντυσώα. Γιατί σε λένε άλλωστε «Μακελάρι», αγάπη μου.

Ο Τόμ ο 'Αράπης γαμωλάσκει.

— Αλλά πές μου, συνένισε ή νέα. Γιατί μ' είδοποίησε; νάσθω νά πέ βω; Τι σου συμβαίνει;

Ο Τόμ κυττάει ήρω του, είδε πως δεν τοις άκουγε κανείς και είπε:

— Πόσκειται για μιὰ δουλειά...

— Αυτό είν' όλο: Έγχε; νάιναν από μέ...

— Μείνε ήσυχος, Τόμ. Θά κάωω βτι υποσώ...

Ο Τόμ κούνησε διαστακτικά τη κεφαλή του και νοσημοποίησε:

— Δεν πούκειται να...

συνθησμένη δουλειά.

— Είχε δύσκολη;

— Είχε κάτι περισσότερο από δύσκολη... Την άνέθεσαν σε μένα. Και θέλω ωστόσο να βγδ άσπροπρόσωπος.

Καταλαβαίνεις;

— Πές μου, Τόμ, τί συμβαίνει;

— Την ξέρεις τη χορεύτρια, τη Λίλιαν Μπαρκαλάου;

— Την άμορφη και βαθύπλουτη; Και ποιός δεν την ξέρει σ' όλη την 'Αμερική; Πρόκειται για τα λεφτά της;

— Όχι.

— Τότε;

— Η νέα αυτή κατάνει στα χέρια της την ηρωσία μας, τη ζωή μας.

— Πώς;

— Χμ... Αυτό δα είναι εκείνο που με δαμονίζεις. Είχε ξετραβηθεί μαζύ της κάποιος απ' τους δικούς μας. Πάνω στην προέλα της άγάπης του του ξεφύγανε μυστικά...

Πολλά μυστικά. Έπειτα τα χρωσάσε. Η Λίλιαν κατάλαβε με τί μυστρο είχε να κάνει... Και σ' έδωσε. Μά δεν είν' αυτό το μονάχα. Η άστυνομία...

μυστικής τί συνέθη, κατάνει πως μπορεί να μάθει τα πάντα απ' τη Λίλιαν και της ζήτησαν να καταθέσει το καθετί.

— Και μιλήσει;

— Όχι, εύγλωτος.

— Αρνήθηκε;... Δόξα σοι ο Θεός!

— Όχι, διάβολε...

— Δεν καταλαβαίνω...

— Η νέα κατάλαβε...

— Πώς; αν μιλούσε θάβασε κίνδυνο τη ζωή της. Γι' αυτό δίσταζε. Είπε...

— Τους διαταχούς της στον έλαγγελά, που πήγε ο ίδιος σπίτι της. Και τότε, για να την ξεπαρδέψουν, της υποσέθηκαν να την ξεσφαλίσουν άπό κάλε κίνδυνο. Της είπαν πως θά διαβέσουν τοις καλύτερους ντεσπετίς για να τη συνοδεύουν παντού και να την φρουρούν. Της είπαν πως έχει υπογράψει να μιλήσει αν αγαπάει την...

— Τι δίνεις;

— Το πούσκαπο της Μωδ έλαμπε από χαρά.

— Πέτυχα κείνο που θέλωμε, ά πάντως.

— Τό πέτυχες!

— Ναί...

— Τούτπως στο σπίτι της λεγάμενης;

πατρίδα της κι' αν θέλει ν' άπαλλάξει το Σικάγο από το άίσχος της ληστείας. Την έφεραν στο φιλότιμο... Την έπεισαν... Καταλαβαίνεις;

— Και θά μιλήσει;

— Την Πέμπτη το πρωί θά πάη ίσια στο γραφείο του εισαγγελέως και θά τα πη όλα...

— Διάβολε! Άσχημη δουλειά...

Και τώρα τί θά κάνουμε ή καλύτερα τί πρόκειται να κάμης;

— Δεν καταλαβαίνεις;

— Θά την έμποδίσω να μιλήσει;

— Αυτό ν' άκούγεται.

— Πώς;

— Κιβδοντάς της το λαρούγγι σαν καρπό. Διάβολε!

— Κι' είν' εύκολο αυτό, αγάπη μου;

— Κάθε άλλο... Είχε δυσκολώτατο.

Η Λίλιαν φρουρείται κιάλας. Η άστυνομία έχει επάνω της τα μάτια της κι' άγρυπνεί. Δεν μόνον δα παρά 3-4 μέρες. Μά τί σημαίνει;

Πρέπει να γίνη κείνο που με διάταξαν. Θά τη σκοτώσω κι' αν γραφτεί στην άγκυλά του ίδιου του Θεού!

Πρέπει μονάχα να με βοηθήσεις...

— Θά κάωω βτι μου πής, Τόμ.

— Άκου λοιπόν... Έσένα δεν σ' έχει μαρκάει ακόμα ή άστυνομία. Θά φροντίσει, αύριο κιάλας, να μπής στην ύπηρεσία της Μπαρκαλάου. Πώς θά το πετύχης αυτό; Δεν ξέρω...

Πρέπει να το πετύχης.

— Κι' όταν γίνει αυτό;

— Όταν γίνει αυτό, μικρούλα μου, ή καρδιά της νέας αυτής δεν θ' απέχσ από το μαχαίρι μου ούτε έναν πόντο.

— Μαχαίρι, Τόμ.

— Άφγες λοιπόν κάθε άλλη δουλειά κι' άρχισε από αύριο το πρωί. Πιάσε δουλειά κοντά στη μικρούλα αυτή. Καμαριέρα της αν μπορείς. Και τότε τά λέμε. Πάμε τώρα...

Εκτός αν θές να πής κάτι. Θά πάρης ένα αφέντι;

— Ένα κονιάκ στο πόδι.

— Η νέα έπτε το ποτό της και βγήκεν μαζύ στον έρμη δρόμο.

Ο Τόμ στάθηκε.

— Δεν πρέπει να προχωρήσουμε μαζύ, είπε. Πήγαινε. Θά μ' ανταμώσης έδω αύριο βράδυ. Σύμφωνοι;

— Μείνε ήσυχος, Τόμ.

— Καλή νύχτα, Μωδ.

Φιλήθηκαν μέσα στο σκοτάδι και χώρισαν.

Το άλλο βράδυ, ή Μωδ, παλαιά θεατρίνα λυών θάστρον της Νέας Υόρκης, πήγε πιο νωρίς απ' τον Τόμ στο ραντεβού.

Κάθισε σ' ένα τραπέζι του μυστικού μπαρ και περίμενε.

Ο Τόμ έφτασε σε μισή ώρα.

Έβρεξε κοντά στη φιλενάδα του, την πήρε από το χέρι, την τραβήξε σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο και εκεί, πριν καθήσουν ακόμα, τη ρώτησε άνήσυχος:

— Τι δίνεις;

— Το πούσκαπο της Μωδ έλαμπε από χαρά.

— Πέτυχα κείνο που θέλωμε, ά πάντως.

— Τό πέτυχες!

— Ναί...

— Τούτπως στο σπίτι της λεγάμενης;

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΣΕΙΣΜΟΙ

Οι μεγαλύτεροι—σχετικά με τον αριθμό των θυμάτων—σεισμοί είναι κατά σειρά χρονολογική οι εξής:

79 μ. Χ.—Έκρηξις του Βεζουβίου και καταστροφή του 'Ηρακλείου και της Πομπηίας. Νεκροί 30 χιλιάδες.

1631.—Νέα έκρηξις του Βεζουβίου.

Νεκροί 20 χιλιάδες.

1667.—Σεισμός στην Κούχισα. Νεκροί 80 χιλιάδες.

1669.—Έκρηξις της Αϊτνας και καταστροφή δώδεκα πόλεων. Νεκροί 25 χιλιάδες.

1693.—Σεισμός της Σικελίας. Νεκροί 100 χιλιάδες.

1703.—Σεισμός στην 'Ισπανία και καταστροφή της Γέδδο. Νεκροί 200 χιλιάδες.

1731.—Σεισμός στην Κίνα. Νεκροί 100 χιλιάδες.

1783.—Σεισμός στην Κολομβία. Νεκροί 100 χιλιάδες.

1797.—Σεισμός στην Πανζα. Νεκροί 40 χιλιάδες.

1868.—Σεισμός στο Περού. Νεκροί 20 χιλιάδες.

1883.—Έκρηξις του ηφαιστείου Κρακατάου. Νεκροί 40 χιλιάδες.

1895.—Σεισμός στην 'Ιαπωνία. Νεκροί 20 χιλιάδες.

1902.—Έκρηξις του ηφαιστείου Μόν Πελέ της Μαρτινίκας. Νεκροί 32 χιλιάδες.

1907.—Σεισμός στην Καλαβρία και στη Σικελία. Νεκροί 80 χιλιάδες.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

—Ο αριθμός των 'Ιουδαίων σε όλον τον κόσμο ανέρχεται σε 11 εκατομμύρια.

—Οι 'Ιταλοί γελούν αρμονικά, οι Γερμανοί με περισσή, οι Γάλλοι με βλν την καρδιά τους, οι 'Αγγλοι με φλεγματώδη.

—Κάτι καλύτερο... Μπήκα στο μέγαρο της μ' όλες τις τιμές.

—'Ο Τόμ πλημμύρισε από χαρά.

—'Αρχάλισσε τη Μωδ... τη φίλησε, διάταξε δυο ποτά κι ύστερα κάρησε κοντά της. Κραμόταν από τα χείλη της...

—Μίλα μου, της είπε. Πώς τα κατάφερες; Νά πάει ο διάολος! Είσαι δικαιωμένο θηλυκό! Είχα δίκιο να σου ζητήσω να με βοηθήσεις. Λοιπόν;

—Λοιπόν, αγάπη μου, να δώ το μαχαίρι σου...

—'Ο Τόμ τράβηξε απ' τον κόρφο του ένα δίκοπο σιλήτρο, αίμανο και κοφτερό, που άστραφτε...

—Τί άλλο κρατάς επάνω σου; ρώτησε η Μωδ.

—Κι αυτό, απάντησε ο Τόμ κι έβγαλε έναν βρόνχο πλεγμένο με μαλακά σιρίτσια σέρμματα.

—Λοιπόν, αγάπη μου, είπε μ' άποφαση ή παλιή θεωρία, την Τετάρτη το βράδυ, την παραμονή της προδόσις της Αίλιαν, το μαχαίρι σου αυτό θάνα καρφωμένο στο στήθος της κι ο βρόγχος γύρω στον άσπρο λαιμό της. Και να πώς...

(Ακολουθεί).

ΕΝΑΣ ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΕΛΛΗΝ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ

Ο ΤΣΑΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ

Το ταξίδι του Τσάρου για την 'Οδησό. Τρικυμία και χιονοθύελλα. "Οπου το πλοίο χάνει την κατεύθυνσή του. Ο Τσάρος κινδυνεύει να αχμαλωτισθεί. Η τέλμη του Παπαχρήστου. Όπου διατάσσει τον Τσάρο. Η ανέλιξη της σωτηρίας. "Επειτα από μια ελέγχληρη 'Οδοσειά. Η εγνώμοσύνη του Τσάρου. Πώς πέθανε ο Παπαχρήστος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν κατά το 1828 ο Ρωσικός στρατός κατέλαβε τη Βάνα, ο αυτοκράτορ της Ρωσίας Νικόλαος, ο οποίος είχε συνοδεύει ως εκεί τα στρατεύματά του, μπήκε σ' ένα καταδρομικό για να γυρίσει στην 'Οδησό.

Αλλά στο δρόμο το καταδρομικό που τον μετέφερε, κατελήφθη από φοβερή τρικυμία, συνοδευόμενη από άγρια χιονοθύελλα.

Ο κυβερνήτης του πλοίου και οι άνδρες του πληρώματος κατέβαλλαν κάθε προσπάθεια για να το σώσουν απ' τη ματαιωμένη θάλασσα, αλλά η παρουσία του αυτοκράτορος, που έδνε διαρκώς διαταγές, και μάλιστα όχι τις κατάλληλες, παρέλυε τις ενέργειές του.

Το σκάφος είχε παραδοθεί πια στη διάθεση των εξαγριωμένων κυμάτων και κανένας δεν ήξερε σε ποιο μέρος βρισκόταν και κατά ποιο τραβούσαν.

Έξαφνα, αφού πέρασαν αρκετές ώρες, παρατήρησαν με καπνίλη και με φόβη, ότι το πλοίο βρισκόταν κοντά στο στόμιο του Βοσπόρου.

Η Ρωσία τότε διατελούσε σε εμπόλεμο κατάσταση με την Τουρκία και, αν το καταδρομικό έμπαινε στο Βόσπορο, σίγουρα ο αυτοκράτορ θα αιχμαλωτιζόταν.

Αν πάλι αφιμόντουσαν στην τύχη, σε λίγο τα κύματα θα πέρδουσαν το πλοίο τους στις απόβροχες άντες του Βοσπόρου κι εκεί θα το κάνανε κομμάτια πάνω στους βράχους.

Αυτό το δίλημμα είχε παρουσιαστεί μπροστά τους και τους κρατούσε σε άμνηχανία.

Στην κρίσιμη εκείνη περίσταση, ο αυτοκράτορ, αφού έλασε πια κάθε ελπίδα σωτηρίας, ανέλαμψε εντελώς για τη ζωή του, θέλησε να φροντίσει τουλάχιστον για τη διαδοχή του θρόνου.

Συνέταξε λοιπόν τη διαθήκη του, μέσα στην οποία υπήρχαν ή τελευταίες θέλησές του, και την παράδωσε σ' έναν από τους υπασπιστές του με την εντολή να την πάλι στην Πετρούπολη, αν εγγλύωνε.

Κατόπιν διέταξε τον κυβερνήτη του πλοίου να διευθυνθεί προς το εσωτερικό του Βοσπόρου και, εν ανάγκη, να αναπαύσει το πλοίο στον άερα.

Τότε, ένας από τους καλύτερους αξιωματικούς που πλοίου, Έλλην την καταγωγή και ονομαζόμενος Παπαχρήστος, παρουσιάστηκε στον αυτοκράτορα και του είπε θαρραλά:

—Μεγαλειότατε, αναλαμβάνω εγώ να οδηγώ το πλοίο κατά τρόπο, που και τους σκοπούς ν' αποτύχει και από Βόσπορο να μην μπει. Απαιτώ όμως έναν βο...

—Λέγε γρήγορα τον βοο σου, που είπες ο αυτοκράτορ.

—Θέλω ή 'Υμετέρα Μεγαλειότης να παραχωρήσει την κυβερνήση του πλοίου σε μένα μέχρις ότου

φτάσουμε στο πρώτο ρωσικό λιμάνι!

Ο αυτοκράτορ, θέλοντας και μη, υποχώρησε στην απαίτηση του τμήνου αξιωματικού και τον διόρισε ά μέσος κυβερνήτης του πλοίου.

Τότε ο Παπαχρήστος γύρισε και του φώναξε έπιπαικτικά:

—Απαιτώ ή 'Υμετέρα Μεγαλειότης να κατεβή με όλη της τη συνοδεία στα διαμερίσματά της και να μη βγί απ' αυτά, χωρίς νεώτερη διαταγή μου...

Ο αυτοκράτορ όμως δεν έννοούσε να συμμορφωθεί με την υπόδειξη και τότε ο θαρραλός Έλλην επρόσθεσε:

—Μεγαλειότατε, κατά διαταγή του αυτοκράτορος, είμαι κυβερνήτης του πλοίου. Και ή διαταγή του κυ

κατεύθυνει.

Η τρικυμία όστόσο εξακολούθησε να μαίνεται καθ' όλη τη νύχτα. Μανάχα την άλλη μέρα παρατηρήθηκε κάποια μικρή ύφεση.

Ο αυτοκράτορ παρέμεινε στο μεταξύν στα διαμερίσματά του, αλλά έπειδή στενωχωρόταν ναύα κλεισμένος εκεί μέσα, ζήτησε την άδεια απ' τον πλοίαρχο ν' ανέβη στο κατάστρωμα.

Αλλά ο κενός παλάς, όπως αποκαλούσε ο Τσάρος τον Παπαχρήστο, άρνήθηκε να του το επιτρέψει, λέγοντας:

—Όταν έρθη ή κατάληξη ώρα, θα προσκλέσω εγώ ό καθένας την Αι του Μεγαλειότητάς στο κατάστρωμα...

Τη δεύτερη μέρα ο άερας άρχισε να πνέει πόν βόρως και τότε μόνο ο πλοίαρχος δέχτηκε να εγκαταλείψη τη θέση του, έρ' όσον δεν υπήρχε πια κανένας κίνδυνος.

Κατέβηκε τότε κοντά στον αυτοκράτορα, του ζήτησε συγγνώμη για την πολυμηνία του συμπεριφορά και του πρότεινε ν' ανέβη στο κατάστρωμα.

Ο αυτοκράτορ τον άγκάλιασε, τον φίλησε, του εξέφρασε πλήρη ευαρέσκεια και τον άπολόγησε έπάνω, μαζύ με τη συνοδεία του.

Επί τέλους, το άκόλινθο πρωί, κατά τα χαράματα, φάνηκε από μακριά ο άόρος της 'Οδησού.

Τότε ο Τσάρος άγκάλιασε ξανά τον Παπαχρήστο, τον φίλησε πάλι και τον άνωμίσε σωτήρα του.

Όταν σε λίγες ώρες το πλοίο άγκυροβόλησε στην 'Οδησό, ο αυτοκράτορ κράτησε μαζύ του τον γενναίο πλοίαρχο και του προσέφερε έξαιρετικές περικοπές.

Κατόπιν τον παρέλαβε στην Πετρούπολη και τον διόρισε πλοίαρχο σ' ένα μεγάλο πλοίο.

Ο βασιλιάς και γενναίος αυτός ναυτικός, ό οποίος διακρινόταν τόσο για την ψυχραιμία του, όσο και για τη μετριοφροσύνη του, δεν ζήτησε να εκμεταλλευθή την εύνοια του ισχυρού του προσώπου. Πέθανε σε βαθύ γήρας με το βαθμό του ναυάρχου κι έτιχε μάλιστα να ξεφυγήσει μέσα στα χείμα του αυτοκράτορος.

Εγώ δηλαδή έβγαυε ένα βράδυ από ένα χορό των χειμερινών άναπαύσεων, καθώς κατέβαινε τη σκάλα, προσβλήθη από άποληξία και έπεσε κάτω.

Ο αυτοκράτορ μόλις το έμαθε αυτό, έτρεξε κοντά του, τον πήρε στην άγκάλια του και τον μετέφερε στα ιατρεία του δωματίου του, όπου προσκάλεσε τους καλύτερους γιατρούς για να τον δοϊν.

Ο Παπαχρήστος άνοιξε για λίγες στιγμές τα μάτια του, είδε μπροστά του τον αυτοκράτορα, και πέθανε ήρεμος και ραδρός στα γόνατά εκείνου που τον είχε σώσει άπο το θάνατο ή την αχμαλωσία.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΝΑΜΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο χιόνι είχε πάψει πια να πέφτει κι' όλοι οι κάτοικοι του Άμστερνταμ ξεχούθραν έξω στα παγωμένα κανάλια, για ν' άπολαύσουν τα χειμωνιάτικα σπορά, που έσταλνούσαν τη μεγαλύτερη χαρά των 'Ολλανδών.

Μέσα στον κόσμο, το γελαστό και τον εύθυμο, φάνηκε έξαφνα μνη της μια νέα, που προχωρούσε άνεμα σε α στους άλλους βιωματικά, γλυστοδόντας μ' έπιπιδεικνύοντα σπόν πάγο.

Η νέα αυτή ήταν ή 'Ιακωβίνα Βάν Χάσσεμ, ή κόρη του πλουσιώτερου έφορπιστού του Άμστερνταμ, ό οποίος στην έποχή της διηγήσεώς μας—Φεβρουάριος του 1864—έθεωρείτο ως ένα από τα σημαντικώτερα πρόσωπα της πόλεως.

Η 'Ιακωβίνα, αν ήθελε, θαδύρισε πολλούς για να τη συνοδεύουν. Αλλά φάνηκε ότι δεν ήθελε κανένα για συντροφιά. Οι γνώριμοι του πατέρα της και της οικογενείας της την έχαρειούσαν με σεβασμό, αλλά αυτή περιωριζόταν ν' άπαντά στους χαριεπισούς των και να εξακολουθή το δρόμο της.

Έξαφνα στην άκρη ενός μεγάλου δρόμου παρουσιάστηκε ένας νέος. Ήταν μετριού άναστηματος, ώριμος, με κατωκάνα μάγουλα, με γαλανά μάτια και μ' εύρωστο σώμα δουλετή.

Μόλις τον είδε, ή νέα έκοψε το γρήγορο περπάτημά της και πά μάτια της άστραψαν από χαρά.

—Καλή μέρα, Νικόλα, του είπε.

—Καλή μέρα, 'Ιακωβίνα, της άποκρίθηκε ο νέος και της έσφιξε με θέρμη και τα δυο χείρια.

—Επειτα ή νέα πέρασε το μπράτσο της στο δικό του και πήραν κι' οι δυο μαζί την ίδια διεύθυνση.

—Ξέρεις πού πήγαμε; του είπε σε λίγο ή 'Ιακωβίνα.

—Πού;

—Δεν το μαντεύεις;

—Όχι.

—Κουτέ, ερχόμουν έπίτηδες για σένα!

—Αλήθεια;

—Τί σημαίνει αυτό; Μήπως δεν με πιστεύεις;

—Κι' αν ήθελα, μπορώ να μη σε πιστέψω;

—Δόξα σοι ο Θεός, που άρχισες έπί τέλους να μη δυσπιστής σπόν έρωτά μου...

Στο μεταξύ είχαν άπομακρυνθεί αρκετά από τους άλλους, οι όποιοι δεν έφάνηκαν να παραξενεύονται απ' αυτή τη συνάντηση.

Ήξεραν άλλωστε όλοι, ότι ή 'Ιακωβίνα κι' ο Νικόλας γνωριζόντουσαν από μικρά παιδιά, γιατί ή κόρη είχε μεγαλώσει στα χείρια της μητέρας του νέου, που ήταν πλοίαρχος.

Ο Νικόλας, ήταν μεγάλωσε, πήγε σ' ένα χουσοχόιο κι' έγινε εργάτης. Κανένας λοιπόν δεν μπορούσε να παραξενεύσει αυτή τη συνάντηση, γιατί πούς θα φανταζόταν ποτέ πώς ή κόρη του πλοιοπλοίου Βάν Χάσσεμ θ' άγκαλιούσε το Νικόλα, έναν ταπεινό εργάτη;

Αλλά καθώς της το έσφιγγε, ή νέα έβγαλε μια λεπτή κοραυή και χλωμάσε...

—Α, τί έχεις, τί έπαθες; τη ρώτησε ο νέος.

Η 'Ιακωβίνα του έδειξε τότε το δάχτυλό της και του είπε, χλωμαλωτάς:

—Δεν έχω τίποτε, άγαπητέ μου. Μη φοβάσαι, δεν έχω τίποτε... Νά, έδώ που βλέπεις, το πρωί καθώς κεντούσα, με πρήστηκε ή βελόνα... Δεν έχω τώρα παρά έναν μικρό πόνο που θά μου περάσει... Αλλά ο πόνος που δεν θά μου περάσει, βρίσκεται αλλού...

Και κλαίγοντας, έφερε το χέρι της στο μέρος της καρδιάς της.

Ο Νικόλας τη φίλησε κι' έφυγε.

Η 'Ιακωβίνα δεν κοιμήθηκε καθόλου εκείνη τη νύχτα. Η σύλληψη της δεν την άφισε ούτε να κλεισμήσει.

Στο τέλος, βλέποντας πως ό ύπνος δεν της έρχεται, σηκώθηκε και βγήκε στο μικρό μπαλκόνι της γάμοράς της.

Εκεί άρχισε πάλι να κλαίει.

Έξαφνα ένα τραγούδι, που άκούστηκε μέσα στη νύχτα, την έκανε να σηκωθεί απ' τη θέση της και να κρεμασθή στα κάγκελλα του μπαλκονιού.

Είχε άναμνηστική τη φωνή του Νικόλα.

Και πραγματικά, ό νυχτερινός τραγούδις ήταν αυτός.

Η δυστυχισμένη κόρη μόλις άνέπνεε τώρα.

Το τραγούδι άκούγονταν όλοένα καλύτερα.

Σε λίγα λεπτά μάλιστα φάνηκε ο άγαπημένος της στη γωνία του δρόμου.

Η 'Ιακωβίνα λίγο έλλειψε να λιποθυμήσει μόλις τον είδε.

—Σιγά, μη φωνάζεις! άκούστηκα από κάτω ή φωνή του Νικόλα.

—Έλα σιμώτερα! του ψιθύρισε ή νέα.

Ο Νικόλας, μόλις έφτασε κάτω απ' το μπαλκόνι, έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό φάκελλο και το πέταξε στην άγαπημένη του.

—'Ιακωβίνα, ψιθύρισε, πάρε αυτό... Μέσα θά βρεις κάτι... Βάλτο στο δάχτυλό σου που σου πονεί και θά σου περάσει ο πόνος...

Και αφού είπες τα λόγια αυτά, έξαφανίστηκε από σκοτάδι.

Νικόλα, Νικόλα! φώναξε με άγωνία ή νέα.

Αλλά ήταν πια άσφα... Ο νέος είχε εξαφανιστεί.

Η 'Ιακωβίνα κλείστηκε τότε στο δωμάτιό της και, τρέμοντας από συγκίνηση, άνοιξε το μικρό φάκελλο...

Μια χρυσή δαχτυλίθρα βγήκε από μέσα κι' έλκισσε καταγής.

Η 'Ιακωβίνα, έκκληρη για το άγνωστο αυτό άντικείμενο, που το έβλεπε για πρώτη φορά, έσκαψε, την πήρε και την έβαλε στο δάχτυλό της, μην ξεροντας σε τί μπορούσε να της χρησιμεύει.

Τρία χρόνια πέρασαν από τότε. Η 'Ιακωβίνα Βάν Χάσσεμ στο διάστημα αυτό ούτε μια στιγμή δεν έλασε το χρυσό νέο, με τα έκφραστικά μάτια και το άνηγο βλεμμα, ό οποίος είχε ξεσηκωθεί για να κάνει την τύχη του.

Η εικόνα που είχε χαραχτεί βαθιά μέσα στην ψυχή της και με κανένα τρόπο δεν μπορούσε να τον λησμονήσει.

Τον άγαπούσε βαθιά, με πάθος και με ελκρινεια, χωρίς υπολογισμούς και έπαφίλεις.

Ο εργάτης του χουσοχοείου ήταν για την κόρη του έφορπιστού το χρυσό της όνειρο που τραγουτούσε πάνω απ' το κεφάλι της, μέρα και νύχτα...

Πατέ δεν της είχε περάσει από το νου πως ή κοινωνική της θέσι της άπαγόρευε να συνδεθεί άσθηματικά μ' έναν κατώτερό της.

Τρία χρόνια είχαν περάσει και στο μεταξύ ή άγάπη της διατηρούσε όλη τη θερμότητα.

Κι' όσες φορές ή μητέρα της της έκανε λόγο για γάμο, ή κόρη της άπαντούσε:

—Δεν μπορώ νάχω δέκα καρδιές...

Αν είς αλήθεια πως άγάπησα αυτόν τον άνθρωπο, είναι επίσης αλήθεια, ότι ποτέ δεν θά τον λησμονήσω...

Βοιωκόμαστε στα τέλη του έτους 1867.

Η πόλις του Άμστερνταμ πονηγούει τους γάμους της 'Ιακωβίνας Βάν Χάσσεμ και του εκατομμυριούχου βιομηχάνου Νικόλα Έλδεν.

Ο Έλδεν αυτός, ήταν ό πρώην εργάτης του χουσοχοείου, άγαπημένος της πλούσιας κόρης, που είχε άκαλώς ή τις δαχτυλίθρες και χείρας ο' αυτές και στην έπιμονή του, είχε πλουτίσει κι' είχε γίνει άξιος της πιστής του συντροφιάς...

Έτσι, ό έρωας θαύμαυσε άκόμα μια φορά.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΑΤΑΡΕΣ ΤΗΣ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ

—'Αδελφά να σ' εύρη.

—Εξαφνοπαμένο κι' άδικοσκότι μένον να σε δώ.

—Νά σπαχιστής; κι' να στραβόθης;

—'Αστράφη να σε κινή και λίγην να σε πάρε.

—Μέ μαζο μαντήλι να σε δώ.

—Νά έρράτης χίμα.

—Νά κοπών τα πόδια σου.

—Καχός, σπείσης να φάν τη γλώσσα σου.

—Η μάχη γή να σε φάν.

—Νά έρράθης και να μαράθης.

ΠΩΔΕΙΤΑΙ κατάστημα Σιδηρικών λόγω άναχωρήσεως. Πληροφορίες εις τα Γραφεία μας.

ΜΟΥ τὸ χάρισαν καὶ μένα...
Ήταν ἀπόγευμα... "Ὅτι εἶχα
βγαί ἀπὸ τὸ σπίτι μου γιὰ νὰ κάμω
δύο ἐπισκέψεις καὶ ἕνα μικρὸν περί-
πατο.

Καὶ νὰ, στὸν ἥσυχο, τὸν ἐρημικὸ
δραμάκι τῆς γειτονιάς, μετὰ τὰ μπαλ-
κονάκια τοῦ γεμάτου καρίτσιου, ἀπαν-
τῶν τὸν ποιητὴ, ποὺ μόλις με εἶδε τρά-
θηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κόκκινο
βιβλίο καὶ ἔστρεψε κοντά μου με ἀβία
χαρὰ.

— Τὸ εἶχα γιὰ νὰ σοῦ τὸ στείλω
στὸ σπίτι, μοῦ εἶπε, μὰ καλύτερα ποῦ
σὲ βρισκω ἐδῶ, νὰ σοῦ τὸ δώσω στὰ
χέρια. Ὅριστε! Ἐνὲς ἡ καλονύχτια
μου συλλογὴ. "Αὐτὰ... (ἔκανε πὺς
τὸ μωρίζει). Μοσκοβιά ἀκόμα τὸ με-
λάνι... Τὸ πρῶτο ἀντίτυπο, φίλε μου!
Πάρτο καὶ διάβασέ με μὲ καρδιά...

Καὶ μὴ τὸ φορτώνει.
Τὸ πήρα—εἶ νὰ κάμω—ἔρριξα
μιά ματιά στὸ ἐξώφυλλο καὶ εὐχαρί-
στησα μὲ λόγια θερμά.

Απὸ μέσα μου ὅμως... ἐγὼ τὸ ἤ-
ξερα.

Φαντασθῆτε μιά συλλογὴ ποιημά-
των τοῦ γλυκοῦ νερό, μετὰ τὸν τετρα-
πλοῦ αὐτὸ στοιχειώγητο γιὰ τίτλο:
"Στόνοι, τόνοι, πόνοι, φόνοι!"

Ποτέ δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος ν' ἀ-
νοίξω τέτοιο βιβλίο.

Καὶ νὰ εἶμαι τώρα ὑποχρεωμένος
νὰ τὸ παίρνω μαζί μου, στὴν ἐπισκέ-
ψή, στὸν περίπατο, καὶ νὰ τὸ κου-
βαλῶ ἐπειτα στὸ σπίτι μου, ξεχει-
λωμένο ἀπὸ ἄχρηστα βιβλία!

Μοῦ ἤρθε, μόλις ἀπεκαλύφθηκε ὁ
χαριστής, νὰ τὸ πετάξω σ' ἕνα σωρὸ
σκουπιδιῶν, ποὺ περνοῦν τὸ κάρο σὲ
μιά ἀκρὴ τοῦ δρόμου.

Ἀλλὰ λυπήθηκα. Δὲν πετοῦν ἔτσι
ἕνα ἀκοπο βιβλίο—πρῶτο ἀντίτυπο
ποῦ μορίζει ἀκόμα μελάνη—ὅ,τι καὶ
ἂν εἴναι!

Ἐπειτα, τί ὅλγαν τὰ καρίτσια
ποὺ εἶχαν παρακολουθεῖ με περιέ-
γεια ἀπὸ τὰ μπαλκόνια τοὺς τὴν τε-
λετὴ τῆς προσφοράς;

"Α, ποτέ δὲν σκεπέρει νὰ ξαφνίξῃ
κανεὶς τὸν κόσμον.

Ἐπὶ τέλους, ἂν ἦταν βράδυ... Στὰ
σκοτεινὰ τὸ ἐγκλημα γίνετο εὐκολώ-
τερα.

Τράβηξα λοιπὸν μετὰ τὸ βιβλίο στὸ
χέρι. Δυστυχῶς δὲν χωροῦσε οὔτε
στὴν τσέπη μου.

Ἐκείνος ὁ ποιητὴς ἔχει καὶ τσε-
πάρες...

Καὶ πήρα στὴν πρώτη ἐπισκέψῃ.

Ήταν μιά κυρία κάπως ἡλικιωμέ-
νη, ἔξωκη, φλύαρη καὶ μ' ἀρετὸ φι-
λολογικὸ γούστο... ἄλλοτε. Γιατί, ἔ-
νεκα τῆς ἡλικίας, ἀρχίζε νὰ χάνη τὴν
αἰσθησὶ τοῦ καλοῦ.

Μοῦ ἔλεγε ἀτελείωτα γιὰ τὴν κό-
ρη τῆς ποὺ σπούδαζε μουσικὴ στὸ
Παρίσι καὶ θάρρουν σὲ λίγο νὰ δώ-
σῃ ἕνα κοντσέρτο, ἴσως καὶ δύο...

Μετὰ τὴν κουβέντα, πήρα μιά στιγ-
μὴ στὰ χέρια τῆς τὸ βιβλίο, ποὺ τὸ
εἶχα ἀρρίξει ἀπὸ τραπεζιῆ, καὶ σὺν
ἀφηρημένη ἀόχνη νὰ τὸ ξεφυλλίσῃ.

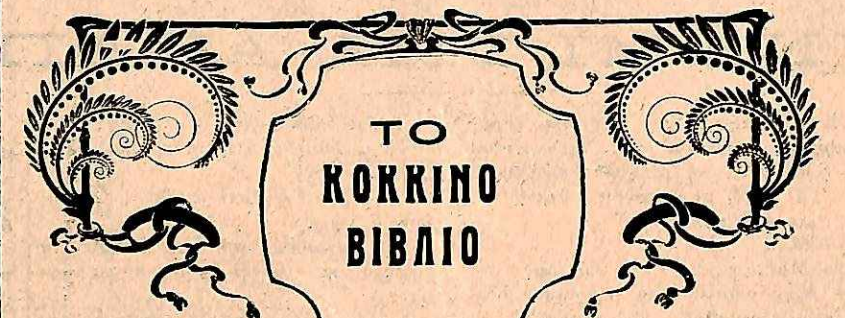
— Ἀχ, εἶπα μέσα μου, καὶ νὰ τῆς
ἀρσέψω!... Νὰ τὸ ἔβλεπε!... Νὰ μὴ τὸ
ζητοῦσε!...

Ἀλλὰ ποῦ!... Τὰ φύλλοι καὶ τὸ
στα τῆς κυρίας δὲν ἦσαν γὰρ τέτοιο
βαθύ ὄνειδος...

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ, ἄφησα τὸ
βιβλίο στὸ τραπέζι καὶ μ' ἔδωκα ἐκ-
φραστὴ μορφῆς.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. Γ.Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Στὴ σκιά τοῦ Τσέχωφ)

Ἐμὰ: βέβαιος πὺς, ἂν δὲν τὴν ἀ-
πορροφῶς ἡ ὁμιλία γιὰ τὰ κοντσέρ-
τα τῆς κόρης τῆς, θὰ μοῦ ἔλεγε:

— Τί σάγλης εἶνε πάλι αὐτές; Ἀ-
κόμα γράφουν... στόνους;

Καὶ ὅμως δὲν ἀπελπίστηκα στὴν
ἐντέλεια. Γιατί μοῦ ἤρθε ἔξαφνα ἡ
ἰδέα νὰ... ξεγύσω τὸ κόκκινο βιβλίο
ἐκεῖ στὸ τραπέζι.

Καὶ πράγματι, ἐδοκίμασα.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ χαίροτο σὺν
τὸ φύγω, τὸ θυμήθηκε ἡ ὑποχρεωτικὴ
κυρία.

— Τὸ βι-
βλίο σας! μοῦ
εἶπε μὲ μιά
προθυμία σὺν
νὰ ἐπρόκειτο
νὰ μὲ σώσῃ
τοὺλάχιστον
ἀπὸ πνιγμοῦ.

Μὴν τὸ ξε-
χάσετε!...

— "Α, τί
ἀφ' ἡμέρας
ποῦ εἶμαι!

Μερό!...

Ἀμέσως
μοῦ ἤρθε ἄλ-
λη ἰδέα.

Ἀλήθεια
ὅμως, ἐπρό-
σθεσα μὲ χα-
μόγελο ποὺ
προσπαθοῦσα
νὰ τὸ κάνω
ὅσο τὸ δυνα-
τὸ γοητευτι-
κώτερο, μὴ
πὺς θέλετε
νὰ σὰς τὸ ἀ-
φίσσω... νὰ τὸ
διαβάσετε;

— "Α, ναι,
ὅθ' εἶνε ὡ-
ραίο... Καὶ μοῦ
τὸ δίνετε ἔτσι
ζα-
νάρθω...

Ἀπὸ μέσα μου εἶπα:

— Ναι, περνοῦν!...

Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑστερησὶς αὐτὴ, ἐλπίδα
μὲ γέλασε.

— "Α, ἀπὸ, ἀπὸ! φώναξε ἡ γυνὴ
κυρία, σὺν νὰ τῆς ἐπρότεινα νὰ κα-
ταπνίσῃ μιά σαβύρα. "Πορὶα μιά ματιά
καὶ μοῦ στάνει!..."

Ἀπελπίσθηκα! Φορτώθηκα πάλι τὸ
κόκκινο βιβλίο καὶ τὸ κουβάλησα ὡς
τὸ σεβαστὸ σπίτι τοῦ σεβαστοῦ φίλου
ποῦ με περιέμενε γιὰ μιά ὑπόθεσι.

Ήταν ἕνας ἄνθρωπος μεσόκοπος,

πλούσιος καὶ πολλὸ σοβαρὸς, σὺν τῇ
ὕψει ποὺ εἶχα μαζί του.

Στὸν καιρὸ τοῦ κατὰ διάβαζε καὶ
αὐτός. Ἀλλ' ἀπὸ τότε ποὺ τοῦ φέρ-
τησαν—οἱ ἀλιτῆροι!—τὴ διεθύνει
μιάς Τραπεζῆς, δὲν εἶχε ὅρεσι περὶ
γιὰ τὸ «Ρωμὴν» τοῦ Σουρὴ κάθε Σάβ-
βατο. Ήταν τὸ μόνο τοῦ πνευματι-
κό... γλῆντι.

Ἄς εἶνε. Πετάξα τὸ βιβλίο μου
στὴν ἀκρὴ τοῦ καναπέ καὶ μίλησα
μαζί του ὡς μιστὴ ὥρα, σοβαρώτατα.

Ἐ, αὐτὴ
τὴ φορὰ, τό...
ἔλεγα σὲ τὴν
ἀλήθεια! Ἐνὲς
θαυμά μάλι-
στα πὺς ὑ-
μνήθηκα, φεύ-
γοντας, καὶ
τὸ μπαστούνι
μου...

Ἀλλὰ μό-
λις βρέθηκα
στὸ δρόμο, καὶ
πρὶν ἐκ-
ναυαγίσθω τὸ
βιβλίο γιὰ νὰ
χαρῶ τὴ σω-
τηρία μου,
ἀκούω ἕνα
πῆλιν ν' ἀναι-
γεται βιαστι-
κά καὶ βλέ-
πω στὸ πε-
ράθρο τοῦ φί-
λου μου... μετὰ
τὸ βιβλίο στὰ
χέρια!

— Δὲν εἶ-
νε, νομίζω,
δὲ καὶ σοῦ
αὐτό;

— "Α, ναι,
παρὸν... τὸ ξεχάσα. Εὐχαριστῶ πολ-
λὸ. Ἀλήθεια ὅμως, μήπως τυχρὸν θέ-
λεις...

Δὲν πρόφτασα ν' ἀποτελειώσω τὴν
πρότασι, γιατί τὸ βιβλίο με χτύπησε
στὸν ὄμο.

Μοῦ τὸ πέταξε ὁ φίλος μου καὶ μοῦ
εἶπε:

— Τί, νὰ τὸ διαβάσω; "Α, ὦχι, εὐ-
χαριστῶ!... Ἐπειτα ποῦ πολλοὶ νὰ
διαβάξω: "Στόνους, τόνους, πόνους,
φόνους!"...

Ἦαί! τώρα, μάτια μου, ἔχουν ὑ-
ποχρεωμένους νὰ τὸ κουβαλῶ καὶ σ'
ὅταν τὸν περίπατο!...

Νὰ εἶχε τοὺλάχιστον κανένα ὡ-
ρο...

Ἦαί! τώρα, μάτια μου, ἔχουν ὑ-
ποχρεωμένους νὰ τὸ κουβαλῶ καὶ σ'
ὅταν τὸν περίπατο!...

Νὰ εἶχε τοὺλάχιστον κανένα ὡ-
ρο...

Ἦαί! τώρα, μάτια μου, ἔχουν ὑ-
ποχρεωμένους νὰ τὸ κουβαλῶ καὶ σ'
ὅταν τὸν περίπατο!...

Νὰ εἶχε τοὺλάχιστον κανένα ὡ-
ρο...

Ἦαί! τώρα, μάτια μου, ἔχουν ὑ-
ποχρεωμένους νὰ τὸ κουβαλῶ καὶ σ'
ὅταν τὸν περίπατο!...

Νὰ εἶχε τοὺλάχιστον κανένα ὡ-
ρο...

Ἦαί! τώρα, μάτια μου, ἔχουν ὑ-
ποχρεωμένους νὰ τὸ κουβαλῶ καὶ σ'
ὅταν τὸν περίπατο!...

Νὰ εἶχε τοὺλάχιστον κανένα ὡ-
ρο...

Ἦαί! τώρα, μάτια μου, ἔχουν ὑ-
ποχρεωμένους νὰ τὸ κουβαλῶ καὶ σ'
ὅταν τὸν περίπατο!...

Νὰ εἶχε τοὺλάχιστον κανένα ὡ-
ρο...

Ἦαί! τώρα, μάτια μου, ἔχουν ὑ-
ποχρεωμένους νὰ τὸ κουβαλῶ καὶ σ'
ὅταν τὸν περίπατο!...

Νὰ εἶχε τοὺλάχιστον κανένα ὡ-
ρο...

Ἦαί! τώρα, μάτια μου, ἔχουν ὑ-
ποχρεωμένους νὰ τὸ κουβαλῶ καὶ σ'
ὅταν τὸν περίπατο!...

Νὰ εἶχε τοὺλάχιστον κανένα ὡ-
ρο...

Ἦαί! τώρα, μάτια μου, ἔχουν ὑ-
ποχρεωμένους νὰ τὸ κουβαλῶ καὶ σ'
ὅταν τὸν περίπατο!...

Νὰ εἶχε τοὺλάχιστον κανένα ὡ-
ρο...

Ἦαί! τώρα, μάτια μου, ἔχουν ὑ-
ποχρεωμένους νὰ τὸ κουβαλῶ καὶ σ'
ὅταν τὸν περίπατο!...

Νὰ εἶχε τοὺλάχιστον κανένα ὡ-
ρο...

Ἦαί! τώρα, μάτια μου, ἔχουν ὑ-
ποχρεωμένους νὰ τὸ κουβαλῶ καὶ σ'
ὅταν τὸν περίπατο!...

Νὰ εἶχε τοὺλάχιστον κανένα ὡ-
ρο...

Ἦαί! τώρα, μάτια μου, ἔχουν ὑ-
ποχρεωμένους νὰ τὸ κουβαλῶ καὶ σ'
ὅταν τὸν περίπατο!...

φύλλο πὺς ἄνθρωπινὸ! Τί βάζαν!...
Καὶ νὰ συλλογιέμαι πὺς θὰ τῶπαρ-
να καὶ στὸ σπίτι μου...

Τί τόπο πάλιν, τί βάρος ἔχει ἕνα
βιβλίο, ἔστω καὶ κατακόκκινο; Καὶ
ὅμως, σὺν δὲν εἶνε γιὰ νὰ τὸ διαβά-
σῃ, νομίζεις πὺς θὰ σοῦ πιάσῃ ὅλο
τὸ σπίτι σὺν θρῶν...

Κύτταξα στὸ δρόμο, μετὰ τὴν ἐλπίδα
νὰ βρῶ κανέναν πὺς καταβλήσῃ γιὰ
γέλασμα.

Τίποτα! Ἐκείνο τὸ ἀπόγευμα εἶ-
χαν γίνε ἀφαντεῖ ὅλοι οἱ κούροι. Παν-
τοῦ ἔξυπνοι!

Δὲν ἀπάντησα καὶ οὔτε ἕναν γνῶ-
μο μαθητὴ τοῦ Γουναρίου, ἀπ' αὐ-
τοὺς ποὺ διδίδουν τὰ τραγουδάκια
τῶν ἐφημερίδων...

Περνοῦντες ἀπὸ τὸν καπνοπώλῃ
μου, μοῦ ἤρθε γιὰ μιά στιγμὴ ἡ ἰδέα
νὰ τοῦ τ' ἀφήσω νὰ μὴ τὸ φυλάξῃ,
τάχα πὺς θὰ τὸ πᾶω στὸ γυρίσμά,
καὶ νὰ γυρίσω ἀπ' ἄλλο δρόμο...

Ἐπειτα ὅμως συλλογιστέκα πὺς
ἀπὸ τὸ ἴδιο καπνοπωλεῖο ἐφύονε καὶ
ὁ ποιητὴς.

Ὁ καπνοπώλῃς θὰ τοῦ τῶλεγε, ὁ
ποιητὴς θὰ μύλωνε παράπανα φο-
κὰ γιὰ τὴν ἀλήθεια—ἔτσι τὸ λέει στὴ
γλῶσσα του—καὶ ἔχουν ὑποχρεωμέ-
νους νὰ τὸ ξαναπάρω.

Ἀπελπισμένος ἀπ' ὅλες τίς μεριές,
φουσκωμένος, κουρασμένος σὺν νὰ σή-
κωνα ὀπίσθε, πέρασα καὶ ἀπὸ τὰ γρα-
φεῖα τῆς ἐφημερίδος, ποὺ ἔχουν τότε
συνοραγῆτες. Ἐτσι, κατὰ τύχη, γιατί
ἦταν στὸ δρόμο μου.

Ἄμα ὅμως εἶδα, καλονύχτιο, με-
γάλο καὶ προκλητικὸ στὴν εἴσοδο, ποὺ
φαίνονταν ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, τὸ
γραφηματικὸν ἐκεῖνο, τὸ περίφημο
«κόντι» ποὺ ἔργαζε κάπου-κάπου τὰ
χειρόγραφα μου, μοῦ ἤρθε ἡ πύξ
κατακλινὴ ἰδέα ἀπ' ὅλες: Νὰ ρίξω, νὰ
πετάξω ἐκεῖ μέσα σὺν ἔκθετο τὸ κό-
κκινο βιβλίο, καὶ ἔτσι γίνε!

Ἐπὶ τέλους, δὲν θὰ τὸ πετοῦσα
στὰ σκουπίδια τοῦ δρόμου. Ὡς τὸ εἶ-
σαν, θὰ νομίζαν πὺς τὸ στέλνει ὁ
ποιητὴς, ὑπορεῖ καὶ νὰ τὸ διαβάξω,
μπορεῖ μάλιστα ν' ἀνὰγγλιναν καὶ τὴν
ἐκδοσὶ του, μορεῖ ἀκόμα—ἔξω ἐγὼ
ποῖς θὰ τὸ διαβάξω;—νὰ τὸ ἔκριναν
καὶ ἔνθουσιστα...

Τώρα καὶ τόκων... Εὐτυχῶς ποῦ
τὸ βιβλίο, μετὰ μιά μικρὴ στρέβλωσι,
μπερσοῦσε νὰ περῶσθ ἀπὸ τὴν τρύπα
τοῦ κουτιοῦ.

Καὶ ἔφυγα, νὰ ἐξακολουθῶ τὸν
περίπατό μου, ἀνκουφισμένος, ἔλα-
φρὰ, μπορὸν νὰ πῶ εὐτυχής...

Ὁδφ!...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνὸς ἡσυχίας τὸ
μεσημέρι στὸ γραφεῖο μου, ἐκπλωμέ-
νος σὺν ντιβάνι μου καὶ σκεπτόμενος
κάθε ἄλλο παρὰ τὸ κόκκινο βιβλίο—
γιατί εἶχα ξεχάσει περὶ τὴν κομικὴ
τραγικὴ αὐτὴ περιπέτεια—ἀκούω ἔ-
ξαφνα νὰ χτυποῦν καὶ νὰ τραντάζουν
τὴν κλειδωμένην πόρτα.

Πετάχτηκα θυμωμένος καὶ φώ-
ναξ:

— "Ε, ποῖς εἶνε; Δὲν σὰς εἶπα νὰ
μὴ μ' ἐνοχλεῖτε αὐτὴ τὴν ὥρα;

— Μὰ, κύριε... ἀποκρίνεται ἀπὸ
ἔξω ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ μου ὑπηρετῆ-
ῃ ἀνάγκη. Σὰς γυρίζουν ἀπὸ
τὴν ἐφημερίδα...

Ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα... Στάσου,
καὶ ἀλλάξαι!

Μπορεῖ νὰ μὴ εἴνε οὔτε φύλλο

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

ἡμερησίως...

πῶς, μπορεῖ ὅμως νὰ ἐκφύχῃ
καὶ ὁ πόλεμος κατὰ τῆς Τουρκίας.

Ἀνέστη, σχεδὸν φοβισμένος, ἔς:
κλειδῶν τὴν πόρτα, ἀνοίγει καὶ...

— Τί νὰ δῶ;
ἕνα παιδί τοῦ γραφεῖου μετὰ
τὸ κόκκινο βιβλίο στὸ χέρι! Νὰ παρ' τὴν
ὁρμή!...

— Καὶ γὰρ αὐτὸ μόνο ἤρθε, παιδί
μου;

— Γὰρ αὐτό... Ἐξέρτε, σὰν γραφεῖα
τῶν ἐφημερίδων τὰ βιβλία χάνονται.
Τὰ παίρνει ἀνεφάρτητα ὁ ἕνας καὶ ὁ
ἄλλος. Ὁ κύριος διευθυντής, ἄμα εἶ-
δε πὺς εἶνε ὁλοὶ σὰς αὐτό, μοῦ εἶπε
νὰ σὰς τὸ φέρω ἀμέσως γιὰ νὰ μὴ
χάθῃ. Κι' ἔτρεξα!

— Μὰ καλὰ, ἀπὸ ποῦ εἶδε ὁ κύ-
ριος διευθυντής πὺς αὐτὸ τὸ βιβλίο
εἶνε δικό μου; ῥώτησα με θυμὸ, σὺν
νὰ μοῦ εἶχε ἀποδώσει ὁ ἄνθρωπος κα-
νένα ἔγκλημα. Οὔτε ταινία ἔχει, οὔτε
ἐπιγραφή, οὔτε διόλο!...

— Ἀὐτὴ ἐδῶ; ἀποκρίθηκε ὁ ὑπερ-
τάς μετὰ χαρῶν καὶ χαμόγελο ἀνοίγον-
τας τὸ κόκκινο βιβλίο.

Ἀλλοῦνο! Νὰ καὶ ποῦ δὲν εἶχα
ἰδεῖ, οὔτ' εἶχα συλλογιστέαι.

Στὸ ἀπομείνα ζώφυλλο, τὸ ἄσπρο,
ὁ κακίμορος ὁ ποιητὴς μοῦ εἶχε
γραμμένη «ἰδιοχειρία» τὴν πύξ θερμὴν
τὴν πύξ κολλαστικὴν ἀφίερσι!

Εὐχαρίστησα τὸ παιδί τοῦ γραφεῖου
γιὰ τὸν κόπο του καὶ κράτησα τὸ βι-
βλίο με ἀπόφασι καὶ με στεναγμὸ ὑ-
ποταγῆς στὸ μοιραῖο.

Τότε θυμήθηκα ἕνα παλιὸ διηγημα-
τάκι τοῦ Τσέχωφ, ποὺ μιά φορὰ μ'
ἔκανε νὰ γελάσω πολὺ.

Ἐτσι καὶ ἐκεῖ, ἕνας δυστυχὴς ἄν-
θρωπος ἀγωνίζεται ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ
ἕνα ὀλόκληρο πολὺ σκανδαλιστικὸ καὶ
ἐνοχλητικὸ ἀγαλλματάκι, ποὺ τοῦ ε-
χάρων.

ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η
ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

(Αληθινή ιστορία)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).
«Έφτασε, τέλος, η ώρα της ταφής της άτυχης δόνας Κιάρας.
«Όλη η Φλωρεντία βρισκόταν στο ποδόρι.

«Η χαμπάνες χτυπούσαν πένθιμα. Πλήθη κόσμου είχαν μαζεστεί γύρω στο ναό, όπου βρισκόταν ο νεκρός της άρχοντοπούλας κι όπου είχαν μαζεστεί όλοι οι άρχοντες της πόλεως, γύρω στον πατέρα της...
«Ο άρχων Σακραμπέλι, ο σκληρός και άκαρδος, ήταν τώρα απελπισμένος...

Γιατί να γίνει αίτια του θανάτου της λατρευτής του κόρης;
Γιατί να φανή τόσο άσπλαχνος απέναντί της;

Γιατί να μη συγκινηθί με το αίτημά της και να μην τη δώσει στον άνθρωπο που αγαπούσε;
«Αν ήταν φτωχός ο Λουίτζι Φόσκαρι, ήταν όμως και ευγενής, από παλιά άρχοντική οικογένεια. Πλούτης είχε ο ίδιος άφθονα. Συνεπώς θα ζούσε ευτυχισμένη η κόρη του...

Μα τώρα είχε άρχα παιδιά... Η Κιάρα, το λουλούδι της Φλωρεντίας, ε-νε νεκρή...

Μια μιά ζυγώνουν στο φέρετρό της το ανθοφορούμενο, οι ευγενικές άρχοντισσες της Φλωρεντίας, στεφάνοκοποιοντι και φιλάνα τη νεκρή κόρη. Γονατίζει κι ο Σακραμπέλι πλάι στο φέρετρο και προσεύχεται.

Από τα μάτια του που δεν κλάψανε ποτέ τρέχουν άφθονα δάκρυα.

— Κιάρα, κόρη μου, φυλαχτεί, συγχώρησε με, παιδί μου, συγχώρησε το γέρο πατέρα σου, πάνω απ' τους ουρανούς που βρίσκεις!... Συγχώρησε με, Κιάρα, λατρευτή μου παιδί μου!...

Η νεκρώσιμη ακολουθία τελείωσε. Μερικοί ακόλουθοι του αίκου Σακραμπέλι, που φορούσαν μαύρες βελούδινες περιχειρίδες, σηκώνουν το φέρετρο και βγαίνουν από το ναό.

«Ο πατέρας της Κιάρας, ο πάτερ Πατούφαρος, ο άρχων Μπενίτο, ακολουθώντας ξοπίσω, μαζί με τους άλλους συγγενείς τους, τους άρχοντες και τις άρχοντισσες της Φλωρεντίας.
Οι παπάδες ψέλνουν μελωδικά, γαλανό σύννεφα λιθάνωτο γεμίζουν τον αέρα...

Πολλοί από το πλήθος που στέκει απέξω κλαίουν...

Η κηδεία προχωρεί για το Νεκροταφείο, όπου βρίσκεται το μεγάλο μαρμαρίνο κενόταφο της οικογένειας Σακραμπέλι.

«Έξαφνα, από έναν εξώστη, μία κυρία της Φλωρεντίας όρμηκε κάτω, καθώς περνάει το φέρετρο, ένα κάπνιστρο ροδόφυλλα.

Ποτέ δεν είχε ξαναγίνει αυτό.

«Όστόσο η χειρονομία της αυτή, τόσο ευγενική και τόσο ποιητική, κάνει βαθιά εντύπωση. Και μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα την μιμούνται όλες οι κυρίες, όλα τα σπίνια της Φλωρεντίας.

«Η κηδεία προχωρεί έτσι κάτω από βροχή τριανταφύλλων. Το θέαμα είναι πρωτοφανές, όνειρώδες...

Στο Νεκροταφείο περιμένει την κηδεία ο λαός της Φλωρεντίας. Είναι μαζεμένη εκεί η φτωχολογία, που τόσες φορές την έλεγε η χρυσόκαρδη άρχοντοπούλα.

«Όλοι κλαίνουν... Έχουν ανάψει λιθάν: πάνω στις πέτρες, μέσα σε φτω-

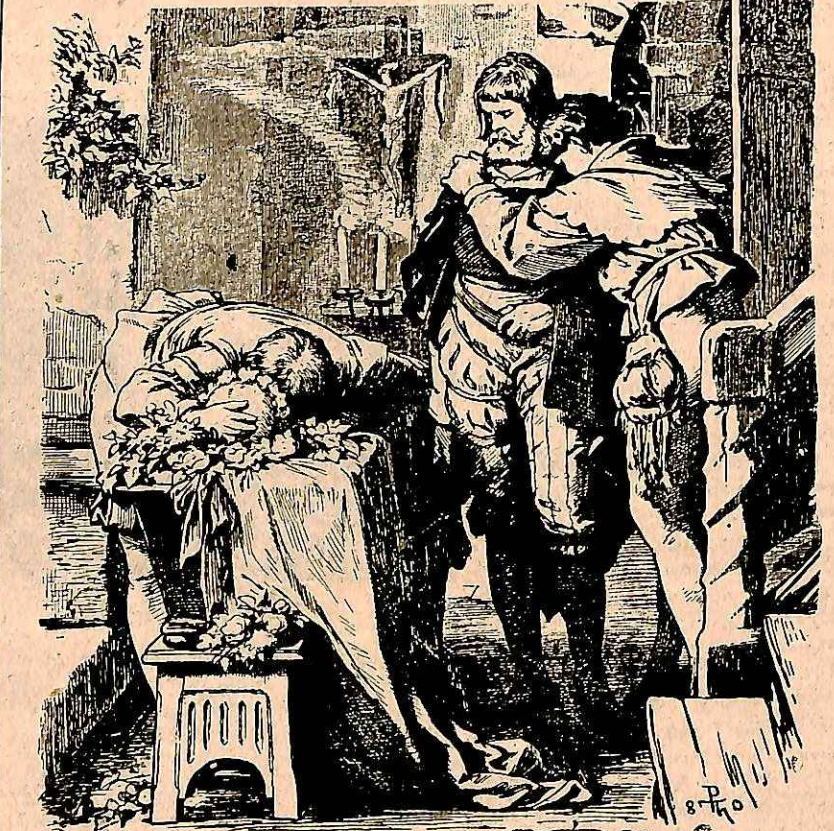
ρας κι ο άρχων Μπενίτο, ο λίγων ώρων άντρας της, μα η συγκίνησή του είναι πλαστή, είναι φεύτικη.
Σε μία άκρη της εκκλησίας του Νεκροταφείου βρίσκεται γονατισμένος ένας νέος.

Κανένας δεν τον προσέχει. Μα και κανένας δεν θα μπορούσε να τον γνωρίσει, έτσι πούναι περμένος, με το μέτωπο στις πλάκες σκεδόν της εκκλησίας.

«Ο νέος αυτός προσεύχεται και κλαίει.

Τα δάκρυά του, θερμά κι άφθονα, βρέχουν το πλακόστρωτο.

Οι στεναγμοί του συνταράζουν όλο του το κορμί.

—Χαίρε, αγαπημένη μου, Κιάρα μου, γλυκειά μου αγάπη!...

Χικά πήλωνα δοχεία, κι ο τόπος εδώ διάζει...

Μεταφέρουν το φέρετρο στο έκκλησάκι του Νεκροταφείου.

«Η πόρτα του κενόταφου της οικογένειας Σακραμπέλι χάνει ορθάνοιχτη, για να δεχτεί τη νεκρή υψούλα. Φτάνει η στιγμή του τελευταίου άσπασμού στη νεκρή.

Στιγμή τραγική, στιγμή σπαρακτική...

«Η καρδιάς φουσκώνουν, τα μάτια γεμίζουν δάκρυα...

«Φτωχή κόρη!... Λουίτζι Κιάρα!...

Κλαίει πλάι στον πατέρα της Κιά-

«Είπε ο Λουίτζι Φόσκαρι.

«Υποσέθηκε στὸν πάτερ Πατούφα-

στο να μείνει κλεισμένος σπίτι του για ασφάλεια, μα δεν μπόρεσε να κρατήσει ως το τέλος την υπόσχεσή του.

«Όταν άκουσε, πέρα μακριά, στὸν κενόταφο δρόμο της πόλεως, τη βουή της κηδείας, τούς θρήνους και τις ψαλμωδίες, πετάχτηκε, άοπλος όπως ήταν, έξω από το σπίτι του κι έτρεξε και χλώθηκε ανάμεσα στο πλήθος...

«Ανήσυχος ο γέρο-υπρέτης του, τον πήρε όπισθα.

«Ο Λουίτζι ακολουθώντας την κηδεία ως το Νεκροταφείο και νά, τώρα, κλαίει και δέρνεται για το χαμό της

μηνής γυναίκας που αγάπησε στη ζωή του.

«Ο υπρέτης του προσπαθεί να τον παρηγορήσει:

—Κουράγιο, καλέ μου αφέντη!... Μα ο Λουίτζι δεν άκούει, δεν βλέπει, δεν αντιλαμβάνεται.

Σε λίγο θα κλείσουν στὸν τάφο της τη λατρευμένη του κι' η σκέψις αυτή τον συντρίβει, τον χώνει έξωλλο...

«Αισθάνεται τὸν πόθο να φιλήσει κι' αυτός για τελευταία φορά την πολυαγαπημένη του, μα πώς;

«Αν τολμήσει να κλημ κάτι τέτοιο, μπορεί να προκαλέσει άναστάτωση.

Μπορούν να τον σκοτώσουν εκεί επί τόπου...

Γι' αυτό συγκρατείται, δαγκώνει τις γροθιές του κι' απειπνία και κλαίει, κλαίει...

Δεν ξέρει ότι ο άρχων Σακραμπέλι έχει μετανιώσει για τη σκληρότητα που έδειξε στην κόρη του.

—Δεν το υποπτεύεται καν...

Και περιμένει... περιμένει...

«Ίσως να μπόρεση την τελευταία στιγμή να πραγματοποιήσει την επιθυμία του...

Ποιος ξέρει; Ίσως να φύγουν λίγο πιο γρήγορα οι άρχοντες.

Και πραγματικώς όλα τελειώσαν πεία.

Οι ακόλουθοι φορτώνονται: το φέρετρο κι' είνε έτοιμοι να το μεταφέρουν στο κενόταφο.

«Ο Φόσκαρι σηκώνεται όρθιος και περιμένει μ' αγωνία.

«Έξαφνα, τη στιγμή αυτή, ο πατέρας της ορμάει. Απελπισμένος, την αγκαλιάζει και σκουίζει σάν θηρίο που το πληγώσανε θανάσιμα:

—Κιάρα, κόρη μου, μικρή μου Κιάρα, πώς θα ζήσω πεία χωρίς εσένα, μονάχη παρηγοριά των γερασμένων μου;... Κιάρα, παιδί μου, συγχώρησε με για το κακό που σου έκανα!...

«Ο άρχων Μπενίτο, ο πάτερ Πατούφαρος και οι άλλοι ευγενείς αποσπούν με δυσκολία τὸν γηραιό άρχοντα από το φέρετρο της κόρης του και τὸν παίρνουν μαζί τους.

Τὸ Νεκροταφείο αδειάζει κι' έρημώνει σιγά-σιγά. Μονάχα μερικοί φτωχοί στέκουν παράμερα και προσεύχονται.

Είπε η κατάλληλη στιγμή.

«Ο Λουίτζι τρέχει κοντά στους νεκροθάφτες, τους παραμερίζει και ρίχνεται σάν τρελλός πάνω στη νεκρή αγάπη του.

Κρύβει τὸ πρόσωπό του στο πνευμένο στίβος της και κλαίει σάν μικρό παιδί:

—Χαίρε, αγαπημένη μου, Κιάρα μου, γλυκειά μου αγάπη, δεν θα σε ξαναβώ πεία σάν κόσμο αυτό. Περιμένε με ψηλά στους ουρανούς, λατρεία μου.

(Ακολουθεί).

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΟΥΝΤΙΝΟ ΚΑΙ Η... ΦΑΣΟΛΑΔΑ!

Τα πρώτα χρόνια της σταδιοδρομίας ενός μεγάλου στρατάρχη. Μέσα σε δυο χρόνια συνταγματάρχη! Ένας μεγάλος ήρωας. Η θριαμβευτική επιστροφή στην πατρίδα. Όπου ο Ούντινo δεν προφταίνει να τρώει. Ένας όχληρδς καλεσμένος. Οι φαμαφανονίμει του τρομοκράτου. Ο Ούντινo χάνει την ύπερονή του!... Τὸ καπέλλο με τη φασολάδα.

Τρομοκράτης ντυμένος άλά Χασαμιάδα

«Όταν, μετά την έκρηξη της Γαλλικής Έπαναστάσεως, οι Αύστριακοι κι' οι Πρώσοι, έπωφελομένοι της άναστατώσεως που έπικρατούσε στη Γαλλία, θέλησαν να εισβάλουν σ' αυτή και έγιναν η πρώτη μάχη στα σύνορα, ο Ούντινo, ο κατόπιν ένδοξος στρατάρχης του Νικολέοντος και δούδ του Ράιζο, βρισκόταν ακόμη στην πατρίδα του, στο Μπάρ-λε-Ντίκ.

«Η πατρι: βρισκόταν εν κινδύνω. Όλοι όσοι μπορούσαν να φέρουν όπλα κατετάσσοντο στο στρατό και έστέλλοντο στα όνορα. Τότε ο Ούντινo μόνος του, χωρίς να τὸν προσκαλέσει κανείς, έτέθη επί κεφαλής μερικών έθελοντών και ήγχε εκεί όπου τὸν έκαλούσε τὸ καθήκον του...

«Από την πρώτη μάχη, στην οποία έλαβε μέρος, διεκρίθη και τὰ κατορθώματά του διεδέχοντο από τότε τὸ ένα τὸ άλλο, τόσο καταπληκτικά, τόσο άπίστευτα, ώστε δικαίως ο Ούντινo συγκαταλέχθηκε μεταξύ των μεγάλων ήρώων των αίωνων.

«Ο Ούντινo δεν ήταν ίσως μεγάλος στρατηγός, μα δεν είχε τὸν θμιο του όταν έβάδιζε επί κεφαλής των σιραειμάτων του για να καταλάβει μια δρυχ' ήθαι ή όταν με τὸ σπαθί στο χέρι όμοιως κατά των έχθρικών γραμμών και τις έδέρριζε.

«Ήταν ένας άντρας άρκετά ψηλός, με μάτια που πετούσαν φλόγες και που γινόντουσαν τρομερά στην ώρα της μάχης και με χειρονομίες γρήγορες κι' έπιβλητικές. Ήταν ταχύς στις αποφάσεις του και ακόμα πιο ταχύς στην πραγματοποίησή τους. Δεν ήταν φιλόσοφος, ούτε φιλόνομος, μα ήταν συνετός και δίκαιος και είχε μια άδάμαστη ανεργητικότητα. Οι συμπατριώτες του τὸν έθαύαζαν πολύ, μα συγχρόνως τὸν φοβόντουσαν λίγο.

«Όταν, μετά την πρώτη του έστρατεία ο Ούντινo ξαναγύρισε στην πατρίδα του, είχε γίνει πεία συνταγματάρχης.

«Όλοι διοργάνωσαν εορτές προς τιμήν του και όλοι διαφιλοδοκούν την έντινα να τὸν έχουν προσκαλεσμένο στο τραπέζι τους.

«Ήταν, βλέπετε, παιδί του τόπου και οι συμπατριώται του αγαπούσαν πάντοτε τὸς ήρωας.

«Ο Ούντινo πήγαινε στὸν ένα, πηγαινε στὸν άλλο και τὸ στομάχι του

φούσκωνε καθημερινῶς από τὰ πιο διαφορετικά φαγητά και τὰ πιο ποικίλα κρασιά.

Μία μέρα, καθώς ήταν προσκαλεσμένος σε τραπέζι από κάποιον καλή του φίλο, ξαφνιάστηκε βλέποντας πὸς ήταν προσκαλεσμένος εκτός αυτού και κάποιος σημαντικός Ίακωβίνος—όπως τουλάχιστον έλεγε μόνος του—και φίλος του περιφήμου τρομοκράτου και δημαγωγού Έμπερ, ο όποιος μόλις είχε φτάσει από τὸ Παρίσι.

«Ο Ούντινo, ο όποιος άπεχθανόταν τὸς τρομοκράτες, περιορίσθηκε να τὸν ρίξει ένα βλοσυρό βλέμμα και, χωρίς να πη τίποτε, κάθισε στη θέση του στο τραπέζι.

Καθ' όλη τη διάρκεια του φαγητού,

έμπιστος τὸν Δαντόν, σύντροφος τὸν Ροβεσπιέρου και ο Καρνό δεν έκανε τίποτε χωρίς να τὸν συμβουλευθί. Προσπαθούσε δὲ να κάνει όλους να πιστέψουν πὸς αὐτὸς διεύθυνε εκ των παρασκήριων τὴν Έπαναστασι και τὴν Γαλλία.

«Ο Ούντινo είχε σκύψει επάνω από τὸ πιάτο του και τὸν άκουγε κασουφισμένος. Έξαφνα, διακόπτοντάς τον, τὸν έρώτησε:

—Καθὼς φαίνεται, πολίτα, είσαστε παντού... Λοιπόν, θα παρασταθήκατε τὴν θανατική εκτέλεσι των Γιρονδίωνων.

—Βέβαια, τὸν απάντησε ο τρομοκράτης, και κολακεύομαι μάλιστα γι' αὐτό. Ποτέ μου δεν λείπω απ' τὰ μι-

Ο Στρατάρχης Ούντινo

ο Παρισινὸς τρομοκράτης δεν έκανε τίποτε άλλο παρὰ να μιλάει. Φορούσε, σύμφωνα με τὴ λαϊκή μόδα της εποχής, ένα κοντό σακάκι που τὸ έλεγαν τότε «χασαμιάδα» και τὸν κόκκινο σκούφο των επαναστατών, τὸν όποιο δεν έβγαλε ούτε όταν έτρωγε.

Τὸ καπέλλο αὐτὸ είχε ανάψει τὰ αίματα των Ούντινo, ο όποιος ωστόσο, χάριν των οικοδεσποτών συγκατήχηκε κι' άρχισε να τρώει σιωπηλός.

«Η γλώσσα όμως του τρομοκράτου έκοβε δὴ την ώρα σάν ψαλίδα. Μιλούσε τρώγοντας και έτρωγε μιλώντας. Προσπαθούσε δὲ να καταπλήξει τὸς άγαθὸς επαρχιωτὸς μιλώντας τους για τὸ θαύμα του Παρισιού.

Είχε δει τὰ πάντα, ήξερε τὰ πάντα, θυμόταν τὰ πάντα. Ήταν, όπως έλεγε,

καὶ αὐτὰ γλέντια.

—Τὰ συγκατήχημά μου, τὸν απάντησε με φανερό άπεία ο Ούντινo.

«Ο ύπερπατριώτης προσποθήθηκε πὸς δεν κατάλαβε τὸν τόνο με τὸν όποιο εἰπαίνεσαν τὰ λόγια αὐτά κι' εξακολούθησε:

—«Ο Έμπερ κι' εγὼ είσαστε άπορασμένοι να ξεκαθαρίσουμε μια για πάντα τὴν κατάσταση.

—«Α... Έκανε ο Ούντινo.

—Ναι, έτόνισε ο τρομοκράτης. Πρόπει να ξεκαθαρίσουμε... Ο Ροβεσπιέρος είνε πολύ μετριοπαθής... Είνε αναποφάσιτος... Δεν ξέρω, μπορεί ναναι και προδότης της Δημοκρατίας...

Και, χαμηλώνοντας τὴ φωνή του, έροθύσε με μυστηριώδη τόνο:

—Ξέρω από άσφαλή πηγή ότι δια-

τηρεί ύποπτες σχέσεις με τὸς κατασκόπους τὸν Άγγλο πρωθυπουργό Πιττ και των Κοδούργων... Μα μην άνησυχείτε... Έμεις άγωνιούμε... Καθὼς βλέπετε, συνταγματάρχα μου, οι άληθινοί σωτήρες της πατρίδος δεν βρδσκονται στα πεία των μαχών.

—Αλήθεια; Έκανε ο Ούντινo περιφρονητικά.

—Ναι, τὸν απάντησε ο φίλος τὸν Έμπερ. Οι πραγματικοί σωτήρες της πατρίδος βρδσκονται μέσo Παρισι. Ο κεραινώδης, τὸν όποιο σεις οι σταυτικοί κρατάτε στα χέρια σας, δεν είνε τίποτε μύθος σὸ δικὸ μου... Έξ άλλου, πολλοί άριστοκράτες έχουν καταβύγει σὸ στράτευμα... Γι' αὐτὸ είσαι που είσαστε καλὸς πατριώτης, συνταγματάρχα, θα έπρεπε να μὴς καταγγείλετε όλους αὐτοὺς τὸς ύπόπτους οι όποιοι φολιόζων στο στράτευμα...

«Ακούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ο Ούντινo σηκώθηκε απ' τὴ θέση του τόσο άπότομα, ώστε η καρέκλα του έπεσε κάτω.

—Εγὼ! φώναξε. Εγὼ να προδώσω τὸς συμπολεμιστάς μου;...

—Οι άρχαιοί Ρωμαίοι, τὸν απάντησε ο τρομοκράτης, κατήγγελλαν και τὸς γονεῖς των τὸς ίδιους, όταν αὐτοί έπρόδιδαν τὴν πατρίδα.

—Αθλίε! φώναξε ο Ούντινo.

«Εκείνη τη στιγμή ο ύπερής έβαζε στο τραπέζι μια πατέλλα γεμάτη ζεστή κι' ολόγλυπη φασολάδα.

«Ο Ούντινo, μανιασμένος, τὴν άρπαξε και, αναποδογυρίζοντάς την, καπέλλωσε μ' αὐτήν τὸν ύπερπατριώτη, ο όποιος έβγαλε ούρλιαχτά πόνο.

«Η χειρονομία του αὐτὴ ήταν τόσο άρροστη και τόσο άρροδόκητη, ώστε όλοι οι συνδαιτημόνες, συμπεριλαμβανομένου και τὸν οικοδεσπότη, άρχισαν να στροφογυρίζουν από τὰ γέλια άπάνω σὸς καρέκλες τους, χωρίς να σέπτονται καθόλου να βοηθήσουν τὸ ξεματιρισμένο επαναστάτη.

«Όταν η γαλήνη άποκαταστάθηκε κάπως, ο τρομοκράτης, αφού σκουπίστηκε μόνος του γόγγυρα-γόγγυρα, έσπειρε να ξεφανιστή, ενώ οι προσκαλεσμένοι τὸν άποδοκίμαζαν με γιούχα.

«Από τότε ούτε ξεφάνηκε πεία στο Μπάρ-λε-Ντίκ.

«Επειτα από μερικούς μήνες, μαθεύτηκε ότι είχε καστομωθί μετὸν Έμπερ στην πλατεία Έπαναστάσεως. Η τιμωρία του, βέβαια, ήταν κάπως αὐστηρή.

«Εν τὸ μεταξὺ η φίλη του Ούντινo μετὸ ζεμάτιομα τὸν φανφαρόνου τρομοκράτου μεγάλωσε πολύ και, επί πολὺ καιρό, δούκας σὸ σπίνια του Μπάρ-λε-Ντίκ σεβρίζαν φασόλια, θυμνόντουσαν γελάντες τὸ έπιστάδιο αὐτό.

ΠΕΡΙΣΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

«Αν τὰ βέλη δεν έφταναν απ' τὰ τόξα, δεν θάφταναν σὸ σκοπό τους.

—Κανένα έπάγγελμα δεν ύπάρχει σάν κόσμο που να μην έχει τις λύτες του.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Τό φάντασμα τῷ μαύρου πού κρατάει μιά γυναίκα στήν ἀγκυλιά του. Ἡ περιπέτεια τοῦ βρικόου «Ντίξον». Τό τέχνασμα μιάς τρυφερῆς συζύγου. Ἐνα Πασχαλινὸ γλέντι πού τελειώνει μέ τραγωδία. Ὁ ὑψών!... Τό τρομερὸ ναυάγιο. Ὅπου ἡ βάρκα τῶν ναυαγῶν γίνεται συντρίμμια ἐπάνω στούς βράχους. Ἡ φρικτὴ παρεξήγηση. Ὁ δραματικὸς ἐπίλογος τῆς τραγωδίας, κτλ.

Στις ἀντιπὸς τῆς Βρετανίας, εἶνε ἓνα μικρὸ νησί, τὸ Οὐεσσάντ, τὸ ὁποῖο οἱ κάτοικοι του τὸ ὀνομάζουν «Νησί τοῦ Τρόμου». Πάνω σποὺς ἀποκρημνιστοὺς βράχους τοῦ νησιού αὐτοῦ, ἔχουν ναυαγήσει ὡς τώρα πολλὰ πλοία καὶ κανεὶς δὲν ξέρει πόσα ἄλλα ἀκόμα εἶνε καταδικασμένα ἀπ' τὴ Μοίρα νὰ κομματιαστούν στὸ ἄγριο ἐκείνο μέρος.

Μεταξὺ τῶν πλοίων πού ἐναυαγήσαν στούς βράχους τοῦ Οὐεσσάντ, ἦταν καὶ τὸ Ἰταλικὸ «Αἰγυπτός», τὸ ὁποῖο βυθίστηκε πρὸ εἰκοσαετίας, φορτωμένο χρυσάφι.

Τελειώτεια, κάποια ἐταιρεία ἀνέλαβε νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης καὶ νὰ διασώσῃ, ὅτι εἶχε ἀπομείνει ἀπ' τὴν καταστροφή. Οἱ βουτηχτάδες λούτριν πού κατέβηκαν στὸ βυθό, ἀνέφεραν ὅτι βρῆκαν ἀμέτρητους σκελετοὺς καὶ συντρίμματα ἀπὸ διάφορα πλοία πού εἶχαν βουλιάξει κατὰ καιροῦς.

Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογούμε, τὸ Οὐεσσάντ θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς θαλασσινούς ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ πρὸ ἐποικιστικὰ σπηλαία, γιὰτὶ γύρω του ἐνοχλεῖται καθεὶς τόσο φοβεροὶ τυφῶνες καὶ τρομαχτικὲς θαλασσοπαραχές.

Ὁ λόγος ὅμως, γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ κάτοικοι τῆς Βρετανίας τὸ λένε «Νησί τοῦ Τρόμου», δὲν εἶνε αὐτὸς ποὺ εἴπαμε παραπάνω, ἀλλὰ σχετίζεται μὲ μιά τραγωδία πού συνέβη ἐκεῖ πρὸ ἐκατὸ ἐτῶν καὶ πλέον. Γι' αὐτὸ τὶ νύχτες πού λυσσομανοῦν ἡ καταγλιθεὶς ἀπὸ ἀπολοιοὶ κάτοικοι τοῦ Οὐεσσάντ κλειδώνονται μέσα στὰ σπηλαία τους καὶ βουλώνουν τ' αὐτιά τους γιὰ νὰ μὴν ἀκοῦν. Οἱ περισσότεροὶ τοὺς βεβαιώνουν, ὅτι τὶς νύχτες αὐτὲς περιφέρεται ἐπάνω στούς βράχους τοῦ νησιού τους τὸ φάντασμα ἑνὸς γιγαντιοῦ νεγροῦ, ὁ ὁποῖος κρατᾷ στήν ἀγκυλιά του μιά γυναίκα, στὸ στήθος ὅποιας εἶνε χωμένη ἓνα μαχαίρι. Καὶ μέσ' ἀπ' τὸ ἀνατριχαστικὸ βουητὸ τῶν ἀνέμων καὶ τῆς μαγίας τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, οἱ κάτοικοι τῆς Οὐεσσάντ λένε πὼς ξεχωρίζουν μερικoὺς ἀνάλυστους στεναγμούς, τοὺς στεναγμούς τοῦ φαντάσματος.

Ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἱστορία του, καθὼς τὴν διηγούνται οἱ ντόπιοι, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Πρὸ 115 ἐτῶν, στὶς 20 Μαρτίου 1815, ἓνα Ἀγγλικὸ βότσο, τὸ «Ντίξον», εἶχε ἐκπληρώσει τὸ λυμὰν τοῦ Πλίμμουθ μὲ φορτίο ὑφανμάτων καὶ κατευθύνονταν στὸ Μαρόκο. Τὸ πλοῖο αὐτὸ ἀπετελεῖτο ἀπὸ δέκα ἄνδρες, ὅλους θαλασσινούς, πλοίαρχός τὸν δὲ ἦταν ὁ Τζώρτζ Φόρμι, ἓνας νεαρὸς θαλασσινὸς τριανταφυῶ ἐτῶν. Ἐκτός ὅμως ἀπ' αὐτούς, ἐπάνω στὸ πλοῖο βρισκόταν καὶ ἡ Μαρία Φόρμι, ἡ ὡραία γυναίκα τοῦ καπετάνιου, μὲ τὴν καμαριέρα της καὶ μ' ἓνα γιγαντιοῦμο νεγρὸ, τὸν Μοῦσσα Σίντι, ἀπ' τὴ

Μαδαγασκάρη, ἀφροαίμενο ὑπέρητὴ τοῦ πλοιάρχου.

Ὁ Τζώρτζ Φόρμι εἶχε κάνει τὸ γάμου του μόλις πρὶν ἀπὸ δυὸ βδομάδες. Ὅταν ἦρθε ἡ ἡμέρα νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸ ταξίδι του, ἡ Μαρία πού τὸν ἐλάτρευε καὶ πού ἦταν μὴν πολλὸ θαρραλέα Ἰρλανδὴ, πού ζήτησε νὰ τὴν πάρῃ κι' αὐτὴ μαζί του. Αὐτὸς ὅμως ἀντίθετος νὰ δεχτῇ ἓνα τέτοιο πρῶμα. Ἀλλὰ ἡ νεόνυμφη δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἀποχωρήσῃ τόσο εὐκολὰ καὶ νὰ στερηθῇ τὸν ἀγαπημένο της σύζυγο τόσο γρήγορα. Προσπορεύθηκε λοιπὸν διὰ τὸ πλοῖο καὶ πρὸ εἰκοσαετίας, φορτωμένης κρυφὰ ἥρθε σὲ συνεννόησι μὲ τοὺς ναύτες τοῦ πλοίου καὶ ἐπεισφόρησε σὺν τοὺς νὰ ἐπιβιβαστῇ στὸ βότσο μυστικὰ ἀπ' τὸν καπετάνιο.

Τὴν ὁρισμένη ὥρα λοιπὸν ὁ Τζώρτζ Φόρμι ἀποχαιρέτισε τὴ γυναίκα του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ λιμεναρχεῖο, μὲ

τὸ σκοπὸ νὰ πάρῃ τὰ χαρτιά του κι' ἀπ' ἐκεῖ ν' ἀνεβῇ στὸ «Ντίξον». Μόλις ὅμως αὐτὸς ἔφυγε ἀπ' τὸ σπῆτι, ἡ Μαρία πῆρε λίγα πράγματα πού θὰ τῆς χρειαζόντουσαν στὸ ταξίδι, καὶ μαζί μὲ τὴν καμαριέρα της καὶ τὸν πιστὸ Μοῦσσα Σίντι μπήκε στὸ καράβι καὶ κλείστηκε σὲ μιά καμπίνα. Κούφτηκε ἐκεῖ καὶ δὲν φανερώθηκε πρὸς μόνον ὅταν τὸ σκάφος εἶχε ἀπομακρυνθεῖ πολλὰ μίλλια ἀπ' τὶς ἀγγλικὲς ἀκτὲς κι' ἦταν δύσκολο πρὶν νὰ γυρῇ πρὸς τὸν καπετάνιο. Ὁ καπετάνιος ὅταν τὴν εἶδε ἔτσι ἀπόρρητα μπροστά του, ἔκανε πὼς ἐθώμασε, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἔμενε εὐχαραστημένος γιὰ τὸ τέχνασμα τῆς, πού φανερώθηκε πόσο μεγάλη ἦταν ἡ λατρεία της γι' αὐτόν. Καὶ τὸ ταξίδι ἐξακολούθησε, χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ τίποτ' ἄλλο.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡμέρα πού Πάσχα καὶ οἱ ναῦτες πού ἀγαποῦσαν

πολὺ τὸν καπετάνιο τους, ὁργάνωναν μὴ ἀπλὴ, ἀλλὰ χοροπημένη γιορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ νεοαρῶ ἀνδρογόνου. Ἀρχίσαν λοιπὸν τὸ γλέντι στὸ κατὰστρωμα καὶ μὲ τὶς καθάρες καὶ τὰ μαυτιλῶνα τους, ἄρχισαν νὰ κάνουν σερενάδες καὶ νὰ ψάλλουν ὅλα τὰ τραγούδια πού εἶχαν μᾶθῃ στὰ ταξίδια τους σὲς διάφορες χῶρες. Τὸ γλέντι πῆγαινε ὅλο καὶ καλύτερα, ὅταν, ξαφνικὰ, δυνατὸς ἀέρας σηκώθηκε καὶ ἀπελθικτὴ φουρτοβασίλα.

Τὸ βότσο ἐκίνητ' τὴν ὥρα βροχόπαι ἀκριβῶς ἔξω ἀπ' τὸ ἀνατολικοῦ τοῦ Ἀγίου Ματθαίου. Μὲ τὴν πρώτη ματιά πού ἔβλεπε, ὁ καπετάνιος καὶ οἱ ἄνδρες του, εἶδαν δι' ἐκδοχὰν κατεστάνον τοὺς ἓνας φοβεροὺς τρυφῶνας. Γρήγορα—γρήγορα, ὁ Φόρμι ἔδωσε τὶς ἀναγκαῖες διαταγὲς καὶ ἔπειτα συνόδευε τὴ γυναίκα του ὡς τὴν καμπίνα της, ὅπου τὴν παρεκάλει νὰ μείνῃ καὶ νὰ μὴν κινηθῇ καθόλου, πρὶν ἐξαγυρισθῇ κοντὰ τῆς. Ἐπειτα τὴ φίλησε τρυφερὰ κι' ἀνέβηκε ἐπάνω στὴ γέφυρα γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴ θεομήνη.

Ἀλλὰ ὅλες ἡ προστάσεις του πῆγαν χαμένες. Σὲ λίγη ὥρα τὸ βότσο ἔπεσε ἐπάνω σ' ἓνα βράχο καὶ ἔπαθε σφοδρὸ ρήγμα. Τότε ὁ πλοίαρχος διατάξε νὰ κατεβῶσιν στὴ θάλασσα τὴ μεγάλη βάρκα καὶ κατὰ τὴν πῆγε στήν καμπίνα, ὅπου βόρκε τὴ γυναίκα του νὰ προστεῖχεται. Τὴν ἔπηρε ἀπ' τὸ χέρι, τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ στήν καλύτερη θέα τῆς βάρκας, διατάξε ἔπειτα νὰ ἐπιβιβαστοῦν ἡ καμαριέρα, ὁ Μοῦσσα Σίντι κι' ὅλοι οἱ ναῦτες καὶ τελευταῖος ἀπ' ὅλους μὴν κι' αὐτὸς ὁ ἑπῆσε τὸ τυμὸν.

Μιά ὥρα περὶ τοὺς ναῦτες τοῦ ναυαγιαμένου «Ντίξον» κἀνεναν μὲ τὰ κίματα, προσπαθώντας νὰ φθάσουν στὴ στεριά, πού δὲν ἔπαιξε πολὺ μακριά. Ἀλλὰ ἡ μοῖρα πού δὲν εἶχε καταδικάσει. Τὰ κίματα ὁρμύσαν διαρκῶς πρὸς φουρτοβασίλα κι' ἔσπρωγαν τὴν ἀδύνατη βάρκα πρὸς τοὺς βράχους, ὡς ὅπου τέλος ἔπεσε ἐπάνω σ' ἓναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἔγινε κομματιασμένη. Τὴν κομματιὰ ἐκείνη σπινγίμ' ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ καπετάνιου, πού ἐβλήθη καὶ μ' ἀπ' τὴ βουή τῶν ἀγριεμένων στοιχείων, ὁ ὁποῖος εἶπε μὲ ἀγωνία πρὸς τὸν ἑμπιστο σκλάβο του:

—Μοῦσσα Σίντι, σῶσε τὴ γυναίκα μου!...

Ἐνα κίμα σκέπασε τότε ὅλους τοὺς ἐπιβάτες τῆς βάρκας. Ὁ πιστὸς νεγρὸς ὅμως εἶχε προφύλαξι ν' ἀρπάξῃ ἀπ' τὴ μέση τὴ γυναίκα τοῦ καπετάνιου. Τὴν κρατοῦσε τώρα μὲ τὸ ἓνα χέρι καὶ καλυμποῦσε μὲ τὸ ἄλλο, ὡς ὅπου ἔφτασε σὲ κάποιο βράχο, πᾶστηκε σιωπῶν ἀπ' αὐτὸν μὲ τὸ εὐεχθὲρὸ χέρι του, τραβήχτηκε δὸς μοῦρῳσε πρὸς πάνω γιὰ νὰ μὴν τὸν σκεπάζουν τὰ μαυσιμαμένα κίματα καὶ

κάθησε. Πόδες ὄρες ἔμεναν ἐκεῖ, κανένας δὲν ξέρε.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ὅταν ἡ θάλασσα γαλήνεψε πρὶν κι' ὁ οὐρανὸς ἑσπερώσει, οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐεσσάντ εἶδαν ἀπὸ μακριά, ἐπάνω σ' ἀπόκρημνα βράχια, νὰ περιφέρεται ἓνας γιγαντιοῦμος νεγρὸς, κρατῶντας στήν ἀγκυλιά του μιά γυναίκα πού φανόταν λιποθυμημένη, γιὰτὶ τὸ κεφάλι της κρέμιον πρὸς τὰ κάτω ἀφίοντας ν' ἀνεμίζονται τὰ μαλλιά της. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἤξεραν τί εἶχε συμβεῖ, σκέφτηκαν ὅτι ὁ νεγρὸς θὰ εἶχε ἀρπάξει ἀπὸ κάποιο τὴ γυναίκα αὐτὴ καὶ τώρα πῆγαινε νὰ τὴν κρύψῃ. Καὶ ἀποφάσαντες νὰ τὸν πᾶρουν στὸ νησί γιὰ νὰ τὴν ἀπελευθερώσουν.

Ὁλόκληρον λοιπὸν μὲ κουτιά καὶ μὲ δὲ ἄλλο βρῆκαν πρόχειρο καὶ ὁρμήσαν ἐναγέλιον τοῦ νεγροῦ, πού δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν Μοῦσσα Σίντι μ' τὴ γυναίκα τοῦ καπετάνιου του. Ὅταν ὁ μαῦρος τοὺς εἶδε νὰ διευθύνονται πρὸς τὸ μέρος του, ἄρχισε νὰ γέμει, κρατώντας τὴν κυρία του ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, ὥσπου ἔφτασε σπὸν πρὸ ψηλὸ καὶ τὸν πρὸ ἀνατολικοῦ βράχο.

Οἱ νησιώτες, ὁποῖοι ἐξακολουθοῦσαν κι' αὐτοὶ νὰ τὸν καταδιώκουν χωρὶς νὰ σταματήσουν. Ὅταν ὅμως ἐπροχώρησαν ἀκριβὰ κι' ἐπομαζόντουσαν ν' ἀνεβῶν στὸ βράχο, εἶδαν ἔξωθεν νὰ διαδορμαίνεται μπροστά τους μιά φοικτὴ σπηλή, ἀπὸ κείνες πού μένουν ἀληθινότητες σ' ὅσους τὶς βλέπουν.

Ὁ Μοῦσσα Σίντι, βλέποντας τοὺς διώκτες του νὰ πληθαίνουν, τράβηξε ἀπ' τὸ ζωνάρι του τὸ μαχαίρι του, τὸ προεμὸ μαχαίρι τῶν ἰθαγενῶν τῆς Μαδαγασκάρης, τῆς πατρίδος του, τὸ ἔβρασε καὶ τὸ ἔκωσε ὡς τὴ λαβὴ του μέσ' σπὸ στήθος τῆς λιποθυμημένης κυρίας του. Ἐπειτα προχώρησε ἓνα βῆμα μὲτ' ὅτι φοβότο του καὶ μὴν ζῆ μ' αὐτὸν εἰς τὴν ψηλὰ ἀπ' τὸ βράχο κάτω ἀπὸ θάλασσα καὶ ἔγινε ἀφαντοῦς μέσα στὰ θάλα νερά της.

Τὸ ἴδιον βράδυ, οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐεσσάντ ἔμαθαν διὰ τὴν ἀλήθεια. Ἀπὸ τοὺς δέκα ναῦτες τοῦ «Ντίξον» ἓνας μόνον κατάρθηκε νὰ σωθῇ καὶ νὰ φτάσῃ στήν παραλία, ὅπου ἔμενε λιποθυμὸς ἀκριβῶς ὄρες. Ὅταν συνήλθε καὶ πῆγε σὲ τὸ χωριό, ἔκωσε τὴ φοικτὴ σπηλὴ πού εἶχε διαδορματιστῇ καὶ τὸν «ὄνηγῆτο» πούς ἦταν ὁ νεγρὸς, ποῖα ἡ γυναίκα καὶ πὼς εἶχε βρεθεῖ στήν ἀγκυλιά του. Οἱ ἀγαθοὶ νησιῶτες, χωρὶς νὰ θέλουν, εἶχαν γίνῃ οἱ ἴδιοι αὐτοῦργοι ἑνὸς ἀπ' τὰ πρὸ φρικτὰ ἐγκλήματα. Καὶ ἀπὸ τότε βλέπουν μέσα σὲς φουρτοβασίλες νύχτες τὸ φάντασμα τοῦ γιγαντιοῦμο νεγροῦ νὰ περιπλανᾶται ἐπάνω σπούς ἀποκρημνιστοὺς βράχους τοῦ νησιού τους, κρατώντας ἀκόμα στήν ἀγκυλιά του τὴν ἀτυχὴ κυρία του μὲ τὸ μαχαίρι στὸ στήθος...

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ

Στὸ Καστρί τῆς Κυνουρίας ὅταν ἐνσκήψῃ ἡ ἐπιδημία τοῦ κοκκίτου, ὁ ὁποῖος ἐκεῖ λέγεται «κακαχάστρα», ἡ μητέρα δίδουν στὰ παιδιά τους αἵμα κουκουβάγιας ἢ ἀκόμα καὶ κρέας κουκουβάγιας ψητό! Αὐτὸ τὸ κάνουν γιὰτὶ τὰ παιδιά, ὅταν προσβληθοῦν ἀπὸ κοκκίτη, βήχουν σὰν κουκουβάγιας καὶ πιστεύουν ὅτι μόνον ἔτσι θὰ γιαιερυτοῦν.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ ἱστορία τοῦ περιφήμου «Χάμπτον Κούρτ». Φεουδαρχικὸς πύργος, μοναστήρι, παλάτι. Ὁ καρδινάλιος Γουόλσεϋ καὶ τὸ ἐννερό του. Ἡ ἀρπακτικὴς ἐρέξεις τοῦ Ἑρρίκου Ἰου. Πῶς τὸ «Χάμπτον Κούρτ» περιπλῆξε στὸ Στέμμα. Ἡ μεταρρυθμίσεις του διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Πῶς εἶνε σήμερα. Ἡ σκηνή, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπαψε ὁ Σαίξπηρ, κ.τ.λ.

Τὸ μεγαλύτερο βασιλικὸ ἀνάκτορο τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ ὅλου τοῦ κόσμου εἶνε τὸ ἀνάκτορο τοῦ «Χάμπτον Κούρτ», ἓνα ὑπέροχο καὶ τεράστιο μεσαιωνικὸ οἰκοδόμημα πού βρίσκεται κοντὰ σὲς ὄχθες τοῦ Τάμεση σὲ ἀπόστασι 16 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Κατὰ τὸ μεσαίωνα, τὸ «Χάμπτον Κούρτ» ἦταν ἓνας μικρὸς καὶ ἄσημος φεουδαρχικὸς πύργος, ὁ ὁποῖος ἀργότερα μετεβλήθη σὲ μοναστήρι.

Ἀλλὰ, τὸ 1514, ὁ πᾶμπλουτος κερδινάλιος καὶ πρωτοπουργὸς τῆς Ἀγγλίας Γουόλσεϋ ἀγόρασε τὸν πύργο αὐτὸ καὶ ὅλη τὴν γύρω του ἐκτασι καὶ ἀποφάσισε νὰ χτίσῃ ἐκεῖ τὸ μεγαλύτερο καὶ πολυτελέστερο φεουδαρχικὸ κτίριο τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Καὶ πράγματι τὸ κατάρθηκε, ἀπὸς προηγουμένους ἐξέδους γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ μυθώδη ποσὰ καὶ ἀρῶ ἐπὶ ἔτη πολλὰ ἐργάστηκαν χιλιάδες μηχανικῶν, ἀρχιτεκτόνων, καλλιτεχνῶν, ἐργατῶν κτλ. Ὅταν ἐπὶ τέλος ἡ οἰκοδομὴ ἀποπερατώθηκε, ὁ καρδινάλιος Γουόλσεϋ ἔδωσε στὸ παλάτι του μιά μεγαλοπρεπεστάτη ἐσοτὴ, στήν ὁποία ἐκάλυψε ὅλη τὴν ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία, τὴν Αὐλὴ καὶ τὸ βασιλεῖα Ἑρρίκο 7ο.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ πᾶμπλουτοι φεουδάρχες ἔμεναν ἐκθαμβοί, ὅταν βρῆθῃσαν μέσα σὲς ὑπέροχες αἰθουσες τοῦ ἀπεράντου ἀνακτόρου. Ὅλοι τοὺς ἐνέπνευναν νὰ τὸ εἶχαν δικὸ τους καὶ, περισσότερο ἀπ' ὅλους, ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος δὲν κρατήθηκε καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία του στὸν καρδινάλιο.

Ὁ Γουόλσεϋ στήν ἀρχὴ δὲν ᾔθελε νὰ χτίσῃ τὴν κατοικία του αὐτὴ, γιὰ τὴν ὁποία ἐπὶ ἔτη εἶχε κοπιάσει καὶ τὴν ὁποία ἀγαποῦσε υπερβολικὰ, σὰν νὰ τὴν εἶχε χτίσει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια. Ὁ Ἑρρίκος 7ος ὅμως κατέβηκε—οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας εἶχαν τότε ἀπολυταρχικὰ δικαιώματα—νὰ πείσῃ τὸν καρδινάλιο νὰ παραχωρήσῃ τὸ «Χάμπτον Κούρτ» στὸ Στέμμα.

Ὁ Ἑρρίκος 7ος ἐμεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο τὸ νῆο του ἀνάκτορο, ὡς νὰ χωρᾷ ἀνέτως ὅλη τὴν Αὐλὴ του, πρόσθεσε καὶ ἄλλες πτέρυγες καὶ γενικῶς τὸ ἐξωράισε μὲ κάθε τρόπο.

Ἐκτοτε, ἐπὶ δυὸ ὁλοκλήρους αἰῶνες, τὸ «Χάμπτον Κούρτ» ἦταν ἡ εὐνομένη κατοικία τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας, οἱ ὁποῖοι, ὅλοι ἀνεξαιρέτως, μὲ ἄλλες ἀνέβαιναν στὸ θρόνο, ὡς νὰ διατηρεῖται ἀκόμα, ἀλλὰ καὶ παράγει ὑπέροχα μαῦρα σταφύλια.

Θεωροῦσαν ὑποχρέωσι τους νὰ ἐπικρατοῦν τὸ ἀνάκτορο, νὰ τοῦ προσθέσουν καὶ ἄλλες πτέρυγες, νὰ σωσωρεῦσιν ἐκεῖ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα ἀριστουργήματα καὶ γενικῶς νὰ τὸ ἐξωράισιν.

Ἐτσι, κατὰ τὸ 1710 εἶχε τὸ «Χάμπτον Κούρτ» περισσότερα ἀπὸ χίλια δωμάτια καὶ αἰθουσες. Σήμερα ἔχει ἔκδομα περισσότερα, ἴσως χίλια πεντακόσια. Στὸ δυτικὸ πλευρὸ τοῦ ἀνακτόρου βρίσκεται τὸ περίφημο πάρκο του ἐκτάσεως 250 ἐκταρίων, τὸ ὁποῖο θεωρεῖται ἐφάμιλλο ἀν' ὅτι ὡραιότερο τοῦ πάρκου τῶν Βερσαλλιῶν.

Στὸ πάρκο τοῦ «Χάμπτον Κούρτ» βρίσκονται τὰ σπανιότερα φυτὰ καὶ λουλούδια τῆς γῆς, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ μιά περίφημη ἀμπελος πού φυτεῖται

ὅταν βρέθηκε στὴν αἰθούσα, ὅταν αἰθούσα αὐτὴ ἔχει μῆκος 35 μέτρων, πλάτος 13 καὶ ἡ ὀροφὴ της ἔχει ὅψος 20 μέτρων, χτίστηκε δὲ ἐπὶ Ἑρρίκου 8ου. Ἡ κατασκευὴ της ἄρχισε τὸ 1530 καὶ ἐτελείωσε τὸ 1535. Γύρω-γύρω στούς τοίχους της, βλέπει κανεὶς τεράστια παράθυρα μὲ πανόραμα χρωματιστὰ τζάμια καὶ, μεταξὺ τῶν παραθύρων, πανόραμας ἐπίσης ἀτίμητους τάπητες, ὅλους κεντητοὺς, πού παριστάνουν διάφορες σκηνὲς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἡ ὀροφὴ της, ἡ ὁποία, ὅπως εἴπαμε, εἶνε ὅλη ἀπὸ σκαλιστὸ ξύλο, ὑποστηρίζεται ἀπὸ ὑπέροχα τόξα.

Στὸ βάθος τῆς αἰθούσης βρίσκεται μιά μεγάλη ἐξέδρα, στήν ὁποία, ὅταν διπρόκειτο νὰ γίνῃ γάμος, ἐποθετοῦντο οἱ μουσικοὶ καὶ ἡ ὁποία ἐχρησίμευε ἐπίσης ὡς σκηνὴ δόκα: ἐπαίζαντο στὰ ἀνάκτορα θεατρικὰ παραστάσεις.

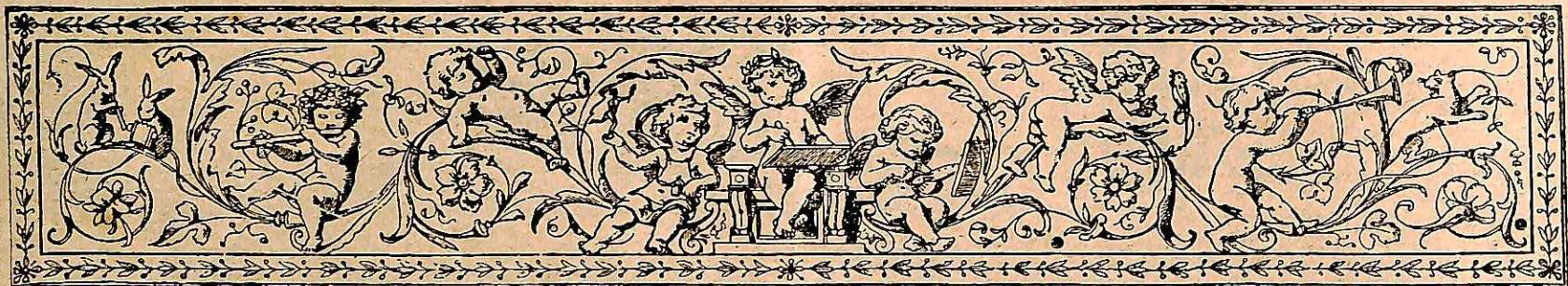
Ἀπὸ τῆς σκηνῆς αὐτῆς ἔπαψε συχνὰ ὁ μέγας Ἀγγλὸς τραγῳδὸς Σαίξπηρ μὲ τὸ θέσπὸ του τὰ ἀριστουργήματά του μπροστά τὸν βασιλέα καὶ στήν Αὐλὴ.

Ὅσους ἔδιναν τέτοιους παραστάσεις, ὁ Σαίξπηρ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι οἱ τοῦ διέμεναν μέσα στὰ ἀνάκτορα, ὅπου τοὺς διέθεταν εἰδικὰ πολυτελῆ διαμερίσματα. Ἐκτός δὲ ἀπὸ τὴν ἄλλη τροφὴ τους, ἔδιναν στὴν καθένα καὶ ἀπὸ ἓνα γαλόνι μύρου ἢ κρασί τὴν ἡμέρα, ὅπως ἀναγράφουν τὰ λογιστικὰ βιβλία τοῦ ἀνακτόρου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Γιὰ νὰ μὴ κανεὶς μέσα στὸ ἀνάκτορο, πρέπει νὰ περάσῃ μιά κινητὴ

διαμερίσματα. Ἐκτός δὲ ἀπὸ τὴν ἄλλη τροφὴ τους, ἔδιναν στὴν καθένα καὶ ἀπὸ ἓνα γαλόνι μύρου ἢ κρασί τὴν ἡμέρα, ὅπως ἀναγράφουν τὰ λογιστικὰ βιβλία τοῦ ἀνακτόρου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Γιὰ νὰ μὴ κανεὶς μέσα στὸ ἀνάκτορο, πρέπει νὰ περάσῃ μιά κινητὴ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Ο ΚΑ'ΥΜΕΝΟΣ Ο ΙΟΥΔΑΣ

Μία βραδυά του περασμένου Γεναρίου, ελάττωσα, κατά τη συνήθειά μου, στις δέκα κ' άρχισα, πάλι κατά τη συνήθειά μου, να διαβάω το συνήθισμένο μου ύπναιον, το μεταφρασμένο Ευαγγέλιο του Πάλλη, του περιήρμου Λέκα 'Αρσανίτη.

Διαβάω μία άκέρια σελίδα και ό κ. "Υπνος δέν με έπισκέπτεται! — "Εί! είπα μέσα μου. Θά έμποδίστηκε πούθενά κ' άρχισα...

Διαβάω άκόμα μία σελίδα και ό κ. "Υπνος δέν έρχεται!

— Τι συμβαίνει; λέω με τόν έαυτό μου. "Ισως ή κακοκαιρία τόν έκανε να μνή έρθη στην ώριμένη του ώρα. "Ισως — έξω κ' έγώ; — περνώντας, μπήκε σέ καμιά ταβέρνα και τώβρισε στο ποτό...

Διαβάω τρίτη σελίδα και άρχισα να με πιάνουν τά νεύρα μου. "Ο κ. "Υπνος δέν έρχότανε!

— Πούδς έξω, είπα, πού θάμπλεξε, ό κατεργάτης! Χωρίς άλλο, θά τώβριζε έξω!...

"Εξω έκανε μία βραδυά φοβερή.

Σκοτάδι πίσσα, άγέρας τρομερός, κρύο διαβολικό, όλα μαζί έκαναν ένα προμερό πανηγύρι.

Τό κίμα του Βαστάριου άκούονταν άγριο και άπειλητικό, σαν στοιχειό, πού ένόμω πως θά σπρώχνονταν σαν βουνό και θά έφτανε ως την κατοικία μου.

Φοβήθηκα...

Πέταξα άμέσως τό Πάλληκό Ευαγγέλιο και άρχισα να συλλογιόμην την τρομακτική που βασιλευσε έξω και να δικαιολογώ τόν ύπνο, πού δέν μπόρεσε νάρθη με τέτοιου καιρού.

"Εξω οι άγέροντες πάνονταν μάλ'λιά με μαλλιά. "Ο βοριάς μάχονταν με τό νότο, κ' ό ανατολικός με τό δυτικό και χόρευαν γύρω τους ή θύελλες, ή καταγίδες, ή τριζιμίες κ' όλες ή λεφτερές τών δαιμόνων και λοιπών ακαθάρτων και πονηρών πνευμάτων, και μία φωνή μεγάλη σηκώθηκε ως τόν ουρανό σαν παρόσηπο κ' ύπερόχιστο κλάμα.

Σ' αυτό άπάντι άκούω έναν κρότο στο παρόχητό και ρίχτηκε μέσα στο δωμάτιό μου ένας άνθρως έσοπτός, άναμάλ'λατος, γυμναστικός, με έσοπιμένα φράσια, μίσωκεμα από τή βροχή και τρώγοντας από τό κρύο.

Τρώμαξα.

— Μήν τρομάξεις, χριστιανέ μου! μου είπε, χτυπώντας τά δόντια του άπ' τό κρύο. Δέν είμαι καλός άνθρως κ' ές με θεωρούν τό χειρότερο, τό μαρώτερο, τό κακουγότερο πλάσμα του κόσμου. Λάβε όλογο γιά μένα, τό μεγαλύτερο δυστυχή του κόσμου!...

— Πούδς είσαι; τόν έρώτησα περίτρομος. "Από τί πάσχεις και τί ζητάς από μένα;...

— "Εγώ πούδς είμαι; Μήν τρομάξεις άδνα, γιατί δέν είμαι, σέ βεβαιώνω, καλός άνθρως, ούτε κακό πνεύμα... "Άκουσε τ' όνομά μου... Είμαι ό "Ιούδας!...

— "Ο "Ισκαριώτης! τόν ρώτησα έντρομος. "Ο προδότης του Χριστού!...

— Ναί, ναί! "Όλος κ' έλος, ό "Ιούδας ό "Ισκαριώτης, ό προδότης του Διδασκάλου μου του Χριστού!... Μ' έρωτάς από τί πάσχω, έ; Ρώτησέ με καλύτερα από τί δέν πάσχω! "Από τί άλλο θέλεις να πάσω; Δέν γνωρίζεις τά πάθη μου;...

— "Εχω 1931 άκέρια χρόνια πού τιμωρούμαι, όσο δέν έτιμωρήθηκα γέννας άνθρως στον κόσμο! Γυρίζω αιώνα τη σφαίρα πέζος, ξυπόλυτος, διψασμένος, νυσταγμένος, άποσταμένος, θεριακμένος... Κάνω κάθε μέρα τό γύρο του κόσμου... "Εχω 1931 άκέρια χρόνια να φάω, να πιω, να κοιμηθώ, να ήσυχάσω...

» Πήγα πολλές φορές μόνος, και στις μαύρες πύλες του "Αδη, γιά να

μπω μέσα στη λάβα της φωτιάς και στους πάγους του κρύου και να γλυτώσω από τη μεγάλη μου τιμωρία κ' από τά μεγάλα μου βασάνια, αλλά δέν μπόρεσα ποτέ να μπω μέσα, γιατί γι γαντεύει τό κορμί μου ή μεγάλη μου άμαρτία και δέν με χωράει ή θύρα!...

» "Ω, κ' ή Κόλαση δέν με θέλει! Κι' έτσι τρέχω αιώνα φορτωμένος την προδοσία και την κατάρα του κόσμου. 1931 άκέρια χρόνια δέν είδα τό φώς του ήλιου. Πλέω αιώνα στα πέλαγα και στους όκεανούς του σκότους, μέσα στους τυφώνες και μέσα στις τρικυμίες, στις θύελλες και στις καταγίδες...

» Τ' όνομά μου είνε βροιά τρομερή, κατάρα κ' άνάθεμα... "Ακόμα και τ' όνομα της καταστραμμένης πατρίδας μου είνε φορτωμένο από την άτιμία μου...

— "Η τιμωρία σου, τού είπα, είνε άνάλογη με τό κρίμα σου. "Επρόδωκες, παράδωκες τό Δάσκαλό σου, τόν Υιόν και Λόγον του Θεού, στο θάνατο γιά τριάντα άργύρια!

— "Εγώ είμαι αίτιος της προδοσίας του γλυκύτατου "Ιησού; Μα ό "Ιησός, θά έσταυρώνονταν άπ' τους "Εβραίους; Κι' άν δέν έσταυρώνονταν και δέν επέθανε άνάων στο Σταυρό, πώς θά έπληρώνονταν τά ρηθέντα τών προφητών; Και πώς θ' άνασταίνονταν και πώς θ' άναγορίζονταν ή θεότητά του; Και πώς θά έσώζονταν τό άνθρωπινο γένος από την άμαρτία;...

» Καί άφού όλα αυτά τά κοσμοειρήνια γεγονότα είνε έργο της προδοσίας μου, έπρεπε να είμαι τόσο χρόνια ό επικατάρατος του κόσμου, άντι να είμαι στο κέντρο του Παραδείσου, ως συμπλεστής του μεγάλου έργου του Θεανθρώπου;...

» "Ο "Ιούδας έσώπασε γιά λίγα λεπτά, κ' έγώ συγκινημένος από τό λόγο του, από τό μεγάλο του δόκητο, από τό άδνα μεγάλα πάθη του, τού είπα:

— Και τί θέλεις να κάνω έγώ ό άπισχυρότατος γιά σένα τό μεγαλοδοκίμιο; Σε πολεμεί όλος ό Χριστιανισμός!

— Τί θέλω να μου κάνης; Τί μπορείς να μου κάνης; "Εμείς πώς βγάλεις έφημερίδα... "Αλήθεια;

— Ναί.

— Σε παρακαλώ, να γράφης κάτι γιά μένα, τό μεγαλοδυστυχισμένο, έσως και συγκινητή έπ' τέλους ό Διδάσκαλός μου γιά τά μεγάλα κ' άδνα βασάνια μου κ' εύδοχήση να μου δώση πο δόκητο μου, τη θέσι πού μου άξίζει μέσα στον Πανάδειό του!

— ...; — Μήν άπορείς! μου είπε. Σήμερα ή έφημερίδα είνε ή μεγαλύτερη δύναμη του κόσμου. Την άκούει ή, τό σωστότερο, τη φοβάται κ' ό Θεός! Σε παρακαλώ, να γράφης κάτι και γιά μένα!...

— Σο τό ύπόσχομαι! τού είπα. Και την ίδια στιγμή ό μέγας επικατάρατος έγινε καπνός από μπροστά μου...

Στη στιγμή έταπε ή τρικυμία πού βασιλευσε έξω, με γλυκύα άρεσία του

Τρέχω αιώνα φορτωμένος την κατάρα και την προδοσία!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

Κατά τό μεσαιώνα ύπήρχε κάποιος νόμος, διά του οποίου καταδικάζετο ως φονεύς όχι μόνο αυτός πού διέπραττε φόνο, αλλά και αυτός πού... δέν έμπόδιζε έναν άλλο να αυτοκτονήσει.

Κάποτε λοιπόν ό θαλμηπύλος του δούκως Δενδοσάρ παρατήρησε ότι ό ίπποκόμος του κυρίου του έδειχνε τάσεις γιά αυτοκτονία και γι' αυτό τόν έπιτηρούσε διαρκώς, θέλοντας να τόν έμποδίση να πραγματοποιήση τους σκοπούς του.

"Ετσι μία μέρα πού ό ίπποκόμος έπασε δύο φορές μέσα στο ποτάμι γιά να πνιγί, ό θαλμηπύλος πού τόν παρακολουθούσε έτρεξε και τόν έσωσε.

Κατά τό άπόγευμα της ίδιας ημέρας, ό ίπποκόμος, νομίζοντας ότι δέν τόν έβλεπε κανένας, έδωσε ένα σκονιστό σταυλό και κρεμάστηκε.

"Ο θαλμηπύλος, μολοντί τόν είδε, έν τούτους τόν άρπασε να πεθάνη, αυτή τη φορά, χωρίς να σπεύση να τόν έκρεμάσει. Κατόπιν αυτός όμως έκλήθη στο δικαστήριο γιά να άπολογηθή...

"Όταν λοιπόν ό δικαστής τόν ρώτησε γιατί τό είχε κάνει αυτό, ό κατηγορούμενος έδωσε την εξής πρωτότυπη άπάντηση:

— Σας βεβαιώ ότι την ίδια μέρα τ' είχα βγάλει δύο φορές από τό ποτάμι. "Όταν λοιπόν τόν είδα να κρεμάται από τό σταυλό, ύπέθεσα πως τό έκανε... γιά να στεγνώση!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Κατά την τελετή ενός γάμου, καθώς ό παπάς διαβάζοντας έφτασε στο μέρος πού λέει πως ή γυναίκα πρέπει ν' άκολουθή τόν άντρα της ποτού, ή νύφη άναπήρσε έκπληκτη και τού είπε ν' αλλάξη την τελευταία φράση.

— Γιά ποίο λόγο; ρώτησε ό παπάς.

— Γιατί ό άντρας μου είνε... ταχυρόμος!

— Γιατρέ, ό άντρας μου μιλεί τη νύχτα στον ύπνο του. Τί να τού κάμω;

— Να τού έπιτηρέης να μιλή λιγάκι και... την ημέρα!

φαναριού φάωσε τά γυαλιά του παραθυριού και σέ λίγο αποκοιμήθηκα.

Πέρασε τόσος καιρός και λησμόνησα τόν μέγαν έπακατάρατον, όταν τη Μεγάλη Πέμπτη τό βράδυ, πού πήγα στα Δώδεκα Ευαγγέλια κ' άκούσα τό: «ό δέ παράνομος "Ιούδας...», θυμήθηκα την ύπόσχεσή μου, και να πού σήμερα την εκπληρώνω.

Κι' άν με ύποστηρίζουν κ' άλλοι συνάδελφοι, δέν είνε άτίμω να ιδώμε καμιά μέρα τό έποφώλιν τέρας, τόν τρομερόν "Ιούδα ένθρονισμένο μέσα στην έκκλησία μας με άκολουθία, με τροπάρι, με άρχόντα και κατόλωνα, όχι μόνον σήνη και έλάσι, αλλά και «χρδός». Γιατί ό κόσμος σήμερα δικαιέται από την έφημερίδα και, όπως μου είπε κ' ό ίδιος ό... καθηγορούμενος:

— Την έφημερίδα τη φοβάται κ' ό Θεός!...

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑ'Λ'ΑΝΤ

ΑΝΕΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ

"Ηταν νύχτα κ' ό Κύριος ήταν μόνος.

Είδε μακριά τό κάστρο μιας μεγάλης πολιτείας και βάδισε προς τό εκεί.

Κι' όσο ζύγωνε, άκουγε τ' άλαφρά βήματα της χαράς και τά γέλια άπ' τό στόμα της εύθυμίας, και τό μεγάλο θόρυβο πούχαναν ή χιλιάδες τά φλάυντα.

Χτύπησε την πύλη της μεγάλης πολιτείας και οι φύλακες τού άνοιξαν.

Τότε σήκωσε τά μάτια

του κ' είδε ένα παλάτι.

"Ηταν καμωμένο άπό μαρμαρο κ' είχε ώραιές μαρμαρίνες κολώνες.

"Η κολώνες του ήσαν περιτυλιγμένες με στεφάνια.

Πυρσοί από εύλα κέδρων έκαγαν μέσα κ' έξω.

Κι' ό Κύριος μπήκε στο παλάτι.

Πέρασε τη μεγάλη στοά πού ήταν άπ' άχάτη κ' έπειτα την άλλη πού ήταν από ίασπι.

Τέλος έφτασε στη μεγάλη αίθουσα τών τελετών.

Εκεί, άπάνω στο πάτωμα τό πορφυρό, είδε να κάθεται κάποιος άντρας πού είχε ρόδα γύρω στα μαλλιά του και πού τά χείλη του είχαν κοκκινίσει από τό κρασί.

Τότε ό Θεάνθρωπος προχώρησε προς τό νέο, άγγιξε τούς ώμους του και τού είπε:

— Επύ γιατί κλάεις; "Ο νέος κάφωσε τό βλέμμα του σ' Αιτόν, τόν άναγνώρισε και τού άποκρίθηκε:

— Μία φορά κ' έβαν καιρό ήμουν νεκρός. Κι' έβ' ήρθε και με έβπνρησε από τόν θανάτορό ύπνο μου. Τί άλλο λοιπόν μου μένει τώρα να κάνω πια να κλάω;

— Γιατί ζής ετσι; "Ο νέος γύρισε πίσω έσφιγμένος.

Τόν άναγνώρισε όμως άμέσως, άνοιξε τό στόμα του και είπε:

— Μία φορά κ' έβαν καιρό είχα κολλητική άρρώστεια κ' έβ' με γιάτρεφες από τη λέπρα. Πώς άλλοιώς λοιπόν πρέπει να ζήσω;

Τότε ό Κύριος, χωρίς να τού άπαντήσει, άφησε τό παλάτι και βγήκε πάλι έξω στο δρόμο.

Σέ λίγες στιγμές είδε μία γυναίκα. Είχε τό πρόσωπο και τά φορέματα βαμμένα και τά πόδια της με μαργαριτάρια στολισμένα.

Πίσω της πήγαινε σιγά σιγά, σαν έπιτήδειος κυνηγός, ένας νέος πού φορούσε τριχώμα μανδύα.

Τό πρόσωπο της γυναί-

κας έμοιαζε με ώραιού είδώλου και τά μάτια του νέου έλαμπαν από λαγνεία.

Τότε ό Κύριος έτρεξε γρήγορα, έπιασε τό νέο από τό χέρι και τού είπε:

— Γιατί κυττάξεις άπ' τη γυναίκα με τέτοιον τρόπο;

"Ο νέος γύρισε, τόν άναγνώρισε και τού είπε:

— Μία φορά κ' έβαν καιρό ήμουν τυφλός. "Εσύ μου έδωσες τίσω τό

σως μου. Ποιόν άλλον λοιπόν πρέπει να κυττάω;

— Άμέσως ό Κύριος προχώρησε πού γρήγορα, άγγιξε τη γυναίκα από τό πολύχρωμο φόρεμά της και της είπε:

— Δέν εύχθηκες άλλο δρόμο γιά να βαδίσης; Εκτός από τό δρόμο της άμαρτίας;

"Η γυναίκα γύρισε, τόν άναγνώρισε και τού είπε:

— Κύριε, "Εσ' μου συχώρεσε όλες τις άμαρτίες. Αύτός ό δρόμος μου άρέσει.

Τότε ό Κύριος βγήκε από την πολιτεία.

Και καθώς άφησε την πολιτεία, είδε ένα νέο να κάθεται στη μέση του δρόμου και να κλαίη.

Τότε ό Θεάνθρωπος προχώρησε προς τό νέο, άγγιξε τς μπροστιές τών μαλλιών του και τού είπε:

— Επύ γιατί κλάεις; "Ο νέος κάφωσε τό βλέμμα του σ' Αιτόν, τόν άναγνώρισε και τού άποκρίθηκε:

— Μία φορά κ' έβαν καιρό ήμουν νεκρός. Κι' έβ' ήρθε και με έβπνρησε από τόν θανάτορό ύπνο μου. Τί άλλο λοιπόν μου μένει τώρα να κάνω πια να κλάω;

— Γιατί ζής ετσι; "Ο νέος γύρισε πίσω έσφιγμένος.

Τόν άναγνώρισε όμως άμέσως, άνοιξε τό στόμα του και είπε:

— Μία φορά κ' έβαν καιρό είχα κολλητική άρρώστεια κ' έβ' με γιάτρεφες από τη λέπρα. Πώς άλλοιώς λοιπόν πρέπει να ζήσω;

Τότε ό Κύριος, χωρίς να τού άπαντήσει, άφησε τό παλάτι και βγήκε πάλι έξω στο δρόμο.

Σέ λίγες στιγμές είδε μία γυναίκα. Είχε τό πρόσωπο και τά φορέματα βαμμένα και τά πόδια της με μαργαριτάρια στολισμένα.

Πίσω της πήγαινε σιγά σιγά, σαν έπιτήδειος κυνηγός, ένας νέος πού φορούσε τριχώμα μανδύα.

Τό πρόσωπο της γυναί-

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΦΙΛΙ

Χριστός άνέστη! Τί ζωή τά λόγια αυτά σαρκώνει!... Χριστός άνέστη! "Ανοίγει τη φύσι ζανανειώνει!...

Χριστός άνέστη! "Η ζωή τό θάνατο πεθαίνει, κ' όλουθε χύνεται φιλή πού τη ζωή πληθαίνει!...

Χριστός άνέστη! Σήμερα φιλιούνται έχθροί και φίλοι, άς καλειδήσει τό φιλή στού χριστιανού τά χείλη!

"Όλοι φιλιούνε γύρω μας, φιλιούνε ως κ' οι γέροι, φιλή τ' άγέρον ή θάλασσα, τη θάλασσα τ' άγέρον.

Κι' ή άίρανούα γαργαλιστή φιλιέται με τό κύμα, φιλή θαρρείς με τη ζωή αλλάζει και τό μνήμα, γιατί κ' εκεί στο χώμα του πού τό νεκρό σκεπάζει, άπ' τό βαθύ μυστήριο πού μέσα τού λουφάζει, ζωή ζωή έγενέται και τ' άγριο λουλούδι ως και στο λάκκο του νεκρού ψάλλει ζωής τραγούδι!...

Χριστός άνέστη! Σήμερα φιλιούν' έχθροί και φίλοι, άς καλειδήσει τό φιλή και σταν νεκρών τά χείλη!

Φιλιούνται όλα γύρω μας... "Η άνοίγει ή δροσάτη από φιλή ζουρλαίνεται!

"Εδώ κ' έχει τρεχάτη φιλή πλατάνια και μουρίες, συκιές και κυπαρίσσια. Μπρος στο φιλή της άνοιξης είν' όλα-όλα ίσα.

Φιλή την άσπρη γιασμιά, την τριανταφυλλιά της, μα και με την σουκνίδα της αλλάζει τά φιλή της!

Χριστός άνέστη! Σήμερα φιλιούν' έχθροί και φίλοι, άς καλειδήσει τό φιλή και στού φτωχού τά χείλη!

Χριστός άνέστη! Σήμερα κ' ό θάνατος και ξένος υπήν άπομείν' αόλητος. Δέν είν' άναστημένος.

"Όποιος νηστεύει τό φιλή και σήμερα άκούα και δέν γιορτάζει άνάσταση τ' άσπλητό του στόμα!

Χριστός άνέστη! Σήμερα φιλιούν' έχθροί και φίλοι, άς καλειδήσει τό φιλή και στού θορύβου τά χείλη!

Χριστός άνέστη! Σήμερα κ' ό θάνατος και ξένος υπήν άπομείν' αόλητος. Δέν είν' άναστημένος.

"Όποιος νηστεύει τό φιλή και σήμερα άκούα και δέν γιορτάζει άνάσταση τ' άσπλητό του στόμα!

Χριστός άνέστη! Σήμερα φιλιούν' έχθροί και φίλοι, άς καλειδήσει τό φιλή και στού θορύβου τά χείλη!

Χριστός άνέστη! Σήμερα κ' ό θάνατος και ξένος υπήν άπομείν' αόλητος. Δέν είν' άναστημένος.

"Όποιος νηστεύει τό φιλή και σήμερα άκούα και δέν γιορτάζει άνάσταση τ' άσπλητό του στόμα!

Χριστός άνέστη! Σήμερα φιλιούν' έχθροί και φίλοι, άς καλειδήσει τό φιλή και στού θορύβου τά χείλη!

Χριστός άνέστη! Σήμερα κ' ό θάνατος και ξένος υπήν άπομείν' αόλητος. Δέν είν' άναστημένος.

"Όποιος νηστεύει τό φιλή και σήμερα άκούα και δέν γιορτάζει άνάσταση τ' άσπλητό του στόμα!

Χριστός άνέστη! Σήμερα φιλιούν' έχθροί και φίλοι, άς καλειδήσει τό φιλή και στού θορύβου τά χείλη!

Χριστός άνέστη! Σήμερα κ' ό θάνατος και ξένος υπήν άπομείν' αόλητος. Δέν είν' άναστημένος.

"Όποιος νηστεύει τό φιλή και σήμερα άκούα και δέν γιορτάζει άνάσταση τ' άσπλητό του στόμα!

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑ'Λ'ΑΝΤ

ΑΡΧΑΙΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Να σκέπτεσαι προτού κάμεις κάτι γιά να μνήν τό κάνης άνοήτως.

(Πυθαγόρας).

"Από τόν πονοκέφαλό δέν γλυτώνεις ούτε τό βασιλικό διάδημα άν φορέσεις.

(Πλάτωνος).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΩΝ

Μετά την εξέδω. Πώς αποκλείστηκαν εκατό γενναίοι πολεμιστάι μέσα στο σαράϊ του Μεσολογγίου. 'Η άγριος επιθέσεις των Τούρκων. Τά βέλια θερρίζουν. 'Ανήμερα τη Μεγ. Παρασκευή. Την νύχτα της 'Αναστάσεως. 'Η ήρωική εξέδω των εκατό ήρώων. Ψάλλοντας το «Χριστός 'Ανέστη». Το αιματοκύλισμα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Η ιστορία που δημοσιεύουμε παρακάτω είναι αληθινή και άσπαστη στα πραγματικά γεγονότα του πολιορκημένου Μεσολογγίου. Την άκουσε ο Μεσολογγίτης Σακκάς — ο οποίος τη διηγήθηκε κατόπιν — στα 1828, από έναν Τουρκαλίδη αξιωματικό, ο οποίος είχε συμμετάσχει στην πολιορκία κι' αναχώρησε έπειτα για την Κωνσταντινούπολη.

ΛΑΜΠΡΗ ΣΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

Πασαλί... 'Ανάστασι του Κυρίου... 'Ανάστασι της Φύσεως... Βρισκόμαστε στο Μεσολόγγι στα 1826.

'Εκατό περίπου βήματα δυτικότερα απ' το περίφημο κανονιστάσιο του Καναλή, υπήρχαν την εποχή αυτή το σαράϊ, το οίκημα δηλαδή που χρησιμοποιούσε ως κατοικία του εκεί Τούρκου διοικητού μέχρι του Μαΐου του 1821, όποτε η πόλις περιήλθε στην κατοχή των 'Ελλήνων.

Τό χτίριο αυτό, κατά τη διάρκεια της πολιορκίας, είχε βληθεί συχνά απ' τα κανόνια των εχθρών και γι' αυτό οι τοίχοι του σε πολλά σημεία είχαν τραπηθεί. Οι μεσολογγίτες είχαν έδω κι' εκεί καταφύγει, τα παράθυρα είχαν τιναχτεί προς τα έξω και το οίκημα έν γένει παρουσιάζε φανερά τα σημεία της καταστροφής.

Μέσα λοιπόν σ' αυτό τό μισοκαλοσμένο χτίριο είχαν καταφύγει — κατά τη νύχτα των Βαίων — εκατό άνδρες απ' τη φρουρά του Μεσολογγίου, οι οποίοι δέν είχαν προλάβει να φύγουν μαζί με τους άλλους κατά την ιστορική εξέδω, που άποθανάτισε στο γνωστό ποιήμα του, ο έθνικός ποιητής μας Σολωμός.

'Όταν τό πλήθος τών πολιορκουμένων απομάσθηκε για την εξέδω και άφου προχώρησε άρκετά, άκούστηκε ή άπασία εκείνη φωνή: — «Πίσω, πίσω ή, ή οποία άνάγκασε τους 'Ελληνες να χωρίστουν σε δύο μέρη και να γυρίσουν οι μισοί προς την πόλι.

'Απ' αυτούς λοιπόν που γελώθηκαν και γύρισαν πίσω, εκατό περίπου άνδρες κατόρθωσαν να διαφύγουν τό εχθρικό φράσγανο και καταδικασμένοι από τους Τούρκους,

ζητήσαν πρόχειρο καταφύγιο στο σαράϊ. Μπήκανε μέσα δχυρώθηκαν καλά και άρχισαν να πυροβολούν τους Τούρκους, που κυνηγούσαν τους χριστιανούς προς τη θάλασσα, γλιτώνοντας έτσι άρκετους απ' τους τελευταίους.

Κατόπιν ταμπουρώσαν τις πόρτες και τά παράθυρα του σαραγιού με πέτρες, επειδή δέν είχαν άλλον καλύτερο προμαχώνα, και άμύνθηκαν γενναία επί έφτά μέρες κι' έφτά νύχτες, βάλλοντας άκατάπαυστα απ' τις τρύπες που είχαν άνοίξει στους τοίχους. Οι Τούρκοι, βλέποντας τη σφοδρή κι' εξακολουθητική αντίστασι των ελλήνων εκείνων γενναίων και θέλοντας να τους εξολοθρεύουν μίαν ώρα άρχισαν, πρότειναν να τους κανονισθώσουν. 'Αλλά ο Κιουταχής, ο διοικητής του Τουρκικού στρατού, άπηγόρευσε τη χρήση κανονιών για τόν λόγο, διήθελε να περιώση τό οίκημα αυτό, στο οποίο σκόπευε να εγκαταστήση άργότερα ξανά την τουρκική διοίκησι.

Γι' αυτό λοιπόν οι Τούρκοι περιόριστσαν σε εφόδους, ή όποιες όμως όσο συχνές κι' όρημνικές κι' έν γινόντουσαν, δέν μπορούσαν να φέρουν άποτέλεσμα. 'Η άνδρεία των υπερασπιστών του σαραγιού ήταν τόσο μεγάλη, ώστε εξουδετέρωνε όλη τη μανία και

την όρμη των άγρίων πολιορκητών του.

'Αν όμως οι εκατό γενναίοι που δέχονται άρρώμιοι τις επιθέσεις των Τούρκων, δέν φοβούνταν τις αιφνίδες των εχθρών των, διέτρεχαν ώστόσο σοβαρά τόν κίνδυνο της πείνας. Τά λίγα τρόφιμα που είχαν προμηθευθεί, πλησίαζαν να εξαντληθούν, και όμας τους τελείωναν κι' αυτά, δέν δύναν από πού να εξοικονομήσουν άλλα.

Στό μεταξύ οι Τούρκοι εξακολουθούσαν τās εφόδους των, με μεγαλομένη τώρα τη λύσσα για τις άλλες πάλιλλες άποτυχίες των. 'Αλλά κι' οι πολιορκουόμενοι βαστούσαν άλλανητοι τις θέσεις των, μη έννοώντας να χωρήσουν με κανένα τρόπο στους φονάδες των συγγενών των, στους αγαίεις των άδώνων γυναικαπαιδών, στους τυράννους της άτυχής πατρίδας των.

Οι δόμοι έξω απ' τό σαράϊ είχαν γεμίσει από τά πτώματα των σκοτωμένων Τούρκων, και ή αντίστασι των λιγοστών πάλιμαριών συνεχίζόταν με τόν ίδιο ήρωισμό. 'Ηχούσαν άκόμα τόν ίδιο ήρωισμό. 'Ηχούσαν άκόμα τόν ίδιο ήρωισμό. 'Ηχούσαν άκόμα τόν ίδιο ήρωισμό.

Ο Κιουταχής έστρεψε τὰ δόντια του από την άγανάκτησι που τόν κατείχε κατά των άπίστων και βλαστημισέ.

Στό τέλος διάταξε να πάρουν τις εφόδους και να αποκληθούν από παντού τους πολιορκουόμενους, για να τους άναγκάσουν να πτάσουν στα έσχατα απ' την πείνα.

Οι 'Ελληνες έμειναν έτσι άνεπλήρητοι μέσα στο σαράϊ τους, άποφύροντας πια κι' αυτοί να προκαλούν τους εχθρούς των σε συγκρούσεις. Καθόντουσαν άγρυπνοι μέσα στο καταφύγιό τους, που οι τοίχοι του βαστούσαν ακόμα γερά, και περίμεναν.

'Εφτασε ή Μεγάλη Παρασκευή, ή πό ύποδμητική μορφή της χριστιανιστής, και οι κλεισμένοι γενναίοι έψαλλαν με δάκρυα στα μάτια τόν 'Επατάφιον Όθνην. 'Η φωνή των έθνηϊων τρεμμένες και φανερώνων όλη τη βαθειά συγκίνησι που τους είχε καταλάβει στις ιερές έκείνες στιγμές: 'Η ζωή εν τάφω κατετέθη, Χριστέ...

'Επ' τέλους ξημέρωσε και τό Μεγάλο Σάββατο, ή ήμερα που είχε όμειπει για την πραγματοποίηση της μεγάλης άποφάσεως που είχαν πάρει οι πολιορκούμενοι μέσ' στην πό μεγάλη τους άπόγνωση.

Πέρασε κι' ή μέρα αυτή ήσυχα, όπως ή άλλες, χωρίς να σημειή τίποτε άπότοπο μεταξύ των Τούρκων που παραμόνευαν απέξω, και των 'Ελλήνων που εξακολουθούσαν να παραμένουν κλεισμένοι μέσα στο αιώτασέδιό όχρωμά τους, τό σωτήριο σαράϊ του διοικητού.

Ο ήλιος έγειρε κι' ή στεργές αχτίδες του έβαψαν κατακόκκινη τη λιμνοθάλασσα, που είχε πάρει θαρρετές κι' αυτή τό χρώμα των θυμάτων της τουρκικής θηριωδίας. Σε λίγο αλλόθρηξε δλόγυρα τό σκοτάδι και φάνησαν τα πρώτα άστέρια στον ούρανό.

Οι γενναίοι της φρουράς κίταξαν τό φωτισμένο στερέωμα μέσ' απ' τις πολεμίστρες, περιμένοντας να φτάσουν τα μεσάνυχτα. 'Όσο περνούσε ή ώρα, ή καρδιά τους χτυπούσε πιο δυνατά κι' ή κουβέντες των γινόντουσαν πιο λιγοστές.

Επί τέλους φάνηκε τ' άστέρι του μεσονυχτιού κι' από τό τότε έδειξε πως είχε φτάσει ή ώρα που περίμεναν με

πόση λαχτάρα. Τότε οι πολιορκούμενοι σηκώθηκαν όλοι επάνω κι' έτοιμάστηκαν για εξέδω.

Μερούς απ' αυτούς άρχισαν να βγαίνουν να πετούν απ' τις πόρτες τά λιθάριά που τάχανε για ασφάλεια, ένώ οι σύντροφοι τους άρμυσαν προς τά έξω, κρατώντας στα χέρια τους δαδιά από πέτρα, σχίζες από ξύλα ή φτωχικές κερέλ άναμμένα, ψάλλοντας τό «Χριστός άνέστη» και πυροβολώντας στίς μπουλούκι των εχθρών... 'Η έξωσαν πως έτσι ή άλλοιώς ήσαν χαμένοι και τό μόνο που χρυσούσαν, ήταν να βρουν ένδοξο και τιμημένο θάνατο.

Οι γενναίοι είχαν έννοει σ' ένα άδιάσπαστο και όρημνικό σάμα και προχωρούσαν αλλόθρηξας και ψάλλοντας διάφορα άναστάσιμα τροπάγια. Τά θρησκευτικά αυτά τροπάγια τους έμψυχωναν και τους ένθουσίαζαν, τους έγείναν με τη θεική εκείνη όρμη κι' δοξάζει τους γενναίους.

Προχωρούσαν λοιπόν όλοένα μαζύ, άνασταίνοντας ήρωα τους τά πάντα και παρασύροντας κάθε αντίστασι, σαν άδύνατο άχρη στο δρόμο τους. Οι Τούρκοι τους είχαν πάρει από πίσω, αλλά αυτοί εξακολουθούσαν την παράφορη πορεία τους σαν να πήγαιναν σε καμιά χαρμόσυνη — μορτή, ψάλλοντας και νουφεκνώντας.

Είχαν άπομακρυνθεί άρκετά πια απ' τό σαράϊ και κατευθύνοντο προς τόν 'Αγιο Σπυρίδωνα. Στό μεταξύ οι Τούρκοι τους είχαν φτάσει, τους είχαν περικυλώσει, τους είχαν κλείσει άνασά τους, άγριος και φοβερός.

'Αλλά οι γενναίοι προχωρούσαν και δέν ψηφούσαν τόν κίνδυνο. Είχαν βγάλει τώρα και τά σπαθιά τους και θέρξαν, θέρξαν όλοένα, ένώ ή κοινωπύρες των έσπινταν κάτω κατά σκούρος νεκρούς τους εχθρούς.

Και ή δοματική πορεία εξακολούθησε... 'Εμεινε μ' ένα σκοτεινό άνειρο, μ' ένα έρωτικό δνειρο, ήματό από τρομάρα κι' από αήματα κι' από θάνατο...

Ο δρόμος, απ' όπου περνούσαν, σκεπάζόταν με κορμάκια Τούρκων κι' Αιγυπτίων, κι' ή γή ποτίζόταν με άφθονο αίμα. Κραυγές, όδυμοί, κατάρες έβγαζαν απ' τό στόμα των έτοιμοθάνατων κι' ένώνονταν δίλες μεζύ προς τόν ούρανό, που τους κίταζε από πάνω μ' άδιαφορία.

Οι Μουσουλμάνοι είχαν εξαγορευθεί πια, αλλά κάθε φορά που άπταρτε ή πάλι των 'Ελλήνων κι' έσπιντο σκορπούσε ή πιστόλα των, σκουριζόταν και ένας άπιστος καταγής...

'Εκατοντάδες Τούρκων κοίτονταν άγρυφοί στο χόμα κι' οι σύντροφοί τους άκούγαν έντρομοι διάβα μπροστά στους γενναίους, που τραβούσαν όλο προς τό μπρος, άποδεκατιζόμενοι κι' αυτοί από τις σφαίρες των εχθρών.

Αίγοι είχαν μείνει πια από τους 'Ελληνες κι' οι περισσότεροι απ' αυτούς ήσαν λαβωμένοι. Τό αίμα έστρεχε τήν βρύσι απ' τις πληγές των και τά ρούχα τους είχαν γίνει μούσκεμα απ' αυτό.

'Αλλά οι γενναίοι δέν δειλιάζουν ποτέ, μονάχα προχωρούν όλοένα προς τό θάνατο, σαν να θέλουν ν' άνημπούν με τό Χάρο και να τόν κηλίσουν κι' αυτόν. 'Η καρδιά τους είνε καρδιά ήρώων και τό θάρρος των θάρρος λιονταριών...

Οι τελευταίοι φρουροί του Μεσολογγίου έπεσαν ένας — ένας νεκροί κάτω απ' τά τουρκικά βόλια και μονάχα ένας των άπέμεινε ζωντανός. 'Ερποντας μάλλον ή βαδίζοντας, προχώρησε ως τό προπύκισμα, τό λεγόμενο του

Η ΙΑΤΡΙΚΗ

ΠΡΟ ΑΙΩΝΩΝ

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΦΑΡΜΑΚΑ Κ' ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ

Τά φάρμακα των 'Ινδών γιατρών. Πώς θεράπευαν οι Αιγύπτιοι τους τυφλούς και τους τρελλούς. Τά φάρμακα των αρχαίων 'Ελλήνων. 'Η ιατρική κατά τόν μεσαιώνα. 'Αράντασι εξωφρενισμοί. Πώς θεράπευόντουσαν οι ρευματισμοί. 'Όπου οι ευγενείς έχουν διαφορετικό όργανισμό απ' τους άλλους ανθρώπους. Πώς θεράπευεταν ο βήχας και ή ψώρα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Η ιατρική είνε τόσο παλιά, όσο και ή ανθρώπινη. Και όμως μόλις πρό όλίγων αιώνων άπέκτησε τό δικαίωμα να όνομασθή και αυτή 'Επιστήμη.

'Αν γυρίσουμε πολλά χρόνια πίσω και γνωρίσουμε τά μέσα που χρησιμοποιούσαν τότε οι γιατροί, θα δοίμε τέτοια πράγματα παράξενα, τόσο περίεργα, τόσο άκατάληπτα, ώστε θα άπορήσουμε πως ή ιατρική κατόρθωσε να εξελιχθή στο σημείο που βρίσκεται σήμερα.

Την αρχική έποχή πιστεύεται γενικά ότι ή άσθένεια προήρχοντο από τά «κακά πνεύματα».

Πρώτοι οι 'Ινδοί γιατροί κατόρθωσαν να άποτινάξουν την πόληψι αυτή και να άρχίσουν να χρησιμοποιούν φάρμακα, τά όποια κατασκευάζαν μόνοι τους.

Και τά φάρμακα αυτά ήσαν μια σκόνη που έμοιαζε με τό μαρούτι, ο άργυρος, ή υδρόδοξ και ή σκόνη των μαργαριταρών. 'Επίσης: τό χρυσάφι ή μάλλον τή σκόνη του, τή χρησιμοποιούσαν για τονωτικά.

Τόν πυρετό των γιατρών με μία σκόνη από καλλιά και νύχτα, τά όποια έκαμαν.

'Επίσης ή άκαθαρσία του οινού — που ήταν κατά τους 'Ινδούς γιατρούς φάρμακον άλλανθαστο για κάθε σπειρί και άπόστημα.

Τσουνίδες, τέλος, κοπανισμένες και μουσκεμένες στο γάλα ήσαν μοναδικά καταπλάσματα για τά στοματικά.

Δικά τους φάρμακα είχαν επίσης και οι Αιγύπτιοι.

Τά κυριότερα από τά φάρμακα αυτά ήσαν λίπος γυφίς, ούρα του όνου και άρκετούς καρκαριών.

Κατά τους Αιγυπτίους γιατρούς, οι τυφλοί μπορούσαν να έαναβρούνε τό σός τους, εάν έλθον τὰ υήτια τους μ' ένα μίγμα από υήτια έλέφαντος άνακατεμένα με γάλα γυναικών.

Τρίχες από πηγούρι καμψίας και υήνες και άνακατεμένες με κρασί, έσώζονταν τις πληγές που έτρεχαν πάνω.

Φραγκίλινου, σπινολίτης επάνω στο πρόσωπο με την παλμή του και πάλιν πορτοράση να πόση άνάπα. Έπειτα κάτω από μία διαβρογία, αναφρονώντας: — Χριστός άνέστη!..

Σήμερα για τους τρελλούς έχουμε κλινικές μ' ένα όλόκληρο πολύπλοκο σύστημα θεραπευτικής. Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι όμως χρησιμοποιούσαν απλώς τό κατάπλυσμα από ρίζες άσφοδέλου. 'Επίσης και αυτούς έστρεψε ο τρελλός να πιή αίμα γαϊδουριού για να έαναβή τις φρένες του.

Σήμερα οι φυσικοί πηγαίνουν σε βουνα, σε Σανατόρια κλπ. Οι Αιγύπτιοι γιατροί τους έδιναν μόνο αίμα έλαφιού και τους έκαναν καλά, όπως έκαμαν σήμερα.

Μά δέν είχαν μόνο οι αρχαίοι παράξενα και εξωφρενικά φάρμακα.

Για να γιατρέψουν τόν πυρετό, κατά τόν μεσαιώνα, έδεναν τά χέρια του άσθενούς με σφιράματα από κορελλία σαβάνου ή του κρεμύδαν στο λαμό του ένα μεγάλο φυλαχτό, μέσα στο όποιο είχαν κλεισμένο έναν πρότινο βάτραχο.

'Επίσης, όταν είχε κανείς ρευματισμούς, έβαζαν ένα μολανά να χτυπήση τρεις φορές με τό σφυρί μία σάβλα πρόσινη, ζωντανή, και να πη λατινικά: —

«'Εν όνόματι της Παναγίας».

'Επειτα πιασπαλίζανε τή σάβλα με αίμα, με μέλι και την έπέθεταν στον άσθενή, στο μέρος που του πονούσε!

Οι γιατροί του μεσαιώνας ήσαν κυρίως άλχημισταί, άποτολόγοι και μάγοι.

Οι γιατροί λοιπόν αυτοί έδεβαίναν ότι ο όργανισμός ενός ευγενούς είνε διαφορετικός από τόν όργανισμό ενός απλού ανθρώπου και γι' αυτό, όταν ένας ευγενής κι' ένας άστος είχαν την ίδια άσθένεια, έδιναν διαφορετικά φάρμακα στον καθένα.

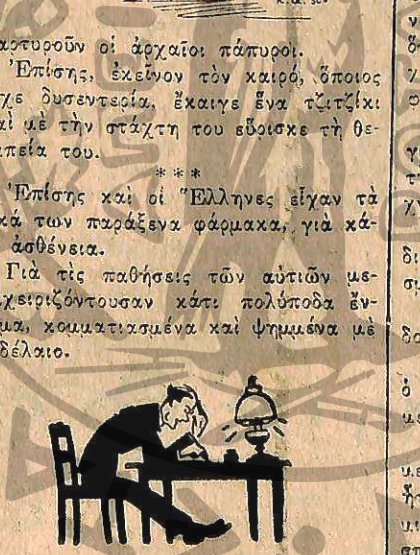
Σήμερα με τους γιατρούς αυτούς γιατρούς, ή άναπνοή του όνου είχε την περισσότερη δύναμι να... διώχνει κάθε είδους μύαμα απ' τό σώμα!

'Επίσης, για να παχύνουν τά παιδιά, τους έδιναν κρύσταλλο κοπανισμένο σε σπονάκια!

«'Ενα δόντι νεκρού θεράπευε την όδονταλγία.

Ο βήχας έπερνούσε εύκολα, όταν ο πάσχων έστρεψε μέσά σε... άνοιγμένο στόμα βατόχοι.

Και για να τελειώνουμε, άναφέρουμε και τό σώμακο της ψώρας, που ήταν: «'Ενα... περπατά: εν 'Αδαμικά περιβολή μέσα σ' ένα γαούφι σκαμμένο από φρεσμένη βούνη!

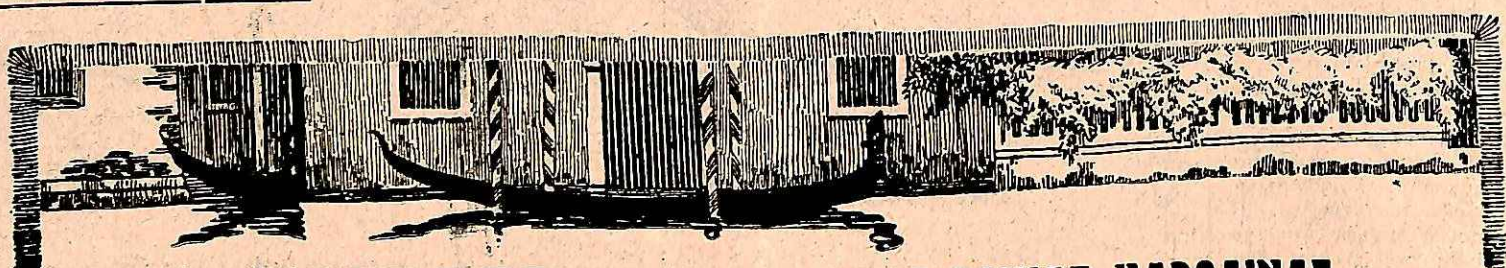

'Η 'Εξέδω του Μεσολογγίου

(Εκ της γνωστής παλαιάς έλαιογραφίας)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΟΤΕΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ

(Συνέχεια και τέλος).

Ο Χριστιανός, χωρίς να τα καταφέρει καν, υπέγραψε καμιά δωδεκαριά εντάλματα συλλήψεως. Στα εντάλματα αυτά ήταν γραμμένα μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὰ ὀνόματα τῶν Στρουνεσέ, τῶν Μπράντ καὶ τῆς ἰδίας τῆς συζύγου του, τῆς βασιλίσσης Καρολίνας-Ματθίλδης.

Τὴν ἴδια νύχτα, χάρις στὴν ἐπέμβαση ὑπὲρ τῶν συνωμοστῶν τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς, ὅλες αὐτὲς ἡ συλλήψεις ἔγιναν χωρὶς καμμία δυσκολία.

Ο Στρουνεσέ καὶ ὁ Μπράντ, οἱ ὁποῖοι συνελήφθησαν μὲς στὴν αἰθούσα τοῦ χοροῦ, δὲν ἐπρόβλεψαν τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι. Κατέβηκαν, στήριζόμενοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, τὴ μεγάλη σκάλα τοῦ ἀνακτορίου τοῦ Χριστιαν-σπόργκ, περιλῆποι καὶ ἀπελπισμένοι. Στὴν εἰσόδου τοῦ παλατιοῦ τοὺς περιμένα ἕνα μεγάλο κλειστὸ ἀμάξι, τὸ ὁποῖο τοὺς μετέφερε στὶς φυλακὲς τοῦ φρουρίου τῆς πόλεως.

Ἡ βασιλισσα Καρολίνα-Ματθίλδη, παρ' ὅλες τὶς ζωηρὲς διαμαρτυρίες τῆς μετεφέρθη στὸ ἐξοχικὸ ἀνάκτορο τοῦ Κορμπόρντ, ὅπου τὴν ἐκράτησαν ὑπὸ ἐπιτήρησιν.

Ἡ δίκη τῶν συλληφθέντων βαστάζει περισσότερο ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Ἡ κατηγορία τῆς ὁποίας ἀπήχθησαν στὸ Στρουνεσέ ἦσαν πολλές. Τὸν κατηγοροῦσαν, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπὶ ἀποκρίσει κατὰ τοῦ βασιλέως, ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἐκαναγκάσῃ τὸν Χριστιανὸν νὰ παραιτήσῃ, ὅτι συνωμοτοῦσε κατὰ τὴν βασιλισσα, κτλ. κτλ.

Κατὰ τὴν πρώτη συνεδρίασι τοῦ δικαστηρίου, ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀπάντησε παρὰ μὲ μιά περιφρονητικὴ σιωπὴ στὶς ἐρωτήσεις τῶν δικαστῶν του. Στὴ δεύτερη ὅμως, καθὼς οἱ δικασταὶ τὸν ἐρωτοῦσαν γιὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὴν βασιλισσα, εἶπε, παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν ὁρμή του:

— Κι' ἂν εἶνε ἀλήθεια πὺς ἀγαποῦσα τὴν βασιλισσα! Ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ καταλάβῃ τὸ ἀξιαγάπητον εἶνε, ἦσαν ἐγγύημα ἐκ μέρους μου τὸ ὅτι ἔδωκα τὴν καρδιά μου στὴν ὡραϊότητα καὶ τὴν ευγενεστέρα τῶν γυναικῶν.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν μοιραία αὐτὴ ἐξομολόγησι, συνεστήθη μιὰ ἐιδικὴ ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία ἐπῆγε στὸν πύργον τοῦ Κορμπόρντ γιὰ ν' ἀνακρίνῃ σχετικῶς τὴν βασιλισσα Καρολίνα-Ματθίλδη.

Αὐτὴ ὅμως ἀνέστησαν κατὰ γυναικῶν ἐν τῇ ἐνοχλή τῆς.

— Πῶς! τῆς εἶπε τότε ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς. Ἡ Ματθίλδη τῆς εἶπε πᾶντοτε πιστὴ ἀνδρεία... Μὰ ἂν συμ-

βαίνει αὐτό, τότε ὁ Στρουνεσέ, ὁ ὁποῖος ὡμολόγησε τὸ ἀντίθετο, εἶνε ἕνας ἀίσχρὸς συκοφάντης. Καὶ ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει πρέπει νὰ καταδικαστῇ εἰς θάνατον, ὅπως τοῦ ἀξιέχει!

— Τί, λέτε; φώναξε ἡ βασιλισσα.

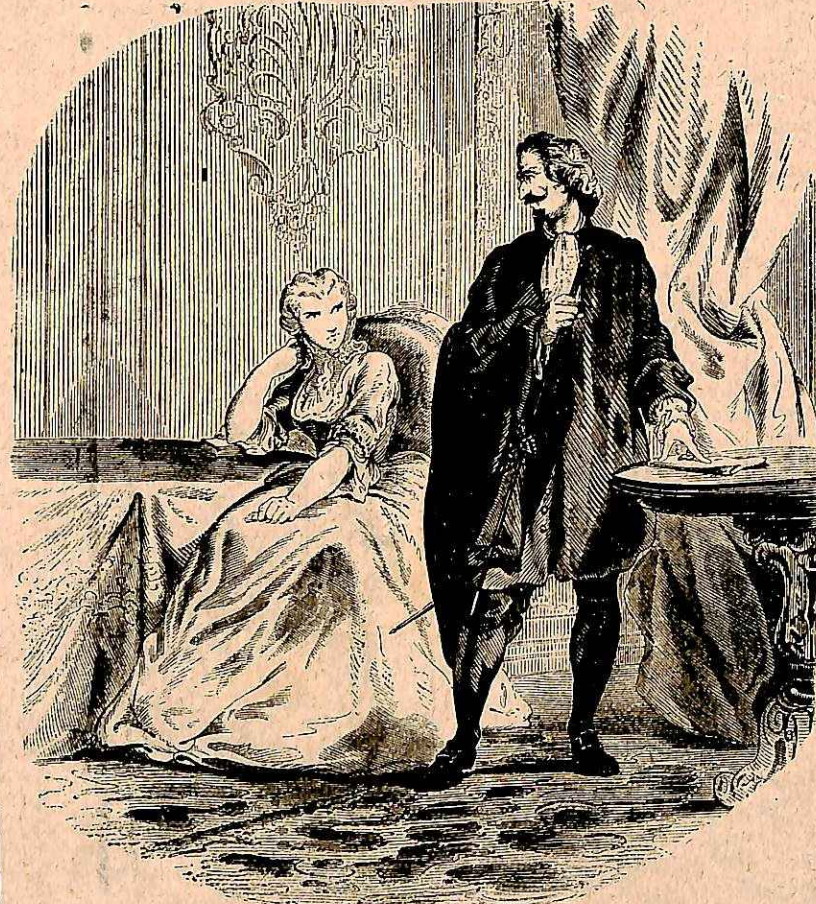
Ο κ. Στρουνεσέ...

— Ὁμολόγησε, τὴ συμπλήρωσε ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς, ὅτι ἡ

«Αναγνωρίζω ὅτι ἀγάπησα καὶ ἀγαπᾶ ἀκόμα μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ τὸν κόμητα Ζαν ντε Στρουνεσέ».

ΚΑΡΟΛΙΝΑ-ΜΑΤΘΙΛΔΗ.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ὡμολογίαν τῆς βασιλίσσης, ὁ Στρουνεσέ καταδικάστηκε εἰς θάνατον. Ἡ σχετικὴ ἀπόφασις ἔγραψε νὰ τοῦ κόψουν πρῶτα τὸ δεξιὸ χερὶ, ἔπειτα τὸ κεφάλι, νὰ διαμελισθῇ

— Υπογράψτε μιὰ σχετικὴ ὡμολογία, εἶπε ὁ πρόεδρος στὴ Βασιλισσα.

ταν ἐραστικῆς σας...

Ἡ βασιλισσα πῆρε τότε στὰ χεiria τῆς μιὰ πένα καὶ εἶπε:

— Ἀφοῦ ὁ κ. Στρουνεσέ τὰ ὡμολόγησε ὅλα, θὰ τὰ ὡμολογήσω καὶ ἐγὼ ὅλα...

— Τότε υπογράψτε μιὰ σχετικὴ ὡμολογία, τῆς εἶπε ὁ πρόεδρος.

Ἀμέσως ἡ Καρολίνα ἔγραψε τὰ ἀκόλουθα λόγια, τὰ ὁποῖα ὑπέγραψε μὲ χερὶ σταθερὸ:

κατόπιν τὸ σῶμα τοῦ καὶ νὰ κρεμάσουν τὸ κεφάλι τοῦ σ' ἕναν πάσσαλο.

Ὡστόσο περιορίστηκαν μόνο νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Ἐπίσης καὶ ὁ Μπράντ καταδικάστηκε στὴν ἴδια ποινή.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔγινε στὶς 28 'Απριλίου 1772, ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ πλήθους, τοῦ ἀρχαίου καὶ ἡλιθίου αὐτοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖο δὲν ξέρεי ποτὲ ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ πού τὸν ἀγαποῦν πραγματικῶς.

Ο Μπράντ πέθανε πρῶτος...

Τότε ὁ Στρουνεσέ φίλησε τὸ κοῦτσουρο πού ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ φίλου του, καὶ φειδωλίζοντας ἕνα ὄνομα πολυαγαπημένον, ἔπλωσε καὶ αὐτὸς τὸ κεφάλι τοῦ πρὸς τὸ δάμιο.

Τὸ νέο καθεστὸς ἤθελε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἴδια τιμωρία καὶ στὴ βασιλισσα Καρολίνα-Ματθίλδη, μὰ μόλις ἡ σκέψις αὕτη ἔγινε γνωστὴ, ὁ πρεσβυτεὺς τῆς Ἀγγλίας λόρδος Κάιθ ἐπέδωσε μιὰ δικαιοσύνη στὸ βασιλεῖ Χριστιανό, διὰ τῆς ὁποίας τοῦ ἐδήλωνε κατηγορηματικὰ ὅτι, ἂν ἐγγίζαν ἔστω καὶ μιὰ τρίγα τῆς βασιλίσσης, ὁ Ἀγγλικὸς στόλος θὰ βομβάρδιζε καὶ θὰ μετέβαλε σὲ ἐρείπια τὴν Κοπεγχάγη.

Ὡστόσο, ὁ βασιλικὸς γάμος διελύθη καὶ ἡ βασιλισσα Καρολίνα-Ματθίλδη, διατηρώντας τὸν τίτλο τῆς ἀπεσπάρθης, στὸν πύργον τοῦ Σέλ, κοντὰ στὸ Ἀννόδερο, ὅπου πέρασε στὶς 10 Μαΐου 1775, ἔπειτα ἀπὸ τόσας ἡθικὲς καὶ σκληρὰς συμφορὰς πού εἶχε.

Ἡ βασιλομήτωρ, ἡ ὁποία εἶχε προτομαίνει δι' αὐτὰ τὰ γεγονότα, δὲν ἐπωφεληθῆκε καθόλου ἀπ' αὐτὰ. Ὑπολογίζοντας ν' ἀνεβάσῃ στὸ θρόνον τὸ γιὸς τῆς, πρίγκιπα Φρειδερίκο, ἀδελφὸ τοῦ Χριστιανοῦ, ἀνέβασε στὸ πρωθυπουργικὸ ἀξίωμα τὸν κόμητα Μπέρνστορφ. Μὰ ὁ Μπέρνστορφ ἦταν ἐντιμὸς ἄνθρωπος καὶ ἀνέβηκε νὰ γίνῃ συνένοχος τῶν μηχανορραφιῶν τῆς.

Ἐτσι, διαδέχθηκε τὸ Χριστιανὸ στὸ θρόνον τῆς Δανίας ἕνας ἄλλος Φρειδερίκος, ὁ γιὸς τῆς Καρολίνας καὶ τοῦ Χριστιανοῦ, ὁ ὁποῖος διατηροῦσε θρησκευτικὴ εὐλάβεια πρὸς τὴ μνήμη τῆς μητέρας του.

«Ὁ Φρειδερίκος ΣΤ'» γράφει σχετικῶς κάποιος Δανὸς ἱστορικός—ἀγαποῦσε πολὺ τὸν πύργον τοῦ Φρέντερικ-μπουργκ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἡ ἀγαπημένη διαμονὴ τῆς μητέρας του. Τὸ σκαλοπάτι, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἡ Καρολίνα-Ματθίλδη, βοηθουμένη ἀπὸ τὸν Στρουνεσέ, ἀνέβαινε γιὰ νὰ καθυλάσῃ τὸ ἄλογό της, βρισκόταν ἀκόμα ἐκεῖ. Ὁ Φρειδερίκος ΣΤ' ἔχισε μιὰ μέρα θερμὰ δάκρυα, κυττάζοντάς το. Διέταξε μάλιστα νὰ τὸ προσέβουν, νὰ τὸ περιποιῶνται καὶ νὰ μὴ τὸ ἀντικαταστήσουν ποτέ.

Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ἦταν ἕνας ἡγεμὼν ὀνειροπόλος, πλημμυρισμένος ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς ἐλευθερίας. Ἦταν ξανθὸς, γλωμῶς καὶ λεπτός. Ἦταν ἕνας πραγματικὸς Ἀμλέτος.

Ὅπως εἶχαν σκοτώσει τὸν πατέρα τοῦ Ἀμλέτου, εἶσι καὶ αὐτοῦ τοῦ εἶχαν ἀντιμαρτυρεῖ καὶ ἐξορίσει τὴν μητέρα του καὶ εἰ-

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

ΔΥΟ ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΝΥΚΤΕΣ

(24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1915—24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1918)

(Περιπέτειες ἑνὸς κατσκοπού)

φάνηκαν εὐλακύνει. Καὶ μολοντοὶ αὐτὸ πού ἔκανα ἦσαν πολὺ ἐπιχίνδυνον γιὰ ἕναν ἄνθρωπον τῆς δουλειᾶς μου, χωρὶς νὰ διατάξω καθόλου, τὴν ἀπολύθησα.

Ἀνεδίκαμνε γρήγορα-γρήγορα μιὰ κακοφωτισμένη σκάλα. Ἐνῶ ὅμως προχωροῦσα, ἐξ ἐνστικτοῦ ἔφερα τὸ χερὶ στὴν τσέπη, ὅπου εἶχα πάντοτε τὸ περιστρόφο μου. Τὸ περιστρόφο δὲν ἦταν ἐκεῖ. Τότε θυμήθηκα ὅτι παρὰδίδωμι τὸ βράδυ ἐκεῖνο εἶχα ξεχά-

σι' ἄρχισε νὰ γελᾷ δυνατὰ.

Καὶ τρίτον καὶ σπουδαιότερον, ἄνοιξε ξαφνικὰ πίσω μου μιὰ πόρτα, τὴν ὁποία ὡς τὴν ὥρα ἐκεῖνη δὲν τὴν εἶχα προσέξει γιὰτὶ ἦταν μισοκρυμμένη ἀνάμεσα στὴν ντουλάπα καὶ τὸ τραπέζι τουαλέτας. Στὸ κατώφλι τῆς πόρτας αὐτῆς παρουσιάστηκε ἕνας εὐσώμος ἄνδρας ὡς τριάντα ἐτῶν μὲ κόκκινα μαλλιά, χωρὶς σακάκι, ἀναγκομπωμένος καὶ μὲ πρόσωπο ἀγριοῦ. Στάθηκε στὸ κατώφλι καὶ μοῦ φώναξε:

— Αἰ, δὲν

μοῦ λές, νε-

αρέ, τί κάνεις

ἐκεῖ μὲ τὴ

γυναίκα μου;

Στὸ δεξι

του χερὶ ἔ-

σφιγγε ἕνα

αἰχμηρὸ καὶ

μὰ καρὸ μα-

χαίρι.

Δὲν μοῦ ἔ-

μενε περὶ ἃ

καμμιὰ ἀμφι-

βολία. Εἶχα

πέσει σὲ πα-

γίδα...

Ἐκτοτε πέρασαν σχεδὸν τρεῖς χρό-

νια καὶ εἶχα ἀρχίσει νὰ ξεχνῶ περὶ

τὴν τραγικὴ αὐτὴ περιπέτειά μου,

ὅταν μιὰ μέρα—τὴν θυμολοῖ καλὰ,

ἦταν ἡ 23η Νοεμβρίου 1918—ἔ-

λαβα ἕνα παρὰξενον γράμμα. Ὁ

συντάκτης τῆς ἐπιστολῆς ἐκεῖνης,

πού, σημειωτέον, ἦταν γραφεὺς μηχαν-

ῆς, μοῦ ὑπονομοῦσε ὅτι τὸν Νοέ-

μβριο τοῦ 1915 εἶχα σκοτώσει ἕναν ἄν-

θρωπον καὶ μοῦ προσέθετε ὅτι ὁ ἄνθρω-

πος αὐτὸς ἦταν μέλος μιᾶς μυστικῆς

πολιτικῆς ἐταιρείας, ἡ ὁποία εἶχε ἀ-

ποφασίσει νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατό του.

Καὶ ἡ περιγραφή αὐτῆς ἐπιστολῆς τε-

λείωνε ἐτσι:

«Γι' αὐτὸ σὰς εἰδοποιῶμε καὶ σὰς

διατάσσομε νὰ φροντίσετε νὰ αὐτο-

κτονήσετε ἐντὸς τῆς ἡμέρας μὲ δποι-

ον τρόπο κρίνετε σῆς καλύτερον. Ἐν

ἐναντία περιπτώσει, ἂν δηλαδὴ περὶ-

σούν 24 ὥρες ἀφύπνου λάβετε τὴν πα-

ροῦσαν καὶ δὲν ἔχετε αὐτοκτονήσει,

τότε θὰ σὰς σκοτώσομε τὸ ἴδιον βρά-

δυ μέσα στὸ σπίτι σας.»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Ἐο. — Πού πάει ὁ δρόμος πού πῆ-

ρατε;

Ἀπ. — Πουθενά. Μένει στὴ θέ-

σι του.

Ἐο. — Τί πράγμα μοιάζει κατα-

πληρικῶς μὲ τὸ γάτο καὶ ὥστόσο δὲν

εἶνε γάτος;

Ἀπ. — Ἡ γάτα.

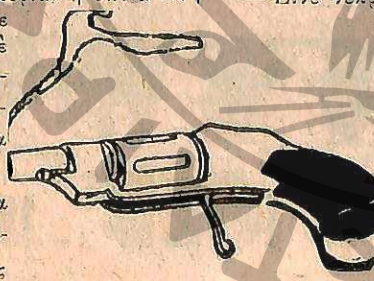
Στὸ δεξι του χερὶ ἔσφιγγε ἕνα αἰχμηρὸ καὶ μακρὸ μαχαίρι...

τὶς δυνάμεις, κατὰρῶσα νὰ τὸν ρί-
ξω κάτω. Μὰ, καθὼς ἔφευγε, τὸ κε-
φάλι τοῦ χτύπησε στὸ πόμολο τῆς
πόρτας. Δὲν ἔβγαλε οὔτε στεναγμὸ
καὶ σωφίστηκε κάτω ἀνίσχιστος σὺν
ἑνός βαρὺς ὄγκου. Ἐσκύφη καὶ τὸν
ἐκύτταξε προσεκτικὰ. Ἦταν νεκρός.

Γύρισε τότε πρὸς τὴν μισογυμνη γυ-
ναίκα, ἡ ὁποία σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διά-
στημα εἶχε μείνει συγκατακλιμένη σὲ μιὰ
γωνίαν τοῦ κρεβατιοῦ τῆς καὶ τῆς
εἶπε:

— Εἶνε νεκρός!

Αὐτὴ ὅμως δὲν ἔ-
δειξε καμμιὰ συγκί-
νησι καὶ ἐξακολου-
θοῦσε νὰ μὲ κυττά-
ζῃ παρὰξενον, λές
καὶ ἤθελε νὰ μὲ
μαγνητίσῃ. Ἐγὼ
τὴν περιεργάστηκα
νὰ λίγα δευτερό-
λεπτα καὶ τότε πρό-

ΑΡΑΒΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΙΚΑΙΟΣ ΑΒΔΟΥΛ ΚΑΣΕΜ

Σε μικρή απόσταση από τη Βαγδάτη, σε μια φτωχική καλύβα που βρισκόταν στην άκρη του δρόμου, κατοικούσε ένας γέρος ονομαστός γά την ευλάβειά του και την αρετή του. Ο 'Αβδούλ-Κασέμ—έτσι λεγόταν αυτός ο γέρος—απολάμβανε του γενικού θαυμασμού και η σήμη της σοφίας του, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε κι' από τα πιο μακρινά μέρη πήγαιναν να τον συμβουλευτούν.

Οι κάτοικοι της Βαγδάτης, όταν περνούσαν από την καλύβα του, ποτέ δεν παρόλιναν να επικαλεστούν την εύλογιά του, την οποία ο 'Αβδούλ-Κασέμ συνόδευε πάντοτε και με μία σερφή συμβουλή. "Όσοι πεθάναν, τον προσκαλούσαν στο προσκεφάλό τους για να φαιρόνουν με τις ομιλίες του τις τελευταίες τους στιγμές και για να τους ανοίξει με τις προσευχές του τις πύλες του Παραδείσου.

Ο 'Αβδούλ-Κασέμ ζούσε στη μοναξιά και για μόνη συντροφιά του είχε ένα παιδί, τον 'Αλή, που το είχε πάρει κοντά του από ενοπλάχια και που το προώριζε για να το κάνει κληρικό. Τον έδιδε μάλιστα από τώρα να διαβάζει το Κοράνιο για να συνηθιστεί. Ένα βράδυ, ενώ ο 'Αβδούλ-Κασέμ κοιμόταν, ξύπνησε ακούγοντας χτυπήματα στην πόρτα του. Ξύπνησε άμέσως και τον 'Αλή και του είπε να πάει να δει πώς ήταν. Το παιδί υπάκουσε, αλλά σε λίγο ξαναγύρσε με την ύψη του καταταραγμένη.

—'Αφέντη, έπε με φωνή που έτρεμε από το φόβο, είναι ο Γακούβ, ο κακούργος και λέει πως θέλει να σου μιλήσει.

—Καλά, του απάντησε ο 'Αβδούλ-Κασέμ και σηκώθηκε από το κρεβάτι του.

—Μην πηγαίνεις, αφέντη, μην πηγαίνεις! φώναξε ο 'Αλής. Θα σου κάνει κακό!

—Τι κακό μπορεί να μου κάνει; 'Αν 'ένε το θέλημα του Θεού να πάω κακό απ' αυτόν, δεν μπορεί να το αποφύγω...

Και, αφού ο 'Αβδούλ-Κασέμ είπε τα λόγια αυτά, διευθύνθηκε προς την πόρτα, χωρίς να λείη υπ' ύψει του τις συμβουλές του 'Αλή.

—Τί θέλεις, Γακούβ; ρώτησε με φωνή σταθερή.

—'Αβδούλ-Κασέμ, του απάντησε ο ληστής, έχω να σου επικοινωνήσω τις εύσεις σου. Το πιο αγαπημένο πλάσμα που έχω στον κόσμο, πνέει τα λοίσθια... Δεν μπορείς βέβαια να αρνηθείς ναρθής και να το εύλογησής.

—Καλά, σε ακολουθώ, είπε ο 'Αβδούλ-Κασέμ.

—'Αβδούλ-Κασέμ, πατέρα μου! φώναξε ο 'Αλής, πιάνοντας από τα πόδια τον κύριο του. Μην πηγαίνεις, σε ικετεύω! Είπε παλικά του Γακούβ! Θέλει να σου κάνει κακό! Για όνομα του Θεού, αγαπήτ' μου αφέντη, μην μ' αφήνεις...

—'Αλή, είπε ο γέρος απομακρύνοντας τον ψυχούλι του, η παρακλήσεις σου πάνε χαμένες... Τίποτε δεν θα μ' εμποδίσει να κάνω αυτό που θεωρώ ως καθήκον μου.

Και απευθυνόμενος προς το ληστή Γακούβ, επρόθεσε:

—Πάμε κι' εγώ γίνε το θέλημα του 'Αλλάχ.

Ο 'Αλής, αφού απελπίστηκε να κρατήσει τον κύριό του, τον ακολουθούσε από κάποια απόσταση, χύνοντας περνα δάκρυα.

Και οι τρεις βάδισαν επί κάμποσες ώρες σιωπηλοί. Κάθε άλλος, εκτός απ'

πορία ένιωσα από το δάσος, στάθηκεν έξω από ένα μικρό σπίτι με καλό εξωτερικό. Ήταν η κατοικία του ληστή. Ο Γακούβ άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα, ακολουθούμενος από τον 'Αβδούλ-Κασέμ και τον 'Αλή, ο οποίος εξακολουθούσε να κλαίει. Τότε ο κακούργος τους ώδηγησε σ' έναν σταύλο και, εκεί ανάδοντας φως, έδειξε στον 'Αβδούλ-Κασέμ ένα θραμμένο γουρούνι: ξαπλωμένο επάνω σε ακαθαρσίες.

—Νά το πιο αγαπημένο πλάσμα, του είπε, που έχω σ' αυτό τον κόσμο. Δύο το πρωί θίξήθ' ο χασάπης και είχε εξαφανιστεί ως εκ θαύματος και στη θέση του ε'χε παρουσιαστεί ένα δεύτερο γουρούνι, εντελώς ζωιο με το πρώτο... Ο 'Αλλάχ τον είχε τιμωρήσει για την ασεβεία του και τον είχε μεταμορφώσει σε χοίρο.

Η 'Αϊσά, η κόρη του Γακούβ, ακούγοντας τη φασαρία, έτρεξε κι' αυτή στο σταύλο και, εκεί ανάδοντας φως, έδειξε στον 'Αβδούλ-Κασέμ ένα θραμμένο γουρούνι: ξαπλωμένο επάνω σε ακαθαρσίες.

—Όταν ο 'Αβδούλ-Κασέμ και ο 'Αλής έφυγαν, η 'Αϊσά έννοιωσε να την πλημμυρίζει μία απέραντη Ολίψη. Μολονότι ο πατέρας της είχε δείξει πάντοτε δίκαιος και καλός προς αυτήν, ωστόσο του φερόταν με στοργή και σεβασμό. Γι' αυτό ήθελε πολύ να μάθει πώς από τους δυο χοίρους ήταν ο πατέρας της, για να εξακολουθήσει να του παρείχε τη περιποίησή της. Δεν άργησε όμως καθόλου να το μάθει, γιατί, όταν με δάκρυα στά μάτια επήγε τροφή στο γουρούνι, το έβλεπε να της δάγκασε με λύσσα τα δάχτυλα και κάθε φορά που επιχειρούσε να το πλησιάσει, προσπαθούσε ύπουλα να την κακοποιήσει.

Η 'Αϊσά κατάλαβε άμέσως πως το γουρούνι αυτό ήταν ο πατέρας της. Δεν θέλει λοιπόν να μιλήσει; 'Ετσι... 'Η τύχη θ' αποφασίσει... Διήμει, πώς στήν τύχη τον έβα από τους δυο χοίρους κι' ώδηγησέ τον στον τόπο της εκτελέσεως.

—'Ελεος, άρχηγέ των πιστών! 'Ελεος! φώναξε η 'Αϊσά. Εύσπλαχνίσου την πιστή υπήκοό σου... 'Ελεος! Χάρη! Σε ικετεύω! 'Αμέσως όμως τα δάκρυά της σταμάτησαν, γιατί είδε πως ο χοίρος που είχε πιάσει απ' τ' αυτιά ο δήμιος, δεν ήταν ο πατέρας της.

Ο Καλίφης όμως την παρακολούθησε με το βλέμμα του και είδε πως όταν ο δήμιος τράβηξε το σπαθί του για να σφάξει το χοίρο, η νέα δεν ε'κινήθηκε καθόλου.

Τότε ο 'Ααρουν-άλ-Ρασίντ, εμποδίζοντας το δήμιο να προχωρήσει στο έργο του, φώναξε:

—'Ο άλλος χοίρος είναι ο Γακούβ. Απέναντί του, έχω την παρακλήσιν σου, γιατί, καθώς λέει μία 'Αραβική παροιμία: 'Είπε εύκολότερο να μεταβάλει κανείς έναν άνθρωπο σε γουρούνι, παρά ένα γουρούνι σε άνθρωπο.

Με οι άστυνομοί, κι' έφέροντας τον από τα δυο γουρούνια ήταν ο ληστής, τα έχασαν και φεύγοντας έπληγαν στο μεγάλο βεζύρη Γιαφάρ για να ζητήσουν τις όδηνες του και τις συμβουλές του. Ο Γιαφάρ, ο οποίος έχαιρε της εμπιστοσύνης του Καλίφου 'Ααρουν-άλ-Ρασίντ και ο οποίος ήξερε πως ο κύριός του αγαπούσε τη δικαιοσύνη, άσπασε να του δυνάτη κραυγή...

—'Ο Γακούβ, είσαι άσεβης! Ο 'Αλλάχ να σε πληρώσει για την ασεβεία σου όπως σου αξίζει...

Πριν ακόμα τελειώσει τα λόγια του ο 'Αβδούλ-Κασέμ, ο 'Αλής έβγαλε μία

δυνατή κραυγή... 'Ο Γακούβ, που βρισκόταν γύρω σε άμεσως κι' αυτός πνέει και δεν μπόρεσε να κρατήσει με α καυχή καταπλήξως. Ο Γακούβ

είχε εξαφανιστεί ως εκ θαύματος και στη θέση του ε'χε παρουσιαστεί ένα δεύτερο γουρούνι, εντελώς ζωιο με το πρώτο... Ο 'Αλλάχ τον είχε τιμωρήσει για την ασεβεία του και τον είχε μεταμορφώσει σε χοίρο.

Η 'Αϊσά, η κόρη του Γακούβ, ακούγοντας τη φασαρία, έτρεξε κι' αυτή στο σταύλο και, εκεί ανάδοντας φως, έδειξε στον 'Αβδούλ-Κασέμ ένα θραμμένο γουρούνι: ξαπλωμένο επάνω σε ακαθαρσίες.

—Πατέρα! Πού είναι ο πατέρας μου; ...

—Όταν ο 'Αβδούλ-Κασέμ και ο 'Αλής έφυγαν, η 'Αϊσά έννοιωσε να την πλημμυρίζει μία απέραντη Ολίψη. Μολονότι ο πατέρας της είχε δείξει πάντοτε δίκαιος και καλός προς αυτήν, ωστόσο του φερόταν με στοργή και σεβασμό. Γι' αυτό ήθελε πολύ να μάθει πώς από τους δυο χοίρους ήταν ο πατέρας της, για να εξακολουθήσει να του παρείχε τη περιποίησή της. Δεν άργησε όμως καθόλου να το μάθει, γιατί, όταν με δάκρυα στά μάτια επήγε τροφή στο γουρούνι, το έβλεπε να της δάγκασε με λύσσα τα δάχτυλα και κάθε φορά που επιχειρούσε να το πλησιάσει, προσπαθούσε ύπουλα να την κακοποιήσει.

Η 'Αϊσά κατάλαβε άμέσως πως το γουρούνι αυτό ήταν ο πατέρας της. Δεν θέλει λοιπόν να μιλήσει; 'Ετσι... 'Η τύχη θ' αποφασίσει... Διήμει, πώς στήν τύχη τον έβα από τους δυο χοίρους κι' ώδηγησέ τον στον τόπο της εκτελέσεως.

—'Ελεος, άρχηγέ των πιστών! 'Ελεος! φώναξε η 'Αϊσά. Εύσπλαχνίσου την πιστή υπήκοό σου... 'Ελεος! Χάρη! Σε ικετεύω! 'Αμέσως όμως τα δάκρυά της σταμάτησαν, γιατί είδε πως ο χοίρος που είχε πιάσει απ' τ' αυτιά ο δήμιος, δεν ήταν ο πατέρας της.

Ο Καλίφης όμως την παρακολούθησε με το βλέμμα του και είδε πως όταν ο δήμιος τράβηξε το σπαθί του για να σφάξει το χοίρο, η νέα δεν ε'κινήθηκε καθόλου.

Τότε ο 'Ααρουν-άλ-Ρασίντ, εμποδίζοντας το δήμιο να προχωρήσει στο έργο του, φώναξε:

—'Ο άλλος χοίρος είναι ο Γακούβ. Απέναντί του, έχω την παρακλήσιν σου, γιατί, καθώς λέει μία 'Αραβική παροιμία: 'Είπε εύκολότερο να μεταβάλει κανείς έναν άνθρωπο σε γουρούνι, παρά ένα γουρούνι σε άνθρωπο.

Με οι άστυνομοί, κι' έφέροντας τον από τα δυο γουρούνια ήταν ο ληστής, τα έχασαν και φεύγοντας έπληγαν στο μεγάλο βεζύρη Γιαφάρ για να ζητήσουν τις όδηνες του και τις συμβουλές του. Ο Γιαφάρ, ο οποίος έχαιρε της εμπιστοσύνης του Καλίφου 'Ααρουν-άλ-Ρασίντ και ο οποίος ήξερε πως ο κύριός του αγαπούσε τη δικαιοσύνη, άσπασε να του

δυνάτη κραυγή... 'Ο Γακούβ, που βρισκόταν γύρω σε άμεσως κι' αυτός πνέει και δεν μπόρεσε να κρατήσει με α καυχή καταπλήξως. Ο Γακούβ

είχε εξαφανιστεί ως εκ θαύματος και στη θέση του ε'χε παρουσιαστεί ένα δεύτερο γουρούνι, εντελώς ζωιο με το πρώτο... Ο 'Αλλάχ τον είχε τιμωρήσει για την ασεβεία του και τον είχε μεταμορφώσει σε χοίρο.

Η 'Αϊσά, η κόρη του Γακούβ, ακούγοντας τη φασαρία, έτρεξε κι' αυτή στο σταύλο και, εκεί ανάδοντας φως, έδειξε στον 'Αβδούλ-Κασέμ ένα θραμμένο γουρούνι: ξαπλωμένο επάνω σε ακαθαρσίες.

—Πατέρα! Πού είναι ο πατέρας μου; ...

γνωστοποίησε την τόσο μπερδεμένη αυτή ύπόθεσι.

Ο 'Ααρουν-άλ-Ρασίντ, αφού τον άκουσε, σκέφτηκε λίγο κι' έπειτα είπε:

—'Ακουσε, Γιαφάρ. Στείλε τους άστυνομικούς να φέρουν εδώ την 'Αϊσά και τους δυο χοίρους, καθώς και το δερβίση 'Αβδούλ-Κασέμ με τον 'Αλή. 'Ωδήγησέ τους μπροστά στο παλάτι μου και ανάγγειλε σε όλη την πόλη ότι σήμερα θ' αποδώσω δικαιοσύνη δημοσία. Προσάλασε επίσης και το δήμιο, γιατί θα τον χρειάστουμε... Πήγαινε...

Έπειτα από δυο ώρες, η διαταγή του 'Ααρουν-άλ-Ρασίντ είχαν εκτελεστεί... 'Απείρο πλήθος είχε συγκεντρωθεί μπρος στ' ανάκτορο, ανάμεσα στο οποίο ξεχωρίζει ο Καλίφης έφιππος, έχοντας από τη μία μεριά τον μεγάλο του βεζύρη κι' από την άλλη το δήμιο. 'Απέναντί του, περικυκλωμένοι από στρατιώτες, στεκόντουσαν η 'Αϊσά, οι δυο χοίροι και πιο πέρα ο 'Αβδούλ-Κασέμ και ο 'Αλής. Τέλος, ο 'Ααρουν-άλ-Ρασίντ άρχισε να μιλάει και είπε:

—Πολλά εγκλήματα που τιμωρούνται με θάνατο διαπράχθηκαν από το ληστή Γακούβ. 'Αν και ο άνθρωπος αυτός μεταμορφώθηκε από τον 'Αλλάχ σε χοίρο, εν τούτοις νομίζω ότι η δικαιοσύνη πρέπει να εκτελεστεί το καθήκον της.

Και, γυρίζοντας προς την 'Αϊσά, έπρόθεσε:

—'Επὶ εἶσαι ἡ κόρη τοῦ Γακούβ... Μπορείς λοιπόν να μάς δείξεις ποιά από τους δυο χοίρους είναι ο πατέρας σου... Μίλησε, σε διατάσσω!

—'Αρχηγέ των πιστών, φώναξε η 'Αϊσά ολοδύοχτας και πέφτοντας στα πόδια του Καλίφης, πώς απάνθρωπη ε'νε η διαταγή σου! Πώς μπορώ να απαντηθώ τον πατέρα μου... Κι' εγώ, άλλου μ'ήπως ξέρω κι' εγώ; Οι δυο χοίροι είναι εντελώς ζωιοι και δεν μπορώ να τους ξεχωρίσω...

—Πρέπει όμως ο ένας από τους δυο να πεθάνει! απάντησε ο Καλίφης. Δεν θέλεις λοιπόν να μιλήσεις; 'Ετσι... 'Η τύχη θ' αποφασίσει... Διήμει, πώς στήν τύχη τον έβα από τους δυο χοίρους κι' ώδηγησέ τον στον τόπο της εκτελέσεως.

—'Ελεος, άρχηγέ των πιστών! 'Ελεος! φώναξε η 'Αϊσά. Εύσπλαχνίσου την πιστή υπήκοό σου... 'Ελεος! Χάρη! Σε ικετεύω! 'Αμέσως όμως τα δάκρυά της σταμάτησαν, γιατί είδε πως ο χοίρος που είχε πιάσει απ' τ' αυτιά ο δήμιος, δεν ήταν ο πατέρας της.

Ο Καλίφης όμως την παρακολούθησε με το βλέμμα του και είδε πως όταν ο δήμιος τράβηξε το σπαθί του για να σφάξει το χοίρο, η νέα δεν ε'κινήθηκε καθόλου.

Τότε ο 'Ααρουν-άλ-Ρασίντ, εμποδίζοντας το δήμιο να προχωρήσει στο έργο του, φώναξε:

—'Ο άλλος χοίρος είναι ο Γακούβ. Απέναντί του, έχω την παρακλήσιν σου, γιατί, καθώς λέει μία 'Αραβική παροιμία: 'Είπε εύκολότερο να μεταβάλει κανείς έναν άνθρωπο σε γουρούνι, παρά ένα γουρούνι σε άνθρωπο.

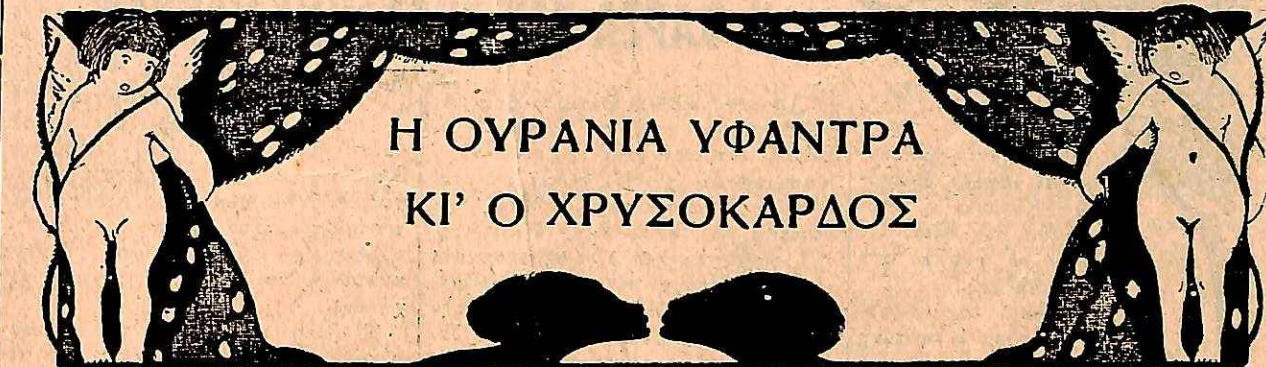
Με οι άστυνομοί, κι' έφέροντας τον από τα δυο γουρούνια ήταν ο ληστής, τα έχασαν και φεύγοντας έπληγαν στο μεγάλο βεζύρη Γιαφάρ για να ζητήσουν τις όδηνες του και τις συμβουλές του. Ο Γιαφάρ, ο οποίος έχαιρε της εμπιστοσύνης του Καλίφου 'Ααρουν-άλ-Ρασίντ και ο οποίος ήξερε πως ο κύριός του αγαπούσε τη δικαιοσύνη, άσπασε να του

δυνάτη κραυγή... 'Ο Γακούβ, που βρισκόταν γύρω σε άμεσως κι' αυτός πνέει και δεν μπόρεσε να κρατήσει με α καυχή καταπλήξως. Ο Γακούβ

είχε εξαφανιστεί ως εκ θαύματος και στη θέση του ε'χε παρουσιαστεί ένα δεύτερο γουρούνι, εντελώς ζωιο με το πρώτο... Ο 'Αλλάχ τον είχε τιμωρήσει για την ασεβεία του και τον είχε μεταμορφώσει σε χοίρο.

Η 'Αϊσά, η κόρη του Γακούβ, ακούγοντας τη φασαρία, έτρεξε κι' αυτή στο σταύλο και, εκεί ανάδοντας φως, έδειξε στον 'Αβδούλ-Κασέμ ένα θραμμένο γουρούνι: ξαπλωμένο επάνω σε ακαθαρσίες.

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΟΥΡΑΝΙΑ ΥΦΑΝΤΡΑ ΚΙ' Ο ΧΡΥΣΟΚΑΡΔΟΣ

Μία φορά κι' έναν καιρό στα περίχωρα του Τόκιο ζούσε ένας νέος που είχε χρυσή καρδιά, αλλά που τον ε'κατάπρεχε πολύ η τύχη. 'Εκείνα, σαν να μην τούφταναν η τόση του κακορίζικης, πθανε κι' η μητέρα του, απ' την πολλή τη λύπη της που βλέπε τον άντρα της άρρωστο και τ' αφορία τους παραμελημένα.

Ο νέος συνώδεψε περίλυπος τη μητέρα του ως την τελευταία της κατοικία και κατόπιν μπήκε στη δουλειά με μεγαλύτερο ζήλο, για να μπορέσει να συντηρήσει τον άρρωστο πατέρα του.

Σε λίγον καιρό όμως πέθανε κι' ο πατέρας του και τον άφησε σε τόσο μεγάλη φτώχεια, ώστε δεν είχε ούτε χρήματα για να τον θάψει.

Τότε ο νέος αναγκάστηκε να πουλήσει ο ίδιος, να γίνει σκλάβος δηλαδή, και με το αντίτιμο της ελευθερίας του κατώρθωσε να φροντίσει για την ταφή του γέρου του. 'Ετσι, ύστερα από την κηδεία, γύρισε από το Νεκροταφείο και πήγε ν' ανταμώσει τον κύριο, στον οποίο ήταν πωλημένος.

Βάδισε περίλυπος με το κεφάλι σκυμμένο και με την ψυχή πικραμένη, βρηγώντας για τη λυτρεία του τη χαμένη. 'Εκείνα, εκεί που πήγαινε στο δρόμο, του παρουσιάστηκε μία γυναίκα πολύ όμορφη, που φορούσε μία σπολή άστραφτερή.

Η γυναίκα αυτή, που φαινόταν κάπως βιαστική, ζήγωσε το νέο και του είπε:

—'Ηρθα να σου ζητήσω μία χάρη, κι' εγώ μ'ε γνωρίζεις. Είμαι μόνη κι' έρημη στον κόσμο... Δεν έχω

χωρίς ν' ακούστης την απολογία του. Πολύ περισσότερο δεν θα το κάνεις αυτό τώρα, προκειμένου περί χοίρου, ο οποίος δεν μπορεί να μιλήσει. Γι' αυτό έπαισής και χάρισέ του τη ζωή.

Ο 'Ααρουν-άλ-Ρασίντ ήταν τόσο ευχαριστημένος από την επιτυχία του στρατηγικού του, ώστε χάρισε τη ζωή στον μεταμορφωμένο κακούργο και έτσι η καλή 'Αϊσά, γεμάτη χαρά, ιαυγόρισε στο σπίτι της μαζί με τους δυο χοίρους της...

Λένε ότι ο 'Αβδούλ-Κασέμ με τις προσευχές του κατώρθωσε να ξαναδώσει στον πατέρα της 'Αϊσάς την ανθρωπινή του μορφή. Φαίνεται όμως ότι με πολλή δυσκολία το κατώρθωσε αυτό, γιατί, καθώς λέει μία 'Αραβική παροιμία: 'Είπε εύκολότερο να μεταβάλει κανείς έναν άνθρωπο σε γουρούνι, παρά ένα γουρούνι σε άνθρωπο.

κάνεαν προστάτη και χαμιά παρηγοριά... Θέλω να με πάρης γυναίκα σου... 'Αν το κάνεις αυτό, θα σου είμαι αφοσιωμένη και πιστή...

—'Αλλοίμονο! είπε ο νέος με συντριβή. Δεν έχω τίποτε, κι' αυτό ακόμα το σώμα μου δεν ε'νε δικό μου... Πουλήθηκα από σήμερα σ' έναν άφεντη και σ' αυτόν πηγαίνω τώρα για να μείνω κοντά του και να τον υπηρετώ.

—Έξω κι' θρύνω όμορφα μεταξωτά υφάσματα, εξακολουθώ η άγνωστη. Πάρε με μαζί σου αυτό που πιάς και θα σου φανώ χρήσιμη...

—'Αφού επιμένεις, το δέχομαι μ' όλη μου την καρδιά, αποκρίθηκε ο νέος. Πώς συμβαίνει όμως μία τόσο

τάξη και χρυσάφι, το οποίο άστραψε απ' τη λαμπρότητά.

Ο νέος καθόταν σε μία άκρη και κύτταζε με θαυμασμό την ώραία ύφαντρα που ήταν σκυμμένη στη δουλειά της και δεν σήκωνε τα μάτια της από εκεί.

Μία μέρα έτυχε να περάσει απέναντί τους, ο οποίος μπήκε από περιέργεια στην καλύβα και προχώρησε κοντά στη γυναίκα που ύφανε.

Μόλις είδε το εργόχειρο που κόντευε να τελειώσει πεία, έμεινε άφωνος και το κύτταζε με άπορία και θαυμασμό.

—'Ω, τί ώραία υφαντρα! φώναξε. Αυτό φαίνεται πως αξίζει ολόκληρο θησαυρό...

—Είπε δικό σου, αρκεί να μάς χάρισης και των δυο την ελευθερία, αποκρίθηκε η γυναίκα του νέου με ετοιμότητα.

Ο αφέντης τους δέχτηκε την πρότασή τους κι' αφού κράτησε το θαυμαστό εργόχειρο, τους άφησε να φύγουν.

Όταν απομακρύνθηκαν κάμποσο, ο νέος έπεσε κλαίγοντας στα πόδια της γυναίκας του κι' άρχισε να την εύχρηστί με θερμή γιατί τον είχε γλυτώσει από τη σκλαβιά.

—'Αλλά την ίδια στιγμή, έκλεινε μεταμορφώθηκε. 'Εγινε τόσο ολόφωτη, που ο νέος θαμπώθηκε και δεν μπόρεσε πεία να την κυττάξει.

—Είλα, η Ουράνια 'Υφαντρα, του είπε έκλεινε χαμογελώντας. 'Η καλωσύνη σου, η στοργή σου και το θάρρος σου με συγκίνησαν και μ' έκαμαν να κατώθ' απ' τον ουρανό για να σε βοηθήσω. 'Οχι κι' αν επιχειρήσεις από δω και πέρα, θα προκύψης, άκοι να μην παραστράτησης από το δρόμο της αρετής...

Κι' η Ουράνια 'Υφαντρα, αφού είπε αυτά τα λόγια, πέταξε στους ουρανούς και ξαναπέρασε τη θεία της στο Παλάτι των Μετασσωκαλήκων, που στην Ευρώπη λέγεται άστερισμός του Σκορπιού...

ΤΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Κάποιος μυθιστοριογράφος θέλοντας να πειράξει μία μέρα έναν διαμνηχρίτικο του, του είπε:

—Έξερεις, αγαπητέ; 'Οποιοι κυνηγάει το πνεύμα, πιάνει κουταμάρες...

—Φαντάζομαι τότε τί πλούσια λεία που θα έχασε! του απάντησε ειρωνικά ο κριτικός.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΕΒΕΛ ΜΑΝΝΙΝ

Η ΦΑΡΣΑ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ

Η Μπέττη βρισκόταν σε μεγάλη ζήτηση. Ήσαν οι γιορτές και δεν ήξερε τί δώρα να στείλει στα πεθερικά της. Βέβαια, θα μπορούσε να παραλείψει αυτή την αποστολή, γιατί δεν είχε καμιά υποχρέωση απέναντί τους.

Της είχαν φερθεί τόσο άσχημα από τον καιρό που—πριν από ένα μήνα—είχε παντρευτεί το γιού τους το Μπόβ, στον οποίο ήθελαν να δώσουν μια δική τους νόφη, ώστε δεν άξιζε τον κόπο να στείλει τώρα το κεφάλι της, μια βδομάδα τώρα, για το χατήρι του.

Η Μπέττη όμως είχε καλή καρδιά κι ήθελε να την αγαπούν όλοι γύρω της. Ίσως διατηρούσε την ελπίδα πως αυτή ή μικρή φροντίδα τους θα τους συγκινούσε και θα τους έκανε να την προσκαλέσουν επί τέλους στο σπίτι τους για να τη γνωρίσουν.

Φώναξε λοιπόν το σύζυγό της και τον παρακάλεσε επί τέλους, να στείλει στην εκλογή των δώρων της. Ο Μπόβ όμως ήταν ψυχραμένος με τους γονείς του και το μόνο στο οποίο τη διευκόλυνε ήταν να της περιγράψει τους οικείους του.

Ο πατέρας του ήταν ένας απόστρατος στρατηγός που ήταν πλούσιος γ' απασχολείται με τη συγγραφή των απομνημονευμάτων του και να περιποιείται τα λουλούδια του. Η μητέρα του πάλι ήταν μια εξυπακούημενη αξιοκαταξίωτη που της έφερε κάθε πρωί, αφού έπαινε το γάλα της, να ξεπλύνεται σε μια θαϊλόγχη και να διαβάζει εφημερίδες.

Η Ντόρις, η αδελφή του, τρελαινόταν με τη μόδα και φορούσε χαίμα να-καλοκαιριού μεταξοτά και ντεκολτέ. Η θεία Λουίζα, η αδελφή της μητέρας του, που μνηνε πάντα μαζί τους, ήταν μια γεροντοκόρη του παλαιού καιρού με ύπνοδοξομικές αντιλήψεις, που κρύωνε όλοένα και δεν έκολλούσε από τ' ανυμμένο πλάκι.

Και ο θείος Έμπερτ, τέλος, ο αδελφός του πατέρα του, ήταν ένας πολυκατομμυριούχος οδοντοπόρος, παρ' όσον ανήθικος που τον έπεριποιούνταν όλοι για τους παρόδες του.

—Πρό πάντων αιδών να προσέξω! της είπα χαμογελώντας ο Μπόβ. Πρέπει να σημειώσω: τι είναι πολύ πλούσιος και πολύ γερός.

Η Μπέττη φρυκτάτησε όλες αυτές τις λεπτομέρειες στο μυαλό της κι' άρχισε να φροντίζει για τα φωνία.

Αφού γύρισε μια βδομάδα στα μαγαζιά προσέχοντας στις διάφορες βιτρίνες, ένα απόγευμα γύρισε ενθουσιασμένη και φορτωμένη με πακέτα. Φώναξε χαρούμενη το Μπόβ και του δείξε με τη σειρά τα δώρα της. Για το στρατηγό είχε αγοράσει μια ωραία αυτόματη πένα βαλμένη μέσα σ' ένα κουτί κουτάκι. Για την πεθερά της μια μεταξωτή κόκκινη ζακέτα για να τη ρίχνει πάνω της όταν διαβάζει. Για τη Ντόρις μια ωραία αλαβάστρινη πουντιέρα, από την οποία, μόλις άνοιξε, προβάλλε μια μισόγυμνη κοκλίτσα.

Για τη θεία Λουίζα πήρε μια καλή θερμάστρα της τσέπης για να μην κρυώνει. Και για το θείο Έμπερτ,

«Μ' άρσση από τη Μπέττη.» Έβαλε μια απ' αυτές σε κάθε δωρο κι' άρχισε να τα τυλίγει χωριστά, ένα-ένα, μέσα σε γυαλιστερά άσπρα χαρτιά. Την πουντιέρα και τη θερμάστρα τις έβαλε μέσα σε κουτιά.

Αφού τα τελείωσε όλα, τα πήρε και πήγε να τα ταχυδρομήσει μοναχική της. Το βράδυ γύρισε στο σπίτι της κατάκοπη, αλλά ευχαριστημένη, και περίμενε με περιέργεια τα αποτελέσματα της ενεργείας της.

Την άλλη μέρα, στο σπίτι του στρατηγού, την ώρα του φαγιού, μπήκε στην τραπεζαρία η υπηρέτρια κι' έδωσε στον καθένα το δέμα του. Ο στρατηγός έφερε κοντά στα γυα-

λάκια με τη σπερσώ-τυπη φράση φωνάζοντας:

—Μά για ποιά με πέρασε αυτό το παληκορόισσο και μου στέλνει τέτοια πράγματα; Φαίνεται πως αυτή καπνίζει πούρα και ντύνεται άντρικά. Θά της δείξω όμως εγώ...

—Αμ' έμένα, δεν ντράπηκε να μου στείλει αυτό το κολοκύθι; είπα φουρκισμένη η Ντόρις δείχνοντας τη θερμάστρα. Φαίνεται πως με θεωρεί για καμιά απαμύγγλη σαν του λόγου της. Ένωια της...

Η θεία Λουίζα είχε πέσει μισολιποθυμισμένη σε μια καρέκλα. —Α, την αδιάντροπη! φώναζε τρέμοντας από το κακό της. Πάρτε το απ' τα μάτια μου αυτό, πάρτε το να μην το βλέπω!

Κι' έδειχνε την πουντιέρα με τη μισόγυμνη κοκλίτσα που είχε λάβει ως δώρο. Έκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ατακτοκραμένος ο θείος Έμπερτ, κρατώντας ένα πακέτακι στο χέρι του.

—Δεν ακριβόβαλο πως κι' εμένα θα σουκανε καμιά προστυχιά αυτή η βρωμογυναικία του Μπόβ! του είπε ο στρατηγός. Καλά χάνανε όμως και δεν θέλω να την αναγνωρίσουμε ως μέλος της οικογενείας μας!

—Αλλ' ο θείος, άκου άκουσε τα παράπονα όλων κι' είδε τα δώρα τους, έπεσε σε μια πολυθρόνα κι' έσκασε στα γέλια!

—Ανοιξε έπειτα το πακέτακι, έβγαλε από μέσα μια κόκκινη μεταξωτή ζακέτα και δείχνοντας την στους άλλους, που κύταζαν σαστισμένοι για την προσβολή προς τον πλούσιο θείο, είπε γοργά να μισή να κρατήσει τα γέλια:

—Όμολογώ πως από τα νειάτα μου, είχα να γελώσω τόσο πολύ, μ' έλη μου την καρδιά... Άς έχει την ευχή μου αυτή η Μπέττη... Και που το διάλεξε η εύλογημένη! Σαν να μουν καμιά γριά... Χά, χά, χά!

Την άλλη μέρα ο Μπόβ έλαβε δύο τηλεγραφήματα. Το ένα ήταν από την οικογένειά του κι' έγραφε:

«Αδού του είδους άσπεία δεν επιτρέπουμε να γίνονται με μας. Ποτέ δεν θα σάς το συγχωρήσουμε αυτό που κάνατε.»

Το άλλο έρχόταν από το θείο Έμπερτ κι' έλεγε:

«Σας ευχαριστώ πολύ για τα γέλια που μου παρέσχετε. Είχα εξηγήσει χρόνια να γελώσω έτσι με την καρδιά μου. Σας περιμένω δίχως άλλο και τους δυο, για να περάσω με τις μουσές μαζί.»

τέλος, προσηύετο μια βελούδινη μαύρη πυτζάμα κι' ένα κουτί με ωραϊότατα ποδα.

Ο Μπόβ, μόλις είδε τα δώρα, της ωρλόγησε πως είχε διαλέξει: ότι παίριαζε για τον καθένα και τη συγχώρησε για την επιτυχία της.

Και η Μπέττη, ενθουσιασμένη από τους επαίνους του, άρχισε να ετοιμάζει τα δέματα. Άρμισε πρώτα από την πένα του στρατηγού. Άνοιξε το κουτάκι και τη δοκίμασε για να ιδεί αν έγραφε καλά.

Τη βόηκε εξαίρεση. Μ' αρέσει την ευκαρία πήρε πέντε κάρες της κι' έγραψε πάνω στην καθέμία την ε-κλόαυη φράση!

Και η Μπέττη, ενθουσιασμένη από τους επαίνους του, άρχισε να ετοιμάζει τα δέματα. Άρμισε πρώτα από την πένα του στρατηγού. Άνοιξε το κουτάκι και τη δοκίμασε για να ιδεί αν έγραφε καλά.

Τη βόηκε εξαίρεση. Μ' αρέσει την ευκαρία πήρε πέντε κάρες της κι' έγραψε πάνω στην καθέμία την ε-κλόαυη φράση!

Τη βόηκε εξαίρεση. Μ' αρέσει την ευκαρία πήρε πέντε κάρες της κι' έγραψε πάνω στην καθέμία την ε-κλόαυη φράση!

Τη βόηκε εξαίρεση. Μ' αρέσει την ευκαρία πήρε πέντε κάρες της κι' έγραψε πάνω στην καθέμία την ε-κλόαυη φράση!

Τη βόηκε εξαίρεση. Μ' αρέσει την ευκαρία πήρε πέντε κάρες της κι' έγραψε πάνω στην καθέμία την ε-κλόαυη φράση!

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Οι δύο νεόνυμφοι κυττάζοντας μ' έκπληξη. Τι ήθελαν να πουν αυτά τα τηλεγραφήματα; Έξαφνα η Μπέττη έπεσε μ' απελπισία σε μια πολυθρόνα κι' έσηψε μια φωνή.

—Μπόβ, κύττα και! είπα δείχνοντας την πένα του στρατηγού που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι. Άχ, τί έκανα, τί έκανα!

Κι' άρχισε να κλαίει από τη στενοχώρια της.

Τι είχε συμβεί; Η Μπέττη, μέσα στη φούρια της, είχε ξεγυρίσει να ξαναβάλει την πένα μέσα στο κουτί, το οποίο στάλθηκε έτσι άδεια.

—Αυτό δεν είναι τίποτε, είπε ο Μπόβ θυμωμένος. Φτάνει να μην έστελεις στη θεία Λουίζα την πουντιέρα και στη Ντόρις τη θερμάστρα, γιατί τότε...

—Ξέρω κι' εγώ! είπε η Μπέττη εξακολουθώντας να κλαίει. Έπειτα από την αφορημάδα που έπαθα, τίποτα δεν είναι άπιαστο. Αλλά για άκου, Μπόβ... Η προλάθηκε η ευχαριστήθηκε σ' αλήθεια ο θείος Έμπερτ για να μας προσκαλή στο σπίτι του... Τι χαρά, τί χαρά!

Ο θείος Έμπερτ δέχτηκε το ζευγάρι των νεονυμφών μ' ανοιχτές γυ-κάλες και γέμισε τη νόφη με πλούσια δώρα.

—Δεν μπορείς να φανταστής, μικρή μου Μπέττη, της είπε σε λίγο, πόσο γέλασα όταν έλαβα την κόκκινη ζακέτα κι' όταν είδα τί μούτρα κατέβαζε μπρός σ' έβαιο του κουτί ο γέλιος ο αδελφός μου... Άμ' και των άλλων πάλι τα δώρα δεν ήταν λιγότερο πετυχημένα... Ά, Μπέττη, δεν ξέρεις πόσο ευχαριστήθηκα, πόσο γέλασα! Αυτό που τους έσκάρωσες ήταν έκτακτο, μοναδικό, θείο... Από χρόνια ήθελα να τους φτιάσω ένα τέτοιο παγνίδι, αλλά την τελευταία στιγμή έχανα το θάρρος μου... Έσύ όμως τους το κατάφερες μια χαρά... Μπαρό, Μπέττη, Μπαρό, παιδί μου. Σε συγχωρώ...

Κι' ο θείος Έμπερτ εξακολουθώντας να ατελείωτα γέλια του.

Οι δύο νέοι μονάχα τότε κατάλαβαν την έκταση του λάθους.

Έκριναν όμως καλό ν' αφήσουν τα πράγματα όπως είχαν και τον πλούσιο θείο στην ώρα του πλάνη, ότι η Μπέττη το είχε κάνει από σκοπού...

Ο θείος Έμπερτ δεν έζησε για να γιορτάσει και την ακόλουθη Πρωτοχρονιά.

Έπεσε άρρωστος από ένα ελαφρό κρύωμα και μέσα σε λίγες μέρες πέθανε.

Όταν έπρόκειτο ν' ανοιχτεί η διαθήκη του, η οικογένειά του στραγγιζόταν και περιμένα να άνοι-μου μαζεύτηκε για να ιδεί πόσα εκατομμύρια κέρματα είχαν να γίνουν.

Οι ζωόφιλοι της αρχαιότητας. Οι αρχαίοι Έλληνες και τα ζώα. Πώς επιμεριούντο οι κακοπειούντες τα ζώα. Η καταδίκη του Πραξιτέλους. Στο Βυζάντιον. Πώς ένας μεγάλος ζωγράφος έκρινε τον οίκτο υπέρ των ζώων. Ο ένταφιασμός των σκύλων. Τα πολεμικά σκυλιά. Η πρώτες Έταιρείες ζω-φίλων στην Ελλάδα, κ.τ.λ.

Η ζωοφιλία δεν είναι μόδα της εποχής μας. Είναι ένα αίσθημα παλιό, που το είχαν όλοι οι πραγματικώς ευγενείς άνθρωποι σε όλες τις εποχές. Ο άνθρωπος, από τα πιο αρχαία χρόνια, έδειχνε τη συμπάθειά του για τα ζώα. Σε πολλές μάλιστα χώρες, και ιδίως στην Αίγυπτο, η άγάπη αυτή κατανέμεται στην λατρεία. Τα κατοικίδια ζώα έτρεφαντο ακόμα και μέσα στους ναούς και καταδικάζετο εις θάνατον όποιος τολμούσε να τα κακοποιήσει. Μετά το θάνατό τους δέ, τα έθαλάμωναν και τους στήνανε και τάφους!

Οι αρχαίοι Έλληνες έπροστάτευαν τα ζώα με νόμους, οι οποίοι περιέ-γως ήταν αυστηρότεροι από αυτούς που προστάτευαν τους ανθρώπους.

Έτσι αναφέρεται ότι ένας νέος, που έβγαλε κάποτε τα μάτια των νεοσσών μιας τσίγλας, καταδικάστηκε και αυτός να υποστεί την ίδια ποινή.

Κι' αυτός ακόμα ο μέγας γλύπτης Πραξιτέλης, καταδικάστη να ραβδιωθεί δημοσίως, γιατί έσφαξε κάποτε ένα πουλί, για να μελετήσει, για λόγους καλλιτεχνικούς, την ανατομία του σώματός του.

Ένας δικαστής πάλι καταδικάστηκε εις θάνατον, γιατί συνέτριψε το κεφάλι ενός πουλιού, το οποίο καταδικάστηκε από ένα όρνο, είχε καταφύγει στον κόρφο του.

Η απόφασις του δικαστηρίου δικαιολογούσε ως εξής τη θανατική καταδίκη του σκληρού δικαστού: «Καταδικάστη εις θάνατον, όχι μόνον δια τη σκληρότητά του γιατί σκό-τισε ένα πουλάκι, αλλά και γιατί παρεβίασε το δικαίωμα, το οποίο έχουν όλοι να καταφεύγουν σ' αυτόν, ως δικαστήν, προς προστασίαν.»

Οι αρχαίοι Έλληνες όχι μόνο προστάτευαν και αγαπούσαν τα ζώα, αλλά και τα τιμούσαν εθαιρετικά. Έτσι, οι Κορινθιοί σέβανται με άσμε-νιο περιάλειμο και έσπιναν αναθημα-τική στήλη σ' έναν σκύλο που έσωσε την Ακροκόρινθον, όταν την πολιορκούσαν οι έχθροί τους.

Οι Αθηναίοι δέ επίσης, άμα έτε-λείωσε η οικοδομή του Έκατομπεδού διέταξαν όπως όλα τα φορητά ζώα, που είχαν έργαστεί, κουβαλώντας τα

δικοί του σαν ειδώλασσαν τη διαθήκη του... Αγαπούσε πολύ τις φάρσες ο μακαρίτης. Κόμμα που δεν πρόφτασε ν' άπολαύσει ο ίδιος τη δική του... Την καυμένο το θείο!

Βουλή των Αδελφών. Έτσι στα 1822 ψηφίστηκε στην Αγγλία ο πρώτος νόμος υπέρ προστασίας των ζώων. Στη Γαλλία όμως μόλις στα 1846 ψηφίστηκε ένας παρόμοιος νόμος.

Επίσης η συνήθεια να θάβουν τα σκυλιά δεν είναι νεαντέρα. Ο Θεόφραστος είχε πτήσει μνη-μείο στο σκυλάκι του που φέφτηκε και είχε χαράξει από πάνω την επιγραφή: «Ο καλός Μελιταίος»

Επίσης αναφέρεται κάποιος Πολύαρχος Αθηναίος, άνθρωπος πολύ πλούσιος, ο οποίος έκανε πολυτελείς κηρύεις και άνηγαγε μεγαλοπρεπή μνημεία στα σκυλιά του, όταν φο-φούσαν.

Κατά την αρχαιότητα, τα σκυλιά έθεωρούντο ως ιερά ζώα της Έκά-της. Ο Όμηρος πάλι χαρακτηρίζει τον σκύλο ως πιστό σύντροφον και φύλα-κα του Έλληνικού οίκου, ο οποίος δεν συνοδεύει μόνο τα γίδια και τα πρόβατα, αλλά και τους πολεμιστάς στις μάχες.

Ο Έλληνικός σπαρτός που πολιορκούσε την Τροία είχε μαζί του άφρο-νο πλήθος σκύλων, τους δέ πιο πολ-λούς απ' όλους τους άρχηγούς είχαν ο Πάτροκλος και ο Οδυσσεύς.

Επίσης ο Αλυατής, ο βασιλεύς των Λυδών, συντηρούσε δόλολητρα στήση σκυλιών, τα οποία ήταν έση-ασημένα για τον πόλεμο. Αλλά και οι Αθηναίοι κατά την έν Μακροβίου μάχην είχαν άσκατα πολεμικά σκυλιά.

Η πρώτη Έταιρεία προς προστασίαν των ζώων στη νεώτερη Ελλάδα τυ-νεστήθη στα Λακιά της Κρήτης από την κ. Σβάρτε κατά τα 1889, χωρίς όμως μεγάλα αποτελέσματα.

Επίσης η πρώτη Έταιρεία Ζωο-φίλων στην Αθήνας έγινε το Φε-βρουάριο του 1897. Πρόεδρος της Έ-ταιρείας αυτής ήταν ο Δ. Μεσσαλάς και γραμματέας ο Π. Ζαΐνης.

Το μόνο δέ έργο της ήταν ο «ά-σφυκτικός κλιβάνος», μέσα στον ό-ποιο φορούσαν με άσφύτως από ά-σφυζία τα σκυλιά, γλυτώνοντας έτσι από το τόπαλο του μπόνια.

Στα 1908 έγινε μια απόπειρα και στες Αθήνας να γίνει νεκροταφείο ζώων επί των άδων Δημηκρίτου και Αναγνωστοπούλου, από ζωοφίλους δε-σποινίδες της πρωταυτοσύνης. Στο νε-κροταφείο αυτό έτάφη ένα μόνο σκυλί, το όποιο μετά ένα μήνα έκλεψαν τη μαρμαρίνια πλάκα του τάφου του!

ΠΑΛΑΙΕΣ ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Η ΛΑΜΠΡΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΕΠΙ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

Οι κάτοικοι και η συνήθεια των Αθηνών. Τα φιλικήματα αισθημάτων των παλαιών Αθηναίων. Η φροντίδα τους και οι έρωτες για το Πάσχα των Πτωχών. Η προετοιμασία των νοικοκυράδων για το Πάσχα. Τα λαμπρικά ρούχα των γυναικών. Το στόλισμα του Έπιταφίου απ' τις κοπέλλες. Το ψήσιμο των αρνιών της εκκλησίας και το μοίρασμά τους στις καλλιώςισες. Το ξύπνημα για την Ανάστασι. Έκκλησιες με ξυλινές καμπάνες. Λαμπρή και Μπαϊράμι. Η Αγάπη και το κάψιμο του Ιούδα. Οι αδελφοποιτοί, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Αι Αθήναι επί Τουρκοκρατίας ήσαν μία πόλις με δεκαπέντε ως δεκάξι χιλιάδες κατοίκους, από τους οποίους τα τρία τέταρτα ήσαν Έλληνες και οι λοιποί Τούρκοι, Άραβες, καβόκι και λίγοι Φράγκοι. Έθραϊος δέν υπήρχε κανένας, γιατί στους Έθραϊους δέν είχε επιτραπεί ποτέ να κατοικήσουν στις Αθήνας. Διηρουντο δέ κατά την εποχή εκείνη αι Αθήναι σε όκτω συνοικίες, τις εξής: Την Πλάκα, τη Σωτήρα του Κοττάκη, τη Μονοκαλούφτη, τη Ρομπή (σημερινή Ρούβη), το Πλάτωμα του Βορέα, το Πλάτωμα του Ψυρή, τη Γεράδα και τους Αγίους Κολύμπους. Σε καθεμία από τις συνοικίες αυτές βρισκόταν και μια ένοριακή εκκλησία, εκτός των άλλων παρεκκλησιών και οικογενειακών εκκλησιών.

Μέσα σ' αυτό λοιπόν το περιβάλλον, οι Αθηναίοι διατηρούσαν τις παραδοτικές συνήθειές τους και τελούσαν με κάθε ευλάβεια και έπισημότητα τις εορτές τους και πρό πάντων την εορτή του Πάσχα, με την οποία θ' ασχοληθούμε σήμερα.

Η προετοιμασία για την εορτή του Πάσχα άρχιζαν πολύ πριν από τη Μεγάλη Βδομάδα. Από τη μέση σχεδόν της Σαρακοστής οι δημογέροντες της πόλεως συνερχόντουσαν σε κοινή συσκέψη και καθόριζαν Έπιτροπές προς συλλογήν εράνων για τους πτωχούς, στους οποίους μοίραζαν το λήψιμα, τα όποια συγκεντρώναν απ' τους έρwanους, κατά τις πρώτες ημέρες της Μεγάλης Έβδομάδος. Εκτός όμως των Έπιτροπών αυτών, τα μοναστήρια, τα όποια ήσαν τότε ούκ ολίγα, τα μετάχια των Μονών και πρό πάντων η πλουσιωτάτη Μονή του Αγίου Σπυριδώνος του Παριώ, μοίραζαν στους πτωχούς λήψιμα, άλευρα, κρέας και κεριά, γιατί το να μείνι άνθρωπος το Πάσχα, χωρίς κούλουρα, κόκκινα αυγά, λίγο δε-

νι ή να μην έχει λαμπάδα ν' ανάψη στον καλόδαο — όπως λεγόταν τότε η Ανάσταση — έθεωρείτο Μεγάλη Αμαρτία.

Με την αρχή της Μεγάλης Έβδομάδος, άρχιζε και η καθήριότης των σπιτιών για το Πάσχα. Συγχρόνως εποικαζόντουσαν και τα λαμπρικά ρούχα, με τα όποια η νοικοκυρά, η νεόπαντρες και η κοπέλλες θα πήγαιναν στην Ανάστασι και κατόπιν στην Αγάπη. Πρό πάντων τα κορίτσια, τα όποια έμεναν κλεισμένα διακοώς στα σπίτια τους, γιατί σπανιώτατα τους δινόταν άφορη, να βγούν έξω, κατέβαλαν κάθε προσπάθεια για να προετοιμαστούν όσο μπορούσαν καλύτερα.

Ενώ αυτά γινόντουσαν μέσα στα σπίτια, έξω στην αγορά οι έμπόροι, οι όποιοι καταστρόλιζαν τα καταστήματά τους με μύρτα, πουλούσαν τις χρυσές λαμπάδες της Λαμπρής και τα κεριά για τα Δώδεκα Εβανγγέλια και τον Έπιτάφιο.

Τη Μεγάλη Παρασκευή, η νέες κάθε ένορίας πήγαιναν και στόλιζαν

τον Έπιτάφιο, τον όποιο και φύλαγαν νηστικές καθ' όλη την ημέρα μέχρι της ώρας της εξέδου του.

Η περιφορά των Έπιταφίων περιερχόταν τότε μόνο γύρω από την εκκλησία και αυτό γιατί, παρ' όλο το σεβασμό που έδειχναν οι κατακτητή και τις ιεροτελεστίες όλης της Μεγάλης Έβδομάδος, οι Αθηναίοι φοβόντουσαν μήπως συμβεί τίποτε άποροδοκίμο.

Το Μεγάλο Σάββατο μέχρι της πρώτης Αναστάσεως επικρατούσε νηστική σιωπή σ' όλοκληρη την πόλιν και μόνο η φωνή μερικών παιδιών άκούχονταν, τα όποια γυρίζοντας από σπίτι σε σπίτι, μάζευαν αυγά και βιτ' άλλο του έδιναν, φέροντας το γνωστό τραγούδι:

Σήμερα μαύρος θανάτος, σήμερα (μαύρη μέρα, κτλ.)

Όταν γινόταν η πρώτη Ανάστασις, η εκκλησίασες έδιναν και μάζευαν ξύλα, με τα όποια κατά την ημέρα του Πάσχα άναβαν φωτιά μπροστά στην εκκλησία, όπου ο παπάς και όσοι άλλοι εκ των ένοριών ήθελαν έβησαν το άνοι τους.

Τα άνοια αυτά τα έκοβαν κατόπιν

σε κομμάτια και τα μύραζαν στις καλλιώςισες πτωχές γυναίκες, η όποιες έμεναν — χωρίς στην προστασία των ένοριτών — στα περί της εκκλησίας καλλιώς...

Τέλος, έφτανε η νύχτα της Αναστάσεως και όλοι και όλες έτοιμαζόντουσαν να πάνε ν' άκούσουν τον Καλόδαο. Έπειδή δέ η Ανάστασις γινόταν κατά τα έθιμα της Κυριακής και, λόγω των άγρυπνιών, οι περισσότεροι από τους ένοριτες κοιμόντουσαν, η εκκλησίασες της ένορίας πήγαινε από σπίτι σε σπίτι, γυπούνσε τρεις φορές την πόρτα μ' ένα χοντρό ξύλο και φώναζε: Ακούψατε στην εκκλησία. Αυτό δέ γινόταν, γιατί απαγορεύονταν να γυπούν η καμπάνες των εκκλησιών. Μόνο τα Μετόχια του Αγίου Τάφου και το Σιναιτικό είχαν σήμαντρο, άλλα και αυτά ξύλινα.

Αναφέρεται μάλιστα ότι κάποιον ιερέα Άγιοσάφειο, Παπα Γρηγόριο ένοικαζον, τον είχαν έπονομάσει Παπακακατούχα, γιατί χτυπούσε ύπερβολικά το ξύλινο σήμαντρο. Τέλος, κατά τα έθιμα, γινόταν η τελετή της Αναστάσεως. Όταν ο ιερέας έλεγε το «Χριστός Άνέστη», όλοι οι χριστιανοί πλημμύριζαν από μια άσπρη χαλά και πετούνταν σε άλλους κόσμους, με τα στους όποιους αντίκριζαν και την προσεχή Ανάστασι της σκλάβας Πατρίδας.

Μετά τη λειτουργία, στην οποία όλοι παρέμεναν ώς το τέλος, όλοι γύριζαν με τις άναμμένες τους λαμπάδες στο σπίτι τους και εκεί χάραζαν στην άσοφή της εισόδου με τη φλόγα έναν καπνισμένο Σταυρό, συμβολίζοντας μ' αυτό την καταστροφή του έβλου, άπ' άνω στο όποιο είχαν καρφώσει το άσπρωτο του Κόσμου.

Έπειτ' άπ' αυτό, άρχιζαν να

τσουγκρίζουν τ' αυγά τους, λέγοντας «Ένας στον άλλο το «Χριστός Άνέστη». Την ώρα του γάμματος καθόντουσαν όλοι στο τραπέζι, γιατί τις άλλες ημέρες ούτε η οικοδόσποινα, ούτε τα παιδιά καθόντουσαν στο τραπέζι, αν μάλιστα συνέπιπτε να υπάρχη και ξένος προσκαλεσμένος στο σπίτι.

Την ημέρα της Λαμπρής επακολούθουσαν η άπαραίτητες διασκεδάσεις. Σχετικώς ο κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου αναφέρει τα εξής:

«Μια χρονιά έτυχε να είνε την ίδια μέρα Λαμπρή και Μπαϊράμι. Οι Χριστιανοί έμεναν έλεύθεροι να γιορτάσουν την Λαμπρή τους στην πόλιν και τους Τούρκους τους στείλανε άπάνω στο Κάστρο να γιορτάσουν το Μπαϊράμι τους. Τ' άπομειήμερο στείλανε οι Τούρκοι άπεσταλμένους στους άρχοντάς των και τους παρακάλεσαν να τους άφήσουν να κατέβουν κάτω κι' αυτοί για να γιορτάσουν μαζί με τους Χριστιανούς. Οι άρχοντες δεχτήκαν την παρακλησίαν τους και άφήσαν να κατέβουν κάτω στην πόλιν, με τους έπαινε βαϊ χαλνά (άλλο όνομα σ' εκείνον) που θα παίρναζε Χριστιανό... Πράγματι έλαοτε έκτροπο δέν έγινε την ημέρα αυτή. Έβλεπε κανείς Τούρκους και Ρωμηούς ν' άγκαλιάζονται και να λένε ο ένας στον άλλο:

—Χρόνια πολλά, άγ' ά μου, το μπαϊράμι σου!

—Να χαιρέσαι, γείτονα, την Πασκαλιά σου!...

Έτσι χαιρέσε η ημέρα αυτή, χωρίς ν' άνοιξη κανενός η μύτη...»

Μετά το Πάσχα, επακολούθουσε η Αγάπη, η οποία γινόταν κατά την έκρη άπογευματινή ώρα. Μετά την άναγνώσι του Έβανγγελίου, που διαβάζονταν σε τρεις και τέσσερες γλώσσες, οι προκριτωτεροι της ένορίας παρετάσσοντο μπρος στα πρώτα δεξιά σκαθιά στη γραμμή και μπροστά τους περνούσαν όλοι οι ένοριτες και άντ' άλλων και φίλ της Αγάπης.

Κατά την Αγάπη γινόταν και η ιεροτελεστία του άγιοτάτου αυτού έθιμου του Έλληνικού Λαού, των Άδερφοποιών. Σ' αυτή, τα νέα παλληκάρια, τα όποια έπρεπε να έχουν μαζύ τους και μια κόρη, συνερχόντουσαν στην εκκλησία και εύλογούντο από τον ιερέα. Έπειτα όλοι καζόντουσαν επάνω στο Ιερό Έβανγγέλιο, φορούσαν μια κόκκινη ζώνη κι' έσβροντο από τον ιερέα ως το ιερό, άκου φιλιόντουσαν όλοι, φιλούσαν το χέρι του παπά και έτσι γινόντουσαν άδερφοποιτοί και άγαπίοντουσαν μ' άπο πολύ και άπο άδερφία.

Μετά την ιεροτελεστία, στις περισσότερες συνοικίες έκαίγαν τον Έθραϊο, δηλαδή ένα έβδολο, το όποιο γέμιζαν με άχυρα και άλλες εύφλεκτες ύλες, συμβολίζοντας μ' αυτό τον προδοτή Ιούδα.

Το έθιμο αυτό γίνεται ακόμα και σήμερα σε μερικές πόλεις της Ελλάδος.

Κατά τη Δευτέρα του Πάσχα, οι Αθηναίοι συνήθιζαν να κάνουν συγγενικές και έντελως οικογενειακές επίσκεψεις.

Την Τρίτη πάλι του Πάσχα γινόταν στην πλατεία του Θησείου η τέλεσι των Ρουσαλιών, στην οποία μαζεύνονταν χιλιάδες πολιτών και χόρευαν χωριστά οι άνδρες και χωριστά οι γυναίκες.

Έτσι έκλεινε η σειρά των εορτών του Πάσχα.

Η Τρίτη του Πάσχα ήταν η ώραιότερη από τις εορτές της Λαμπρής. Κατά την ημέρα αυτή η γυναίκες και οι άνδρες της Αθήνας έπεδείκνυν την άμωφία τους και τη λεβεντιά τους, που την έκαναν ακόμα πιο χτυπητή τα άραια μεταξούφανα ύφασματα που φορούσαν και τα όποια τόσο έθαύμασαν και περιέγραζαν στα συγγράματά τους διάφοροι ξένοι περιηγηταί.

Κατά την εορτή αυτή τραγουδόντουσαν και τα πιο αισθηματικά τραγούδια της δημοτικής μας ποιήσεως.

Όταν, τέλος, μετά τη δούσι του ήλιου, τελείωναν και οι χοροί, η Αθηναίος γυναίκες που είχαν περάσει πειά την πρώτη τους νεότητα, τραγουδούσαν το ακόλουθο τραγούδι με την ιδιόρρυθμη Αθηναϊκή προφορά της εποχής εκείνης:

Κορμάτσια του τσαϊρού σας συμμαζώζετε το νού σας, τσαι οι άντρες είνε πλάνοι

© © ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ © ©

το' άς άς τάζουνε στεφάνι σ' άς φιλάνε, σ' άς τσιμπάνε, το' ύστερα σ' άς παρατάνε.

Όπως είπαμε και στην αρχή, η Αθηναίος δάσποινας και κοπέλλες έδιαφερόντουσαν έξαιρετικά για το μεταλλοδομαδιάτικο ντύσιμό τους και πρό πάντων για την κόμωσί τους.

Τοποθετούσαν επάνω στα άμωφοχτισμένα σε σχήμα πόργου μαλλιά τους τα φεσάκια τους και τα φολιωτά καλύμματα της κεφαλής τους, έτσι που να φαίνεται όλοκληρή κόμωσί τους, το σαρανταπλέουδο, όπως το έλεγαν, και τα περίφημα περσέμα που είχαν κι' από τις δυο μεριές του προσώπου.

Σχετικό ήταν κι' ένα τραγούδι της εποχής εκείνης που σώζεται ως σήμερα:

Περσέμα χεις στη μιά μεριά, περσέμα και στην άλλη μαργαριτάρια στο λαμό και μινούλια στο κεφάλι.

Κάθε κόρη Αθηναϊκής οικογενείας, άσχετως προς την τάξι στην οποία άνηκε, έπρεπε να έξωρη να ζυμώνη, έστω και κατά τύπους, μόνο για να μπόρη να άδηγή κατόπιν στο δικό της σπίτι τις ψυχρόρες της, όπως άποκαλούνταν τότε τις ύπηρετίες.

Κατά προτίμησι, τις λαμπρήτικες κοδολούρες τις ζύμωναν η μεγαλύτερες κόρες του σπιτιού, γιατί το ζύμωμα αυτό έθεωρείτο ως κ' άλ'ό για την άποκατάστασι της νέας.

Έξαιρέσι μόνο γινόταν όταν ύπηρες στο σπίτι κόρη που δέν είχε περάσει ακόμα το δωδέκατο έτος της ηλικίας της. Τότε έπρεπε να κάνει αυτή το άπρωτο της ζύμωσι, όπως μαζεύνονταν γύρω της όλοι οι συγγενείς της και «της άλειφαν τα χεράκια της με μέλι και λάδι, για να κάνει το ψωμί γλυκό και νόστιμο».

«Αν μάλιστα τύχαινε να έχη η κόρη έλλη, τότε η νοστιμάδα του ψωμιού ήταν εξασφαλισμένη.

Η κοπέλλες μάλιστα που είχαν έλλη, προσημόντουσαν και στα συνοικέσια και εξυμνούντο και από το λαό, όπως λέει και το εξής διότιχο:

Έχεις έλλη στο μάγουλο, έλλη και μέσ' στο χέρι, θέλει δέν θέλει η πάνα σου έγώ σε κάνω τσίρι!

Το βάψιμο των αυτών στην Αθήνα επί Τουρκοκρατίας γινόταν τη Μεγάλη Πέμπτη. Το χρώμα των αυτών γινόταν περίφημο, γιατί η Αθηναίος οικοδόσποινες είχαν ξεχωριστή τέχνη στο βάψιμο των αυτών.

Αν συνέπιπτε να γεννηθούν κατά τη Μεγάλη Πέμπτη η κόττες του σπιτιού αυγά, τότε τα φύλαγαν διατίμως στα εικονίσματα.

Έχον μάλιστα την ιδέα ότι μετά χρόνια τα αυγά αυτά μπορούσαν να μεταβληθούν σε χρυσάρι ή διαμάντι, αν η Παναγία εύδοκούσε να έπισκεφθή ποτέ το σπίτι...

Η ΣΑΥΤΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΓΑΛΛΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Δημοσιεύουμε παρακάτω μια συλλογή επιγραμμάτων, τα όποια έσασυλογήσαμε μεταξύ των καλύτερων και έξυπνοτερων που περιλαμβάνει η γαλλική λογοτεχνία:

Επιγράμμα του Μιρεντέφ για μια γυναίκα που φτιασιδωνόταν πολύ:

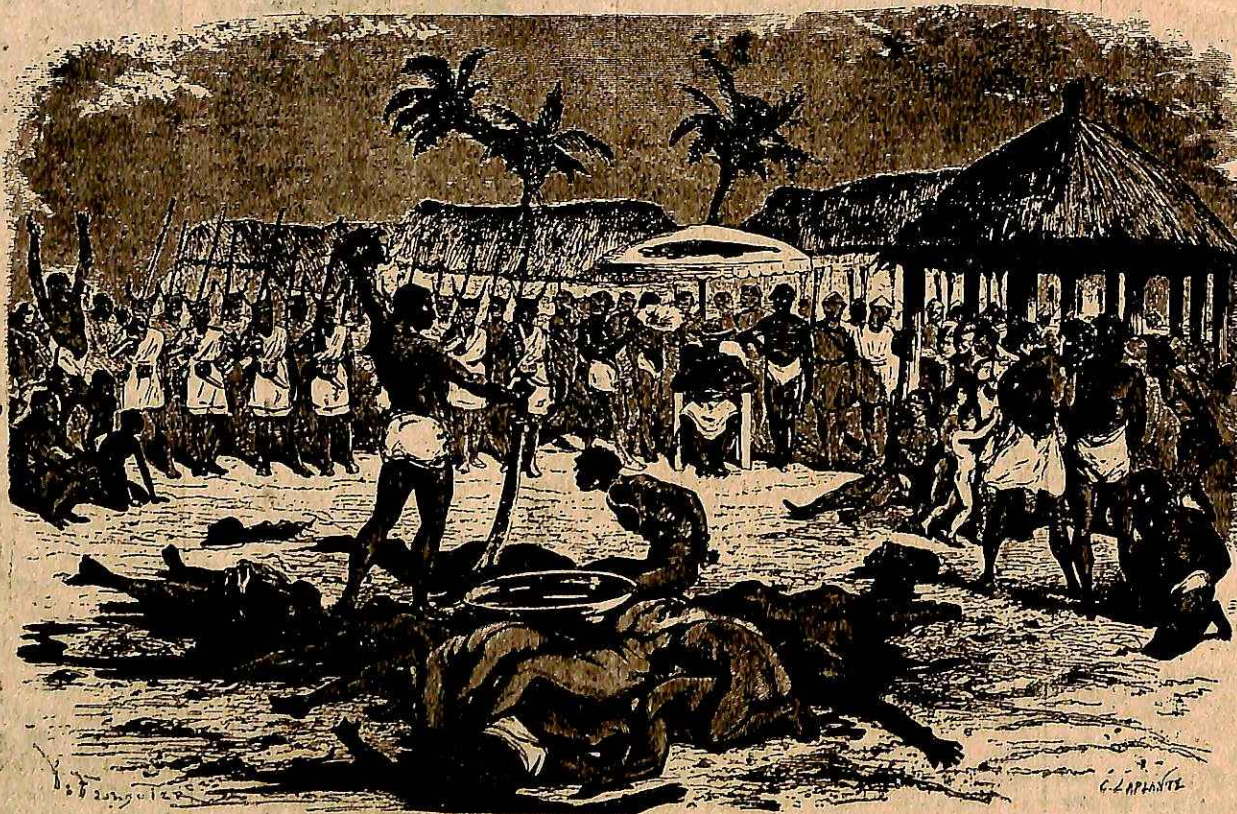
«Ποιά ηλικία έχει αυτή η γυναίκα, για την οποία γίνεται τόσος θόρυβος; με ρώτησε ένας φίλος μου για την Ίριδα. Κι' έγω τώ άπάντησα: «Την ημέρα είνε είκοσι χρονών και τη νύχτα πενήντα!»

Επιγράμμα του σατυρικού ποιητή Πιρόν για τον σύγχρονο τον άκαδημαϊκό Κονταμίν:

«Ο Κονταμίν έγινε σήμερα δεκάτος στη ν' Ακαδημία των Αθανίων. Ο Κονταμίν είνε πολύ κουφός — τόσο το καλύτερο γι' αυτόν! Δέν είνε όμως κι' άλλος — τόσο το χειρότερο για την Ακαδημία!»

Ο Λεμιρτέν για κάποια άσπρη ποιήτρια της εποχής του έγραψε το εξής επιγράμμα:

«Η Κλήν είνε άμωφη ποιήτρια, αλλά έχει δυο μικρά έλατωμάτα. Φτιασιδώνει το πρόσωπό της και δέν φτιασιδώνει ταίς σείχους της!»

Θανατικές εκτελέσεις στη Δαχόμεν

Άνθρωποφάγοι Παποθαί, φονεύοντες τα θύματά τους

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΜΙΝΙΟΝ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Το δωμάτιο βρισκόταν στο ισόγειο του πύργου σε μία πτέρυγα άκαποίκτη. Μονάχα μερικοί υπηρέτες κατοικούσαν στα ισόγεια του διαμερίσματος αυτού της άρχοντικής και πολυτελούς κατοικίας. Τα παράθυρα ήσαν κλειστά.

Το σκοτάδι θά ήταν άπόλυτο, αν δεν έδειχνε ένα κερι έπάνω στο τραπέζι. Το τραπέζι, ένα αυθεντικό κρεβάτι και δύο καρέκλες αποτελούσαν τη μόνη επίπλωση του δωματίου αυτού, που προκαλούσε σ' όποιον έμπαινε μέσα μία έντονη σιγή πένθιμη.

Έπάνω στο κρεβάτι, η μικρούλα Μινιόν, διατελώντας ακόμα υπό την επίδραση ενός νευρωτικού, το οποίο διά της βίας της είχε δώσει ν' αναπνεύσει ο Κόκκινος Τζι, κοιμόταν μ' έναν ύπνο ταραχμένο και διακοπτόμενο από εφιάλτες.

Ήταν λοιπόν πεπρωμένο της να υποφέρει πάντα, όπως η τρισδυστυχισμένη μητέρα της;

Πάλι στο κρεβάτι, σε μία από τις καρέκλες, η ντέ Μαλφιέρα, ο δαίμονας της μικρής αυτής άγγελικής υπάρξεως, άγρυπνώντας και περιμένει το ξυπνήμα της. Με το κεφάλι της άκουμπισμένο στο χέρι της, που στήριζαν στην άκρη του μικρού κρεβάτιου, κύτταζε αλόεστα το θύμα της.

Έξαφνα η Μινιόν έγγαλε μία φοβισμένη κραυγή κι αναστήθηκε αναπνέοντας στο κρεβάτι της.

Μισάνοιζε τα μάτια της και άπλωσε τα χέρια της, κυριευμένη από ένα παροξυσμό τρελλού όδους.

— Τι έχεις, παιδί μου; τη ρώτησε η ντέ Μαλφιέρα, προσπαθώντας να δώσει έναν τόνο γλυκύτητας στη φωνή της.

— Πού είμαι; ψιθύρισε η μικρούλα πεπνυρηκή, κυττάζοντας τη ντέ Μαλφιέρα, που για πρώτη φορά την έβλεπε.

— Σ' φίλος, σε σωτήρα! της άπάντησε εκείνη. Έβλε λοιπόν, κακό παιδί, ήσουνα λίγο...

Η Μινιόν έριξε γύρω της ένα τρομαχμένο βλέμμα και είδε τους γυμνούς τοίχους της αίθουσας, τα κλειστά της παράθυρα, τη γαλήνη της πόρτας... Και αναστήθηκε από τρέμος.

— Έννοιας τ' αμαρτία της και είπε με φωνή γεμάτη ικεσία:

— Κυρία μου... Ανηλθίτε με... Ήσπασα να με και πηγαίνετε με πάλι στο μικρό πανδοχείο... Σας ικετεύω, αφήστε με να φύγω... Πρέπει να φύγω, κυρία μου... Με περιμένουν στο μικρό πανδοχείο...

— Θα σ' αφήσω άμέσως, παιδί μου, είπε η ντέ Μαλφιέρα. Μά πάς και πούσε σε περιμένει στο πανδοχείο...

— "Α! φώναξε η Μινιόν μ' ένθουσιασμό, ποιος άλλος απ' αυτόν που μ' έσωσε από την Κόλαση και μ' άσπασε να δώ τον Παράδεισο; Ποιος άλλος απ' αυτόν που μου φάνηκε τόσο καλός... τόσο μεγαλόψυχος και ο οποίος μ' έπιασε από το χέρι για να με τραβήξει από την άβυσσο; Το όνομά του και η εικόνα του έχουν χαραχτεί για πάντα μέσα στην καρδιά μου...

Όνομάζεται Γουλιέλμος... Ενε ο πιο άωστος κι ο πιο δυνατός απ' όλους τους ανθρώπους που είδα στη ζωή μου... □ □ □ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ □ □ □

Η Λουκρητία Βοργία
(Πλάς του Μπροντίνου)

μου... "Αγ, κυρία... "Αν έβρατε με τόσο γλυκά λόγια με παρηγορούσε και πώς μ' έκανε να άλφισω σ' ένα μέλλον γεμάτο ευτυχία...

— Και σύ, τη ρώτησε πονηρά η ντέ Μαλφιέρα, τον άγαπάς αυτό το Γουλιέλμο;

— Δεν έρω, κυρία, τί έννοιας ρωτάς με αν τ' ο ν ά γ α πώ... Μα νοιώθω γι' αυτόν θάυμασμό και την έκπληξη που θα είχα για έναν Θεό σωτήρα... Νοιώθω γι' αυτόν περισσότερο...

την άγάπη απ' όσην θά έννοιωθα για ένα πολυαγαπημένο άδελφό... για τη μητέρα μου την ίδια, αν ο Θεός εύδοκούσε και μου επέτρεπε να τη γνωρίσω ποτέ... Η εύγνωμοσύνη μου πρὸς αυτόν είχε άπέραντη και θά πέθαινε με χαρά μου προκειμένου να τον κάνω ν' άποφύγη μία οποιαδήποτε θλίψη...

Τό άπλοϊκό κοριτσάκι με τὰ λόγια του αυτό άφινε να του ξεφύγη το μυστικό της καρδιάς της και έκμυστη ρευστόν την κραυγή της άγάπη στην

— Παιδί μου, μου φαίνεται πως έρω αυτόν για τον οποίο μου μιλάς... Δεν είναι ο κ. Γουλιέλμος Μάιστερ, ένας νέος είκοσι χρόνων, με φουιογνομία γλυκεία και με ταξιδιωτικά ρούχα;

— Ναι, ναι, κυρία, είν' αυτός! φώναξε με χαρά η Μινιόν. "Ω! αν τον γνωρίζετε, κυρία, οδηγήστε με κοντά του! Σας ικετεύω!

— Είστε άνωφελές να σέ οδηγήσω κοντά του, μικρούλα μου... Πρόκειται ναρθή σε λίγο ο ίδιος εδώ...

— Αλλά... "Εδώ; φώναξε η Μινιόν, μήν μπορώντας να πιστέψη στα λόγια της.

— Ναι, ναι, παιδί μου! της άπάντησε η ντέ Μαλφιέρα. — Πού βρίσκεται λοιπόν, Θεέ μου; — Σαυ τό έ'πα, παιδί μου... Σε φίλους...

Παιδί μου!... Αυτό το γλυκό όνομα άντ'ήχησε σαν μία άπειλητική είρηνεία στ' αυτιά της Μινιόν. Την έάφνισε και ο τόνος με τον οποίο είχε προφερθεί την πάγωσε...

Γι' αυτό είπε μ' έναν τρέμος, ο οποίος μεγάλωσε όλοένα: — Εύχαριστώ, κυρία, που με λέτε παιδί σας... Μα...

— Ναι, καταλαβαίνω, τη διέκαψε η ντέ Μαλφιέρα. Θέλεις να μάθεις πώς βοηθήκαμε εμείς εδώ πέρα φίλοι σου... Θεέ μου, είναι πολύ άπλο αυτό... Είχα βρει σήμερα για να κάνω έναν περίπατο στην έσοχή μαζί με δύο τρείς άρχοντας του τόπου, σ' έναν από τους οποίους άνήκει το σπίτι όπου βρίσκεσαι...

— Έξαφνα στα περίχωρα του χωριού του Γκόλγουορθ είδαμε ένα άντ'ι που έτρεχε και που όποιοι οι όδηγοί φαινόταν σαν να ήθελαν ν' άποφύγουν τη συνάντησή μου. Άμέσως οι άρχοντες που με συνόδευαν και οι όποιοι ήταν έρωτικοί, έτρεξαν πίσω απ' αυτό το άντ'ι και το σταμάτησαν. Τότε είδαμε μέσα σ' αυτό μία νέα κόρη λιποθυμισμένη. Ήσαν εσύ, παιδί μου...

Πάλι σου στεκόταν ένας άντρας μεγαλόσωμος και άγριος... — Ο Κόκκινος Τζι! μου μούρμυρισε η Μινιόν με τρέμος. "Αγ, κυρία, είναι ο δέμιός μου, ο οποίος με είχε άρπάξει από τον καλό μου Γουλιέλμο για να με βασανίση και να με σκοτώση... — Φτώχ' παιδί! ψιθύρισε με προσποιητή συμπόνια η έγκληματική παρικήλπισσα... "Αφ'ότι με να τελειώσω άλλάς... Οι φίλοι μου λοιπόν πήδηξαν μέσα στο άντ'ι και άπέλθισαν αυτόν τον κακοήγρο β'ι θά τον παραδώσουν στη δικαιοσύνη, γιατί, χωρίς να ξέρουμε τίποτα, είχαμε σχηματίσει την πεποίθηση: β'ι σέ είχε κλέψει από κάπου... Τότε αυτός έφυγε τρέχοντας κι' εμείς σέ μεταφέραμε σ' ένα σπίτι...

— Ο Κόκκινος Τζι! μου μούρμυρισε η Μινιόν με τρέμος. "Αγ, κυρία, είναι ο δέμιός μου, ο οποίος με είχε άρπάξει από τον καλό μου Γουλιέλμο για να με βασανίση και να με σκοτώση... — Φτώχ' παιδί! ψιθύρισε με προσποιητή συμπόνια η έγκληματική παρικήλπισσα... "Αφ'ότι με να τελειώσω άλλάς... Οι φίλοι μου λοιπόν πήδηξαν μέσα στο άντ'ι και άπέλθισαν αυτόν τον κακοήγρο β'ι θά τον παραδώσουν στη δικαιοσύνη, γιατί, χωρίς να ξέρουμε τίποτα, είχαμε σχηματίσει την πεποίθηση: β'ι σέ είχε κλέψει από κάπου... Τότε αυτός έφυγε τρέχοντας κι' εμείς σέ μεταφέραμε σ' ένα σπίτι...

— Ο Κόκκινος Τζι! μου μούρμυρισε η Μινιόν με τρέμος. "Αγ, κυρία, είναι ο δέμιός μου, ο οποίος με είχε άρπάξει από τον καλό μου Γουλιέλμο για να με βασανίση και να με σκοτώση... — Φτώχ' παιδί! ψιθύρισε με προσποιητή συμπόνια η έγκληματική παρικήλπισσα... "Αφ'ότι με να τελειώσω άλλάς... Οι φίλοι μου λοιπόν πήδηξαν μέσα στο άντ'ι και άπέλθισαν αυτόν τον κακοήγρο β'ι θά τον παραδώσουν στη δικαιοσύνη, γιατί, χωρίς να ξέρουμε τίποτα, είχαμε σχηματίσει την πεποίθηση: β'ι σέ είχε κλέψει από κάπου... Τότε αυτός έφυγε τρέχοντας κι' εμείς σέ μεταφέραμε σ' ένα σπίτι...

— Ο Κόκκινος Τζι! μου μούρμυρισε η Μινιόν με τρέμος. "Αγ, κυρία, είναι ο δέμιός μου, ο οποίος με είχε άρπάξει από τον καλό μου Γουλιέλμο για να με βασανίση και να με σκοτώση... — Φτώχ' παιδί! ψιθύρισε με προσποιητή συμπόνια η έγκληματική παρικήλπισσα... "Αφ'ότι με να τελειώσω άλλάς... Οι φίλοι μου λοιπόν πήδηξαν μέσα στο άντ'ι και άπέλθισαν αυτόν τον κακοήγρο β'ι θά τον παραδώσουν στη δικαιοσύνη, γιατί, χωρίς να ξέρουμε τίποτα, είχαμε σχηματίσει την πεποίθηση: β'ι σέ είχε κλέψει από κάπου... Τότε αυτός έφυγε τρέχοντας κι' εμείς σέ μεταφέραμε σ' ένα σπίτι...

— Ο Κόκκινος Τζι! μου μούρμυρισε η Μινιόν με τρέμος. "Αγ, κυρία, είναι ο δέμιός μου, ο οποίος με είχε άρπάξει από τον καλό μου Γουλιέλμο για να με βασανίση και να με σκοτώση... — Φτώχ' παιδί! ψιθύρισε με προσποιητή συμπόνια η έγκληματική παρικήλπισσα... "Αφ'ότι με να τελειώσω άλλάς... Οι φίλοι μου λοιπόν πήδηξαν μέσα στο άντ'ι και άπέλθισαν αυτόν τον κακοήγρο β'ι θά τον παραδώσουν στη δικαιοσύνη, γιατί, χωρίς να ξέρουμε τίποτα, είχαμε σχηματίσει την πεποίθηση: β'ι σέ είχε κλέψει από κάπου... Τότε αυτός έφυγε τρέχοντας κι' εμείς σέ μεταφέραμε σ' ένα σπίτι...

σας εύγνωμονώ! ψιθύρισε η Μινιόν...

Η δυστυχισμένη μικρούλα κατηγορούσε τώρα τον έαυτό της γιατί είχε φοβηθεί από την κυρία που φαινόταν τόσο καλή και γιατί διατηρούσε ακόμα κάποια έμφυτη αντίπαθεια έναντιόν της.

— Τη στιγμή που ξεκινούσαμε για να πτάσουμε εδώ — εξακολούθησε η ντέ Μαλφιέρα, η οποία άκούγοντας την αναφώνησε του θύματος της έννοιωσε μία διαβολική χαρά — είδαμε να φτάνουν δύο άγνωστοι καθ'άλληλ'ες. Ο ένας απ' αυτούς μ'ας είπε πως λεγόταν Γουλιέλμος Μάιστερ και ο άλλος ήταν ο υπηρέτης του.

Η Μινιόν, άκούγοντας αυτά τα λόγια, έγγαλε μία κραυγή έκπληξης, γεμάτη χαρά...

Η ντέ Μαλφιέρα εξακολούθησε, ενώ μία διαβολική λάμψη φάνιζε τα μάτια της.

— Ο κ. Μάιστερ λοιπόν μ'ας είπε πως σέ είχε έμψυχοις στις περιποιήσεις ενός ξενόδοχου και πως... πώς... Άλλά όχι... καλύτερα να μη σου πω τί άλλο μου έ'πε...

— "Ω! κυρία μου! φώναξε η Μινιόν. Τι άλλο σ'ας έ'πε; "Ω! Σας ικετεύω, πέστε μου την άλήθεια!

— Ναι, μου φαίνεται καλύτερο να σου πω όλα εξακολούθησε η ντέ Μαλφιέρα. "Ε λοιπόν, ο νεαρός Γουλιέλμος μ'ας είπε πως είχε μετανιώσει γιατί σέ πήρε από τους ασιγγάνους... γιατί... γιατί δεν ήξερε τί να σέ κάνει και γιατί ήθελε να εξακολούθησε το ταξίδι του...

— "Ω! είπε ανασταναζώντας μ' άπελπισία η Μινιόν. — Μού έ'πε ακόμα, εξακολούθησε άδυσώπητα η κακούργα δούκισσα, β'ι είχε αναγκαστεί να τρέξη να βρ'ι τον Κόκκινος Τζι για να τον παρακαλέση να πάη να σέ πάρει πίσω...

Μονομιάς η Μινιόν σωριάστηκε στ' κρεβάτι της... Τό τρέμει χτύπημα την είχε βρ'ι στην καρδιά και την είχε ρίξει κάτω λιποθυμισμένη.

— "Α! ά! μου μούρμυρισε η ντέ Μαλφιέρα σκληρά, αυτό δεν είναι παρά η αρχή... "Υπομονή, κόρη μου... Η συνέχεια είναι ακόμα χειρότερη... Και λέγοντας αυτά, άνοιξε μερικά φιαλίδια με άλλα και της έδωσε ν' αναπνεύσει.

— "Υπό την επίδρασή τους, η Μινιόν μισάνοιζε τα μάτια της. Η άπέραντη άπελπισία της διακόλλαν στο στυμένο και άγρωμένο πρόσωπό της. Τα μάτια της, άπληνη σαν τρελή, κύτταζαν χωρίς να βλέπουν. Τ'α λουχία της χείλης σάλευαν άπεληκόμενα...

Η ντέ Μαλφιέρα παρακολουθούσε την όδυν της μικρούλας και ένας σκακιστικός μορματός ζωγραφίστηκε στα χείλη της.

Αφ'ότι άπλόκαυσε επί ώρα το θέμα αυτό, έπρόσθεσε: — Ο νεαρός Γουλιέλμος Μάιστερ μού έ'πε β'ι χάρησε πολύ μαθαίνοντας β'ι β'ρισκεσαι μαζί μας, μα μού έ'πρόσθεσε β'ι έρχομαι σ'εδώ, δέν θά ήθελε να σέ έβ'ι, για ν' άποφύγη σ'ε έξηγήσεις μαζί σου...

Πιάνοντας τη Μινιόν από τα χέρια, την άνάγκασε να πηδήξει από το κρεβάτι της. "Ποιες σ'ας πλάτες της ένα πενιούαρ και την έράβηξε πρὸς το κιχλιδωτό παράθυρο. Έβ'ι την έβλεπε και κάρησε σ'ε μία καράλα κι' έπάθησε κι' η ίδια δίπλα της.

σου... Γι' αυτό με παρακάλεσε να σέ κρατήσω κραμένη κατά τη διάρκεια της παραμονής του στον πύργο.

— Θάρθ' εδώ! τραβίσε η Μινιόν. "Ω! να τον έβλεπα... να τον έβλεπα, έστω και για μία στιγμή... "Ω! δ'ι! Ο Γουλιέλμος θάρθ' εδώ...

— "Α! τί άνόητη που είμαι! φώναξε η ντέ Μαλφιέρα. Ατημόνησα να σου πω την αιτία της έπισκέψ'εως του σ' αυτό το σπίτι...

Η Μινιόν άναστενάξε βαθεία, σαν να περίμενε τώρα ν' άκούση μια καινούργια δυστυχία της...

— "Ω! ήσυχασε, μικρούλα μου! έ'πε η παρικήλπισσα. Η αιτία της έπισκέψ'εως του δέν είναι καθόλου δυσάρεστη για το νεαρό Γουλιέλμο... "Ιστιά-ιστία είναι πολύ εύχρηστη...

Και, γελώντας, έπρόσθεσε: — Ο κ. Γουλιέλμος, όταν μ'ας συνάντησε, είδε μέσα στ' αυτιά μου μία νεαρή γυναίκα, την οποία αγαπάει από καιρό... Καταλαβαίνεις, παιδί μου, τί σου έ'πα;... Την αγαπάει... Τη λατρεύει. Είναι τρελλός μαζί της.

Θάρθ' εδώ για να τη δ'ι, γιατί η νέα αυτή φιλοξενείται εδώ για μερικές ημέρες... Είναι μία από τις καλές μου φίλες... Μά τί έπαθες, παιδί μου;... Τι έπαθες;...

Η Μινιόν είχε κρύψει το πρόσωπό της μέσα στ' άδυ της χείρας και οι λυγμοί την έπνιγαν...

Η όδυν είχε ξεσπάσει σ'ε μία νευρική κρίση και τ'α πικρά και φλογισμένα δάκρυά της είχαν πλημμυρίσει τα άσπ'ια μαγουλά της. Της φαινόταν πως της τυπούσαν την καρδιά με καρφίτσες. Οι καρταφί της χτυπούσαν και όλο το αίμα της είχε πλημμυρίσει το κεφάλι της.

Τό στήθος της άνεύκα τέβαινε με άγωνία. Μπροστά στ'όμμα του παραγκωμένου, η ντέ Μαλφιέρα χ'αμολούσε. Η Μινιόν όμως είδε αυτό το χαμόγελο.

Τότε, μέσα στην έξαψη του πυρετού της, μέσα στην παρφορά της όδυν της, η άλήθεια φάνιζε για μία στιγμή το μυαλό της και, αναπνέοντας, φώναξε:

— "Οχι! "Οχι! "Οχι, κακιά γυναίκα! Λες ψέματα! Ο Γουλιέλμος δέν μ' έγκατέλειψε! Ο Γουλιέλμος θάρθ' να με βοηθήσει! Ο Γουλιέλμος δέν αγαπάει άλλη γυναίκα! Λες ψέματα! Λες ψέματα!

Έξαφνα, τη στιγμή εκείνη, η ντέ Μαλφιέρα άναστήθηκε, άκούγοντας έναν όροθο που έρχόταν απ'έξω. Είχε άκούσει τον καλπασμό δυο αλόγων που έμπαιναν στην αυλή του πύργου...

Τότε δέν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα ούρλιασμα χαράς καταχθόνιας.

Πιάνοντας τη Μινιόν από τα χέρια, την άνάγκασε να πηδήξει από το κρεβάτι της. "Ποιες σ'ας πλάτες της ένα πενιούαρ και την έράβηξε πρὸς το κιχλιδωτό παράθυρο. Έβ'ι την έβλεπε και κάρησε σ'ε μία καράλα κι' έπάθησε κι' η ίδια δίπλα της.

Η Μινιόν είχε κρύψει το πρόσωπό της μέσα στ' άδυ της χείρας και οι λυγμοί την έπνιγαν...

Η όδυν είχε ξεσπάσει σ'ε μία νευρική κρίση και τ'α πικρά και φλογισμένα δάκρυά της είχαν πλημμυρίσει τα άσπ'ια μαγουλά της. Της φαινόταν πως της τυπούσαν την καρδιά με καρφίτσες. Οι καρταφί της χτυπούσαν και όλο το αίμα της είχε πλημμυρίσει το κεφάλι της.

Τό στήθος της άνεύκα τέβαινε με άγωνία. Μπροστά στ'όμμα του παραγκωμένου, η ντέ Μαλφιέρα χ'αμολούσε. Η Μινιόν όμως είδε αυτό το χαμόγελο.

ΠΑΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΑΣ

(Ανατολίτικη Παράδοσις)

"Ένας από τους πιο καλούς μονάρχες της Ανατολής ήταν και ο βασιλιάς του Σεραβίδ.

Ήταν τόσο καλός και γλυκομίλητος, κι' όλος ο κόσμος τον αγαπούσε. Ένα καλό είχε μονάχα. Διερκάς ενόμιζε ότι τον κλέβει ο θησαυροφύλακας του και όλοι οι άλλοι που διαχειρίζονταν τη μεγάλη περιουσία του.

Η διαρκής αυτή άγωνία τον είχε κάνει νευρασθενικό. Μά μ'ερα άναγκάστηκε να π'η την κατάστασή του στη στο σφο φίλο του Ζαντίγκ.

— Έσύ, τού έ'πε, που ξέρεις τόσα πράγματα σοφά, δέν μπόρεις να μου υποδείξεις τον τρόπο για να βρω έναν θησαυροφύλακα, που να μ'ην κλέβη;

— Βέβαια, τού άπάντησε ο σοφός, γνωρίζω έναν τρόπο άλυσθατο για να β'ις τον πιο τίμιο άνθρωπο του βασιλείου σου.

Ο βασιλιάς, κλίς, άκωσσε τ'α λόγια του, την φίλησε και τον ώθησε σ'ε έξω να κ'ν'...

Δέν έ'χεις να κάνεις τίποτε άλλο; τού άπάντησε ο Ζαντίγκ, παρά να β'ις να χορεύουν σ'ε τους πόδ'ις παρουνιστών ως υποψήφιοι για τη θέση του θησαυροφύλακος. "Όποιος λοιπόν χορεύει πιο έλαφρά απ' τους άλλους, αυτός θά είναι και ο πιο τίμιος.

Με κοροϊδεύεις; έ'πε ο βασιλιάς. Τι σ'έχεις; ο χορός με τ'α φύλαγμα των θησαυρών; Άκούστηκε ποτέ π'ως ένας άνθρωπος που θά χοροπ'η έλαφρά, θά είναι και ο πιο τίμιος θησαυροφύλακας;

— Ναι, έ'πε με πεποίθηση ο σοφός, αυτός θά είναι ο πιο τίμιος.

Ο σοφός μιλούσε με τόση πειστικότητα, ώστε ο βασιλιάς στο τέλος κλονίστηκε, πιστεύοντας β'ι ο Ζαντίγκ θά είχε κανένα μυστικό, που δέν του τ'α έλεγε για να ξεχωρίση τους τίμιους ανθρώπους.

— "Οχι, τού έ'πε ο σοφός. Δέν έχω κανένα μυστικό. Αυτό που λ'εω, τα σ'αφ'ίω στην πείρα των ανθρώπων και στη λογική. "Αφ'ότι με ν'ε φαρμάσω το σ'εβ'ι μου και θά έδ'ις β'ι το πρώτος μου είναι άπλος και φυσικός.

— Έξω δ'εν καταλαβαίνεις, τού άπάντησε ο βασιλιάς.

— Έξω δ'εν καταλαβαίνεις, τού άπάντησε ο βασιλιάς.

— Έξω δ'εν καταλαβαίνεις, τού άπάντησε ο βασιλιάς.

ο περυσιαρισμένος από τη δοκιμή αυτή, περισσότερο από όσο μπορείς να φαντασθ'ις.

Και την ίδια ημέρα έβγαλαν έναν κ'ρυκα, ο οποίος διαλόγησε να προσέλθουν την τάδε ημέρα σ'ε άνάκτα, όσοι θέλουν να διορισθ'ουν θησαυροφύλακες τού βασιλείου.

Σαν έφτασε η διοριμένη ημέρα, παρουσιάστηκαν 64 υποψήφιοι για τη θέση τού θησαυροφύλακος.

Τό επίσημο σαλόνι ήταν έτοιμο για το χορό, αλλά για να φτάση κανένας στην αίθουσα αυτή, έπρεπε να περάση από έναν διάδρομο σκοτεινό πολύ, στον όποιο βρισκότανσαν έκτεθειμένοι οι βασιλικοί θησαυροί. Προηγούμενος όμως έπρεπε να μείνη εκεί, μόνος, κάμποσες στιγμές.

Επί τέλους, όταν όλοι μπήκαν στο επίσημο σαλόνι, ο βασιλιάς διάταξε ν' άρχισ'η ο χορός.

Ποτέ χορεύατι δέν είχαν χορεύει τόσο άφρακα και τόσο άγρια, όσο οι υποψήφιοι θησαυροφύλακες. "Όλοι είχαν σκυμένο το κεφάλι τους, τη μέση τους λυγισμένη και τα χέρια κολλημένα στα πλευρά τους.

Τί καταγάρηδες! Τί όόλοι! μου μούρμυριζε ο Ζαντίγκ.

Μόνον ένας χορεύε έλεύθερα και έλαφρά, με τ'α όμμα του όρθο.

— Νά ο τίμιος άνθρωπος! "Ο άβ'ιος άνθρωπος! έ'πε και πάλι ο σοφός.

Ο βασιλιάς έκ'λεσε στο τέλος τον καλό αυτό χορευτή, τον φίλησε και τον έκήρυξε θησαυροφύλακα του, ενώ για τους άλλους διάταξε να συλληφθ'ουν και να τιμωρηθ'ουν άυστηρά.

Τί είχε συμβ'ι; Άπλούστατα, ο καθένας από τους υποψήφιους, την ώρα που έμεινε μόνος στο διάδρομο μέσα στους θησαυρούς, είχε γαμίζι τις σάπιες του με τόσα χρήματα, ώστε με δυσκολία περπατούσε. Κι' έτσι απ' τα πόδας δέν μπορούσε να χορεύ'ι...

Ένώ ο τίμιος, που δέν είχε πόδια τίποτε, χορεύε έλεύθερα και έλαφρά.

Ο βασιλιάς λυτήθηκε κατάκαρδα με τη δοκιμή αυτή, γιατί είδε β'ι ο άνθρωπος δέν είναι τίμιος, αφού από 64 υποψήφιους, 63 ήταν κλέφτες κι' μόνον ένας τίμιος.

Από τότε δ'εν σ'ε εκτείνω διάδρομο της δοκιμής τον ύμνησε παιδάρισμα τού Παιδαγωγού.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ 11^{ΟΣ} ΚΙ' Ο ΜΑΡΑΓΚΟΣ ΤΟΥ

(Μιά χαριτωμένη ιστορία, παρμένη από τ' Απομνημονεύματα του Γάλλου ιστορικού του 16ου αιώνας, 'Ολιβιέ ντε Ουκ ντε Μερύ).

Α'.
Ο Λά Ουό, ο Μουταρντόν και οι στρατιώτες έφτασαν, τέλος, στον ανατολικό πύργο κ' έμπηξαν μέσα στον αντιβόλο, τον οποίο ο φτωχός μαραγκός ήξερε πολύ καλά.

Τι θα τον έκαναν τώρα; Ήταν κατ'ελάχιστον και τα μάτια του είχαν θολώσει απ' τις πολλές συμφορές που τον είχαν χτυπήσει εκείνη την ημέρα. 'Ο άλλος εθνομάρτυρας Μουταρντόν δεν ήταν πια παρά ένα ανθρώπινο σκώρο και δεν είχε συνείδηση τί γινόταν γύρω του. 'Οστόσο, η προσοχή του ξύπνησε όταν άκουσε το Λά Ουό να λέει, άρρη προηγουμένως κτύπησε όλα τα κλειδιά των υπογείων φυλακών:

— Δεν υπάρχει πια θέσι για κανένα. Όλα τα κλειδιά είνε γεμάτα. Στο νότιο μέρος ένα είνε κλεισμένος κάποιος έπισκοπος. Στο 2 ένας δούξ και ένας πατριάρχης. Το 3, το 4, το 5, το 6 και όλα τ' άλλα ως το 60 είνε γεμάτα από πολιτικούς καταδίκους. 'Αχ! δεν υπάρχει θέσι. Όλες είνε πασιμένες.

Όστόσο ο Λά Ουό έξακουστούσε να ψάχνει. Ήταν εύσυνετός και δεν έννοουσε να παραμελήσει το καθήκον του. Έβλεπε το μάτι του έπρεπε στο κλειδί απ' αριθ. 227 και μια λάμψη χαράς φώτισε τα μάτια του.

— Έ λοιπόν, παλληκάρι μου, είτε στο Μουταρντόν. Έχεις τύχη. Θα εγκαινιάσεις το υπ' αριθ. 227 κλειδί. Είνε μια φυλακή ολοκαίνουργη, έντελως νέου ρυθμού. 'Ω! Τι ζώο που είμαι! Τι κάθομαι και σου την εκδεικνύω, αφού εσύ την έφτιαχες;

— 'Οχι! 'Οχι! φώναξε άπελπισμένα ο Μουταρντόν, στον οποίο ο κίνδυνος είχε ξαναδώσει ένα μέρος των δυνάμεών του. 'Οχι!... 'Οχι στο 227... 'Οχι στο 227... Βάλεμε όποιον άλλον θέλεις, μα όχι στο 227... Προτιμώ καλύτερα να πεθάνω!...

Και, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, είχε αρχίσει μ' απόγνωση ένα στίλο, από τον οποίο με δυσκολία τον απέσπασαν τρεις ρωμαλέοι στρατιώτες.

— Πάρε γρήγορα από δω αυτό τον άνθρωπο, τους διέταξε ο Λά Ουό. Φτάνουν πια τα λόγια κ' η φασαρία. 'Ο άνθρωπος μου το Βασιλέα!...

Μα ο Βασιλέας εκεί που βρισκόταν δεν μπορούσε ν' ακούσει τίποτε. Τότε ο λοχαγός των σωματοφυλάκων και οι στρατιώτες του που έσερναν δια της βίας τα Μουταρντόν, άρχισαν να κατεβαίνουν την κολλώδη σκάλα, η οποία οδηγούσε στις υπόγειες φυλακές.

Έπειτα δε από λίγη ώρα είχαν φτάσει μπρος στο κλειδί 227.

Χωρίς να χάνει τον καιρό του, ο Μουταρντόν διευθύνθηκε προς αυτό, μα έμεινε κατάπληκτος, βλέποντας ότι κάποιος άλλος βρισκόταν ήδη μέσα. Είδη πρόκειται έναν άμορφο έργο, ο οποίος κοιτόταν σωματισμένος σε μια γωνιά.

— Πώς! Πώς! φώναξε. Το μέρος είνε πασιμένο. Πολύ περίεργο αυτό. 'Ο άρχηγός των σωματοφυλάκων προσπαθούσε τώρα, μα χωρίς αποτέλεσμα, να διακρίνει το πρόσωπο του φυλακισμένου μόν' απ' τα κάγκελα.

Μα έπειδή το σκοτάδι ήταν παχύ, διέταξε ένα σωματοφυλάκα που κρατούσε ένα ανάμεινο δαυλό, να πλησιάσει.

Άμέσως όλοι πλησίασαν. Μονάχα ο Μουταρντόν έμεινε καρφωμένος στη θέση του κ' έριχνε κρυφές ματιές γύρω του για να δει αν θα μπορούσε να φύγει.

Έν τω μεταξύ, ο Λά Ουό ούτε σιγά φως του δαυλού είχε κατορθώσει να διακρίνει το πρόσωπο του φυλακισμένου.

— Δόστε μου μια λόγχη, είτε, για να του χαϊδέσω λίγο τα πλευρά και να τον ξυπνήσω.

Ένας στρατιώτης του έδωσε τότε

Λουδοβίκος 11ος

μια λόγχη, με την οποία ο άρχηγός των σωματοφυλάκων άρχισε να κεντάει έλαφρά το φυλακισμένο. Άμέσως ο τελευταίος συνήλθε από τη λησθημία του κ' έβγαλε μια κραυγή, η οποία έκανε τόση κατάπληξη στο Λά Ουό, ώστε λίγο έλειψε να πέσει κάτω...

— Εί! η φωνή του Βασιλέως! φώναξε. 'Ω! μα δεν είνε δυνατόν! Πώς μπορούσε να βρεθεί ή Αυτού Μεγαλειότης εδώ μέσα; Αυτός ο φυλακισμένος της εδώ μέσα; Αυτός ο φημύ της Βασιλέως. Στάσου να του χαϊδέσω ακόμη μια φορά τα πλευρά...

Και κέντησε πάλι με τη λόγχη του το φυλακισμένο, ο οποίος έβγαλε μ' άλλη κραυγή πόνου. Μα αυτή τη φορά

δεν έμεινε καμιά άμφιβολία στον άρχηγό των σωματοφυλάκων... Ήταν ο Βασιλέας, ο οποίος φώναζε:

— Βοήθεια, Λά Ουό!... Βοήθεια, γενναίοι μου σωματοφύλακες!

Ο Λά Ουό τα είχε χάσει τόσο από την κατάπληξη του, ώστε δεν συλλογίστηκε να βοηθήσει τον κύριο του. Έμεινε εκεί άκίνητος, σαστισμένος, αποβλακωμένος... Μα η φωνή του Βασιλέως τον ξανάφερε πάλι στην πραγματικότητα.

Ο γέρο βασιλέας, γεμάτος δυσπιστία για όλους, απέδιδε σε άλλες άφορες τους διαταγούς του Λά Ουό κ' αναρωτιόταν μήπως είχε οργανωθεί καμιά συνωμοσία εναντίον του.

— Τό ξέρω, καλέ μου Μουταρντόν, το ξέρω, είτε ο Λουδοβίκος 11ος. Μα κάνε γρήγορα... Βιάζομαι να ξαναδώ το φως της ημέρας...

Ο Μουταρντόν πλησίασε και πείσοντας το έλατήριο της πόρτας, του άνοιξε την ύπαιθρο. Δεν είχε μανέψει ο Λά Ουό, κατόρθωσε να την άνοιξη άμέσως.

Ο Λουδοβίκος 11ος βγήκε έξω και σφαιρίστηκε άμέσως στην άγκαλιά του Λά Ουό. Ο λοχαγός των σωματοφυλάκων και ο Μουταρντόν τον άνέβασαν ως την κάμαρή του, όπου έφτασε άμέσως ο γιατρός του Κονατιέ. Μα η φροντίδες του τελευταίου δεν μπόρεσαν να του βελτιώσουν καθόλου τη διανοητική του κατάσταση.

Όταν ο Λουδοβίκος 11ος σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του, άρχισε να περνάει όλες τις ημέρες του μεταξύ του Λά Ουό και του Μουταρντόν, για τον οποίο έννοιασε τώρα μ' άκατανίκητη συμπάθεια. 'Αν και άνετησε εν τω μεταξύ τη μνήμη του, δεν έκανε ποτέ τον παραμικρό υπαινιγμό για την περσέτεια του κλειδιού.

Όταν πέθανε, μάλιστα, ο Μουταρντόν είχε την τιμή να του κάνει το φέρετρό του.

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

Η άδιαφορία μοιάζει με μοναχικό λουλούδι που φυτρώνει στη λιμνοθάλασσα.

Η φίλια που προέρχεται από ευγνωμοσύνη, μοιάζει με φωτογραφία που με το πέρασμα του καιρού ξεθωριάζει.

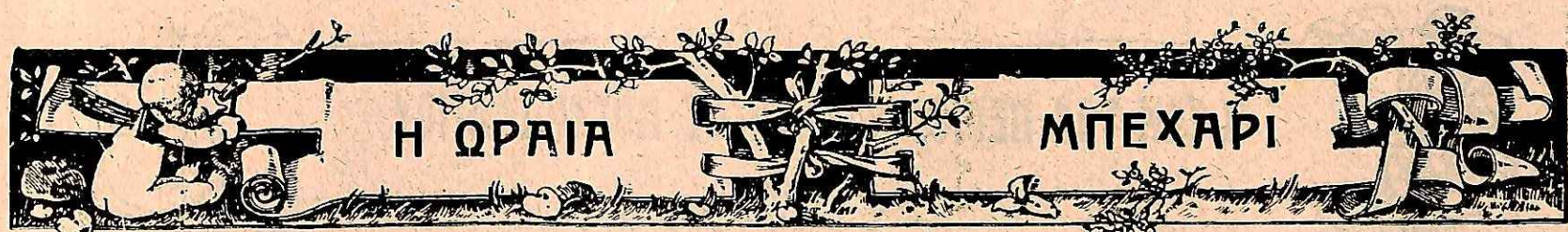
Η φίλια πνίγεται μέσα στην πολλή ευτυχία ή στην πολλή δυστυχία.

Η ευτυχία, όταν βρίσκεται μακριά μας, φαίνεται πως άγγίζει τον οφθαλμό. Όταν περάσει όμως από την πόρτα μας, μικραίνει τόσο πολύ, ώστε δεν την αναγνωρίζουμε.

Δεν υπάρχει άλλη ευτυχία από το καθήκον, άλλη προηγορία από την έγασια και άλλη χαρά από το όρατο.

Η ευτυχία μοιάζει με την ήχώ. Σας άπαντά, αλλά δεν έρχεται κοντά σας.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΩΡΑΙΑ

ΜΠΕΧΑΡΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Αυτοί πλοιοί άρχοντες του 'Ισπαχάν άραβωνίζονταν σε πολύ μικρή ηλικία τα παιδιά τους, τη Μπεχαρί και τον Ούνταχ. Οι δυο μνηστήρες, παρ' όλη τη μικρή ηλικία τους, νοιώθουν τα πιο τρυφερά αίσθηματά ό ένας για τον άλλο κ' άρχίζουν ν' αγαπιούνται αλάνια, κ' άν ακόμα οι γονείς τους δειλίσουν να πραγματοποιήσουν το γάμο τους. Μα ή μοίρα θέλησε να τους χωρίσει. Μιά μέρα, ο πατέρας της Μπεχαρί κ' ο πατέρας του Ούνταχ πηγαίνουν μαζί στην αγορά, άναγκασμένοι και πάντα φίλοι...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Οι δυο άντρες συνομιλούσαν κ' έκοβαν βόλτες στα ύψοστεγα, όπου βρισκόντουσαν έκτεθειμένα τα ύψομαστα. 'Ηθελαν ν' αγοράσουν κ' οι δυο ένα μεταξωτό μανδύα, γιατί πλησίαζε το Μπαράμι και, στο 'Ισπαχάν, την ημέρα αυτή, οι πλούσιοι ντύνονται μ' έξαιρετική μεγαλοπρέπεια.

Έρχαν δει κιόλας καμιά είκοσαριά μανδύες, μα κανένα δεν έδρισαν του γούστου τους. Τέλος, κάποιος έμπορος τους παρουσίασε δυο χιτώνες, οι οποίοι φάνηκαν σαν να τους άρέσουν. 'Ησαν πράγματι πολύ ωραίοι, κεντημέγοι με χρυσάφι και μαργαριτάρια.

Ότε οι πρίγκιπες δεν θα ζήτησαν καλύτερους. 'Ησαν βέβαια πολύ άκριβοί, γιατί στοίχιζαν ό καθένας τους χίλια τρούαν (*), μα τόσο ο Χάμσεφ, όσο κ' ο Άσράφ ήσαν πλούσιοι και δεν λογιζόταν χρήματα.

Διάταξαν λοιπόν έναν υπηρέτη τους που τους συνόδευε μ' έναν σάκκο φορτωμένο χρυσάφι να πληρώσει τον έμπορο, να παραλάβει τους μανδύες και να τους πιά στο σπίτι του Άσράφ.

Συγγενώς κ' οι δυο άρχοντες τοάδερξαν για την ίδια διεύθυνση. Σαν έφτασαν βίως στο σπίτι, όπου έπρόκειτο να πάση ο καθένας το μανδύα του, μια μεγάλη δυσκολία παρουσιάστηκε.

Η σύζυγος του Άσράφ, αφού κούταξε με το έμπειρο γυναικείο μάτι της τους δυο μανδύες, είπε στο σύζυγό της, δείχνοντάς του τον έναν απ' αυτούς:

— Μά αυτός, φίλε μου, έχει δώσει κα μαργαριτάρια λιγώτερα απ' τον άλλο...

— Δώδεκα μαργαριτάρια! φώναξαν συγχρόνως κ' οι δυο φίλοι. Μα είνε δυνατόν αυτό;

— Δέστε μόνοι σας! τους είπε τότε εκείνη.

Η γυναίκα είχε πράγματι δίκιο. Στα κεντήματα του ενός μανδύα, ο έμπορος, για οικονομία, είχε βάσει δώδεκα μαργαριτάρια λιγώτερα.

— Χμ! χμ! μουμύρισε ο Άσράφ, αυτός ο έμπορος είνε ένας κατεργάρης!...

— Βέβαια! Βέβαια! επέθεσάωσε ο Χάμσεφ. Μα είνε πολύ άργά τώρα για να το τους επιστρέψουμε. 'Αν αυτός πάμε πίσω, θα μάς πη: 'Επρεπε να το εξακριβώσετε αυτό πριν πηγαίτε!

— 'Α! με άπειλεις! είπε ο Χάμσεφ. Εγώ ωστόσο θα φερθώ τιμωμένος από σένα και δεν θα θελήσω να βλάψω με αίμα μια φίλια διαίτησά σου σήμερα διαλύε

(*) Έκαστο περίπου χιλιάδες σημερινές δραχμές.

ρώσετε τους μανδύες...

— Και τώρα τί να κάνουμε; είπε ο Άσράφ. Θέλεις να είμαστε κληρονομή για να δώμε σε ποιόν θα πέσει ο μανδύας που έχει τα λιγώτερα μαργαριτάρια;

— 'Οχι, του άπάντησε ο Χάμσεφ. Τότε τί πρέπει να κάνουμε, γιατί δεν φαντάζομαι να

έχγης την άξίωσή να πάρω εγώ το χειρότερο μανδύα, μόνο και μόνο για να σ' εύχαριστήσω...

— Και γιατί να μην έχω την άξίωσή αυτή; είπε ο Χάμσεφ στον Άσράφ. Σου έχω άποδείξει άρκετές φορές ως τώρα τη γενναιοδωρία μου, ώστε νομίζω πως μπορείς να φανής και σ' σήμερα γενναιοδωρος προς έμένα...

— Μου άπέδειξες τη γενναιοδωρία σου; έκανε με άπορία ο Χάμσεφ. Και πότε συνέβη αυτό;

— Καθώς φαίνεται, φίλε μου, έχεις χάσει τη μνήμη σου... Πρό όχτώ, ακόμα ήμερών σου έστειλα μια ύπεροχη καρφίτσα με διαμάντια για να στοίχιζες μ' αυτή το γιορτινό καπέλλο σου.

— Έρχώ; έρωσε, του άπάντησε ο Χάμσεφ, ότι την άλλη μέρα κιόλας σου χάσαν κ' εγώ ένα ύπεροχο σπαθί... Δεν σου χρωστάω λοιπόν τίποτε.

— 'Α! δεν μου χρωστάς τίποτε! Δεν μου χρωστάς τίποτε! έκανε νεύρικά ο Άσράφ. 'Ε λοιπόν, άγαπητέ μου, σου δηλώνω ότι αν επιμένεις να πάρης τον καλύτερο μανδύα, αυτό θα το θεωρήσω ως μικροπρέπεια εκ μέρους σου...

— Μικροπρέπεια; Μόνο εσύ, Άσράφ, είσαι ικανός για μικροπρέπειες... Και τό άπόδειξες αυτό με τα λόγια που μου είπες ως τώρα...

— Χάμσεφ! φώναξε ο Άσράφ. 'Η μιλιές έτσι! Πρόσεγε! 'Η ύπεροχή μου έφτασε πια στο άποροχώρητο...

— 'Α! με άπειλεις! είπε ο Χάμσεφ. Εγώ ωστόσο θα φερθώ τιμωμένος από σένα και δεν θα θελήσω να βλάψω με αίμα μια φίλια διαίτησά σου σήμερα διαλύε

ται... Προτιμώ μερικά μαργαριτάρια από έναν φίλο σου; Έστω... 'Ο πιο ωραίος μανδύας είνε δικός σου... Μα για τελευταία φορά σήμερα περνάω το σκαλοπάτι του σπιτιού σου... Από σήμερα έπίσης ή κόρη μου Μπεχαρί πάει να είνε άρραβωνιστική του γιου σου Ούνταχ... Σε τρεις μήνες θα την παντρεύω μ' έναν άλλο... Χαίρε!

Και, αφού είπε τα λόγια αυτά, ο Χάμσεφ πήρε το μανδύα με τα λιγώτερα μαργαριτάρια και βγήκε έξω.

— Έτσι, για λίγα μαργαριτάρια, ο Άσράφ και ο Χάμσεφ μάλλωσαν θανάσιμα. 'Ετσι οι δυο μικροί έρωτευμένοι κ' άρραβωνισμένοι, ο Ούνταχ κ' η Μπεχαρί, χωρίστηκαν για πάντα...

Πόσα δάκρυα έρυσαν γ' αυτό τα παιδικά μάτια τους! Πόσες θερμές σφαιρές άπνιχθοναν προς τους γονείς των!

Μα αυτό που άκουγαν γελώντας, έπειδή όμως στο τέλος ο Ούνταχ άρχισε να γίνεται όληρος στον πατέρα του με τα παρακάλια του, ο Άσράφ, για να τον ξεφορτώσει...

...Προτιμώ μερικά μαργαριτάρια από έναν φίλο σου; Έστω... 'Ο πιο ωραίος μανδύας είνε δικός σου... Μα για τελευταία φορά σήμερα περνάω το σκαλοπάτι του σπιτιού σου... Από σήμερα έπίσης ή κόρη μου Μπεχαρί πάει να είνε άρραβωνιστική του γιου σου Ούνταχ... Σε τρεις μήνες θα την παντρεύω μ' έναν άλλο... Χαίρε!

Και, αφού είπε τα λόγια αυτά, ο Χάμσεφ πήρε το μανδύα με τα λιγώτερα μαργαριτάρια και βγήκε έξω.

— Έτσι, για λίγα μαργαριτάρια, ο Άσράφ και ο Χάμσεφ μάλλωσαν θανάσιμα. 'Ετσι οι δυο μικροί έρωτευμένοι κ' άρραβωνισμένοι, ο Ούνταχ κ' η Μπεχαρί, χωρίστηκαν για πάντα...

Πόσα δάκρυα έρυσαν γ' αυτό τα παιδικά μάτια τους! Πόσες θερμές σφαιρές άπνιχθοναν προς τους γονείς των!

Μα αυτό που άκουγαν γελώντας, έπειδή όμως στο τέλος ο Ούνταχ άρχισε να γίνεται όληρος στον πατέρα του με τα παρακάλια του, ο Άσράφ, για να τον ξεφορτώσει...

...Προτιμώ μερικά μαργαριτάρια από έναν φίλο σου; Έστω... 'Ο πιο ωραίος μανδύας είνε δικός σου... Μα για τελευταία φορά σήμερα περνάω το σκαλοπάτι του σπιτιού σου... Από σήμερα έπίσης ή κόρη μου Μπεχαρί πάει να είνε άρραβωνιστική του γιου σου Ούνταχ... Σε τρεις μήνες θα την παντρεύω μ' έναν άλλο... Χαίρε!

Και, αφού είπε τα λόγια αυτά, ο Χάμσεφ πήρε το μανδύα με τα λιγώτερα μαργαριτάρια και βγήκε έξω.

— Έτσι, για λίγα μαργαριτάρια, ο Άσράφ και ο Χάμσεφ μάλλωσαν θανάσιμα. 'Ετσι οι δυο μικροί έρωτευμένοι κ' άρραβωνισμένοι, ο Ούνταχ κ' η Μπεχαρί, χωρίστηκαν για πάντα...

Πόσα δάκρυα έρυσαν γ' αυτό τα παιδικά μάτια τους! Πόσες θερμές σφαιρές άπνιχθοναν προς τους γονείς των!

Μα αυτό που άκουγαν γελώντας, έπειδή όμως στο τέλος ο Ούνταχ άρχισε να γίνεται όληρος στον πατέρα του με τα παρακάλια του, ο Άσράφ, για να τον ξεφορτώσει...

...Προτιμώ μερικά μαργαριτάρια από έναν φίλο σου; Έστω... 'Ο πιο ωραίος μανδύας είνε δικός σου... Μα για τελευταία φορά σήμερα περνάω το σκαλοπάτι του σπιτιού σου... Από σήμερα έπίσης ή κόρη μου Μπεχαρί πάει να είνε άρραβωνιστική του γιου σου Ούνταχ... Σε τρεις μήνες θα την παντρεύω μ' έναν άλλο... Χαίρε!

Και, αφού είπε τα λόγια αυτά, ο Χάμσεφ πήρε το μανδύα με τα λιγώτερα μαργαριτάρια και βγήκε έξω.

— Έτσι, για λίγα μαργαριτάρια, ο Άσράφ και ο Χάμσεφ μάλλωσαν θανάσιμα. 'Ετσι οι δυο μικροί έρωτευμένοι κ' άρραβωνισμένοι, ο Ούνταχ κ' η Μπεχαρί, χωρίστηκαν για πάντα...

Πόσα δάκρυα έρυσαν γ' αυτό τα παιδικά μάτια τους! Πόσες θερμές σφαιρές άπνιχθοναν προς τους γονείς των!

Μα αυτό που άκουγαν γελώντας, έπειδή όμως στο τέλος ο Ούνταχ άρχισε να γίνεται όληρος στον πατέρα του με τα παρακάλια του, ο Άσράφ, για να τον ξεφορτώσει...

...Προτιμώ μερικά μαργαριτάρια από έναν φίλο σου; Έστω... 'Ο πιο ωραίος μανδύας είνε δικός σου... Μα για τελευταία φορά σήμερα περνάω το σκαλοπάτι του σπιτιού σου... Από σήμερα έπίσης ή κόρη μου Μπεχαρί πάει να είνε άρραβωνιστική του γιου σου Ούνταχ... Σε τρεις μήνες θα την παντρεύω μ' έναν άλλο... Χαίρε!

Και, αφού είπε τα λόγια αυτά, ο Χάμσεφ πήρε το μανδύα με τα λιγώτερα μαργαριτάρια και βγήκε έξω.

— Έτσι, για λίγα μαργαριτάρια, ο Άσράφ και ο Χάμσεφ μάλλωσαν θανάσιμα. 'Ετσι οι δυο μικροί έρωτευμένοι κ' άρραβωνισμένοι, ο Ούνταχ κ' η Μπεχαρί, χωρίστηκαν για πάντα...

...Προτιμώ μερικά μαργαριτάρια από έναν φίλο σου; Έστω... 'Ο πιο ωραίος μανδύας είνε δικός σου... Μα για τελευταία φορά σήμερα περνάω το σκαλοπάτι του σπιτιού σου... Από σήμερα έπίσης ή κόρη μου Μπεχαρί πάει να είνε άρραβωνιστική του γιου σου Ούνταχ... Σε τρεις μήνες θα την παντρεύω μ' έναν άλλο... Χαίρε!

Και, αφού είπε τα λόγια αυτά, ο Χάμσεφ πήρε το μανδύα με τα λιγώτερα μαργαριτάρια και βγήκε έξω.

— Έτσι, για λίγα μαργαριτάρια, ο Άσράφ και ο Χάμσεφ μάλλωσαν θανάσιμα. 'Ετσι οι δυο μικροί έρωτευμένοι κ' άρραβωνισμένοι, ο Ούνταχ κ' η Μπεχαρί, χωρίστηκαν για πάντα...

Πόσα δάκρυα έρυσαν γ' αυτό τα παιδικά μάτια τους! Πόσες θερμές σφαιρές άπνιχθοναν προς τους γονείς των!

Μα αυτό που άκουγαν γελώντας, έπειδή όμως στο τέλος ο Ούνταχ άρχισε να γίνεται όληρος στον πατέρα του με τα παρακάλια του, ο Άσράφ, για να τον ξεφορτώσει...

...Προτιμώ μερικά μαργαριτάρια από έναν φίλο σου; Έστω... 'Ο πιο ωραίος μανδύας είνε δικός σου... Μα για τελευταία φορά σήμερα περνάω το σκαλοπάτι του σπιτιού σου... Από σήμερα έπίσης ή κόρη μου Μπεχαρί πάει να είνε άρραβωνιστική του γιου σου Ούνταχ... Σε τρεις μήνες θα την παντρεύω μ' έναν άλλο... Χαίρε!

Και, αφού είπε τα λόγια αυτά, ο Χάμσεφ πήρε το μανδύα με τα λιγώτερα μαργαριτάρια και βγήκε έξω.

— Έτσι, για λίγα μαργαριτάρια, ο Άσράφ και ο Χάμσεφ μάλλωσαν θανάσιμα. 'Ετσι οι δυο μικροί έρωτευμένοι κ' άρραβωνισμένοι, ο Ούνταχ κ' η Μπεχαρί, χωρίστηκαν για πάντα...

Πόσα δάκρυα έρυσαν γ' αυτό τα παιδικά μάτια τους! Πόσες θερμές σφαιρές άπνιχθοναν προς τους γονείς των!

Μα αυτό που άκουγαν γελώντας, έπειδή όμως στο τέλος ο Ούνταχ άρχισε να γίνεται όληρος στον πατέρα του με τα παρακάλια του, ο Άσράφ, για να τον ξεφορτώσει...

...Προτιμώ μερικά μαργαριτάρια από έναν φίλο σου; Έστω... 'Ο πιο ωραίος μανδύας είνε δικός σου... Μα για τελευταία φορά σήμερα περνάω το σκαλοπάτι του σπιτιού σου... Από σήμερα έπίσης ή κόρη μου Μπεχαρί πάει να είνε άρραβωνιστική του γιου σου Ούνταχ... Σε τρεις μήνες θα την παντρεύω μ' έναν άλλο... Χαίρε!

Και, αφού είπε τα λόγια αυτά, ο Χάμσεφ πήρε το μανδύα με τα λιγώτερα μαργαριτάρια και βγήκε έξω.

— Έτσι, για λίγα μαργαριτάρια, ο Άσράφ και ο Χάμσεφ μάλλωσαν θανάσιμα. 'Ετσι οι δυο μικροί έρωτευμένοι κ' άρραβωνισμένοι, ο Ούνταχ κ' η Μπεχαρί, χωρίστηκαν για πάντα...

Πόσα δάκρυα έρυσαν γ' αυτό τα παιδικά μάτια τους! Πόσες θερμές σφαιρές άπνιχθοναν προς τους γονείς των!

Μα αυτό που άκουγαν γελώντας, έπειδή όμως στο τέλος ο Ούνταχ άρχισε να γίνεται όληρος στον πατέρα του με τα παρακάλια του, ο Άσράφ, για να τον ξεφορτώσει...

...Προτιμώ μερικά μαργαριτάρια από έναν φίλο σου; Έστω... 'Ο πιο ωραίος μανδύας είνε δικός σου... Μα για τελευταία φορά σήμερα περνάω το σκαλοπάτι του σπιτιού σου... Από σήμερα έπίσης ή κόρη μου Μπεχαρί πάει να είνε άρραβωνιστική του γιου σου Ούνταχ... Σε τρεις μήνες θα την παντρεύω μ' έναν άλλο... Χαίρε!

Και, αφού είπε τα λόγια αυτά, ο Χάμσεφ πήρε το μανδύα με τα λιγώτερα μαργαριτάρια και βγήκε έξω.

— Έτσι, για λίγα μαργαριτάρια, ο Άσράφ και ο Χάμσεφ μάλλωσαν θανάσιμα. 'Ετσι οι δυο μικροί έρωτευμένοι κ' άρραβωνισμένοι, ο Ούνταχ κ' η Μπεχαρί, χωρίστηκαν για πάντα...

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΜΑΓΟΥ ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ήταν ώρες που η μοναξιά του φαινόταν αφόρητη στο Νοστράδαμο. Τον εδάρωνε και τον συνέτριβε κι' έννοιωθε έναν κρύο ιδρώτα να πλημμυρίζει το κορμί του...

Καί μέσα στο ίδιο του το σπίτι, άναμεσα στις περίεργες και φλόαρες υπερτέριες, ή όποιες τέτοιωναν τ' αϊτί τους για ν' ακούσουν όλα του τα λόγια και νά τ'α διαδώσουν σ' όλη την πόλη, κανείς δεν τον καταλάβαινε... Όποτε ή σκύρος του ή έδω, ή όποια ήταν μία φρονιμή και θεοσεβής γυναίκα και δεν είχε καμιά αντίληψη των άνωτέρων πραγμάτων... 'Ο Θεός την είχε πλάσει για νά γεννά, νά διεύθυνε το σπίτι, νά επιβλέπει τις υπερτέριες, νά κλώθει τή ρόχα της. Έτσι ή πιο μεγάλη μοναξιά περνοστοίχιζε το Νοστράδαμο...

Σκεφτικός κοντά στη λάμπα του, ό σοφός αστρολόγος άγρυπνούσε. Μακριά τόνωμα του ήταν ένδοξο... 'Όλο το Παρίσι το έφορε με μεγάλο σεβασμό... 'Από τη μικρή έπαρχιακή του πόλη, ό Νοστράδαμος συμβόλευσε τη βασίλισσα Αικατερίνη των Μεδίκων, ή όποια άκολουθούσε τυφλά όλες του τις οδηγίες... 'Επίσης, οι μεγάλες σπάνες της Γαλλίας, της Ισπανίας και 'Ιταλίας έζηποσαν ταχτικά τις συμβουλές του...

Μά έδω έλοι τον παραγνώριζαν... Οι χωρικοί, των όποιών το κεφάλι ήταν έξω, σαν τους βράχους, γελούσαν ήλιθα για τις συκοφαντίες που διέδιδαν εις βάρος του. Οι άστοι έτρέμαν όταν τον έβλεπαν, γιατί έννοιωζαν πως αντίκρυζαν στο πρόσωπό του τον ίδιο το Διάβολο. 'Η γυναίκες συνιστούσαν στα παιδιά τους νά μην τον πλησιάζουν και δεν ήταν καθόλου σπάνιο, καθώς ό Νοστράδαμος περνούσε από τους δρόμους της πόλεως, ν' άκούσει προσβλητικά λόγια εις βάρος του.

Καθώς τ'α σκεφτόταν τώρα όλ' αυτά, ό σοφός με το πρόσωπο συνεσπασμένο, με τη γένειά του άνακαλλισμένη, άπλωσε άπειλητικά τη γροθιά του προς τή διεύθυνση της πόλεως. 'Όλοι οι κάτοικοι της ήταν άμαθείς, κτηνώδεις, βάβαροι...

Κάποτε τού έρχόταν ή έπιθυμία νά φύγει από κει πέρας... Μά πού νά πά; Δεν ήταν πειά ό ελεύθερος σπουδαστής που κουβαλούσε όλα του τα ύπερχοντα στη ράχη του και όλη του τήν περιουσία μέσα σ' ένα πενηνρό βαλάντιο, περασμένο στη ζώνη του! Είχε πύρινο γυναίκα, την όποια διάφοροι δεσμοί κρατούσαν στην πατρίδα της. Είχε κι' αυτή τα κτήματα της και τους συγγενείς της. Τί θά έλεγε τώρα νά επέβαλε νά φύγουν από κει μαζί με τα τρία παιδιά

τους, ν' αφήσουν ένα σπίτι όπου είχαν όλες τους τις άνέσεις, για νά πάνε σ' ένα άλλο που δεν θά ήταν ρυθμισμένο σύμφωνα με το γούστο της και νά ζήσουν σε μία άγνωστη πολιτεία; 'Όχι, αυτό δεν ήταν δυνατό... 'Ο Νοστράδαμος έπρεπε νά μείνει για πάντα εκεί όπου βρισκόταν, εκεί όπου είχε δημιουργήσει την οικογένειά του... 'Η μόνη εύχάριστη άσχολία που θά μπορούσε νά έχη εκεί, θά ήταν νά πηγαίνει κάθε τόσο στο έξοχικό του σπίτι και νά επιβλέπει εκεί σε άστρολογικές παρατηρήσεις.

Έτσι ή μοναξιά τον έτόλιγε όλο-

Έρρίκος ό Β', του όποιου το δραματικό θάνατο είχε προφητέψει ό Νοστράδαμος.

κληρο σαν σάβανο. Μέσ' στη μοναξιά του δωματίου του τού φαινόταν πώς άκουγε τ'α γεμάτα μίσος λόγια των έρχορών του, των κακών γιατρών, των όποιων είχε αποδείξει την άμάθεια και την άγνοια. Ξερνούσαν άπάνω του τή δηλητηριώδη τους και ό λός τους άκουγε με άνοιχτό το στόμα... Τά φαρμακερά λόγια τους διαδιδόντουσαν παντού και γινόντουσαν άρθρα πίστεως... 'Ο Νοστράδαμος ήταν ένας άπατεώ! 'Η προφητείες του ήταν ψεύτικες! 'Ο Διάβολος τον ένέπνευε...

Νέο κύμα ιδρώτος είχε πλημμυρίσει τώρα το παγωμένο μέτωπό του

και ό Νοστράδαμος τ'α σκούπισε με το μαντήλι του.

Μπροστά στην προδοσία των παιδιών του φίλων και τήν άμάθεια και τήν περιφρόνηση του όχλου, είχε άναγκαστεί ν' άπαραβήχτη από τον κόσμο... Οι λίγοι θαυμαστά που τού άπίεμαν άκόμα νόμιζαν ότι ήσυχος και γαλήνιος επιβιόταν στις σπουδές των άνωτέρων έπιστημών...

'Ησυχος και γαλήνιος! 'Ω! Άν ή ξεραν ποιά τρικυμία, ποιές κραυγές λίσσας και δόνης τού ξεφύγαν από το στόμα του.

Κάθε τόσο, έν τούτοις, ή πόστα τού

Ώστόσο, ένα πράγμα κρατούσε κρυμένο κι' άπ' αυτόν: Τήν άνάγνωσι των ιερών βιβλίων τού ναού της 'Ιερουσαλήμ. Τό έκανε αυτό, για τ'α φοβόταν τ'α είδωλα, με τ'α όποια τ'α βιβλία αυτά είχαν γεμίσει το μυαλό του, τ'α τρομερά αυτά είδωλα, τ'α όποια μαρικές φορές ζωντανεύαν τόσο μέσα του κι' έπαιρναν μία τέτοια μοιότητα με το Θεό, ώστε ό Νοστράδαμος δεν ήξερε πώς νά ξεχωρίσει τον άληθινό Θεό από τον ψεύτικο.

Μήπως τ'α είδωλα αυτά δεν τον είχαν κάνει ειδωλολάτρη;

Ώστόσο, τώρα που γήρασε, τώρα που ή πίκρα των πικνυμύριζε, τώρα που έννοιωθε το κορμί του νά βράζει, πήρε τον τόμο, ό Νοστράδαμος δοκίμαζε τήν άνάγκη νά ξεαγιστεί για τις θεοσεβτικές άμφιβολίες. Πήγαινε συχνά μάλιστα κι' εξομολογείτο... 'Ομολογούσε όμως τάχα στις εξομολογήσεις του αυτές τις άπόκρυφες μαγικές άσολίες του;

Έκτός όμως όλων αυτών, και μία άλλη άνησυχία κατείχε τώρα το Νοστράδαμο.

Πλησίαζε πειά ή ημέρα, κατά την όποια, όπως είχε όρισει στις προφητείες του, θά σκοτωνόταν ό βασιλεύς 'Ερρίκος Β' σε μονομαχία...

Ό προφήτης άγνώριους... Φοβόταν μήπως είχε άπατηθεί, όποτε πειά θά γινόταν ό περίγελως όλου τού κόσμου.

Η προφητεία ώριζε το θάνατο τού βασιλέως για τήν 1η 'Ιουλίου 1559.

Λίγες ημέρες πρ'ό τής ημέρας αυτής, ό 'Ερρίκος Β', θέλοντας νά γιορτάσει με κάθε μεγαλοπρέπεια τούς γάμους της κόρης του πριγκιπίσσης 'Ελισάβετ, προκήρυξε για τή μοίρα αυτή ή'έρα μία μεγάλη κονταρομαχία. Πράγματι, τήν 1η 'Ιουλίου όλο το Παρίσι είχε συγκεντρωθεί στον τόπο της κονταρομαχίας. 'Όλοι οι μεγιστάνες της Γαλλίας βρισκόταν εκεί κι' έπί κεφαλής αυτών ό βασιλεύς.

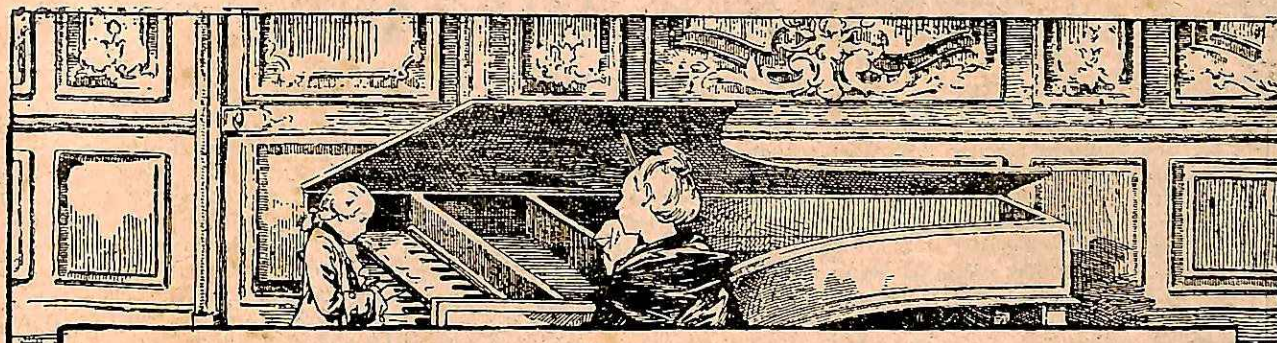
Ό βασιλεύς κατείχετο τήν ημέρα εκείνη από πραγματική μένος. Μονομάχησε με πολλούς εύγενείς, τούς ένίκησε κι' εξακολουθούσε άκόμα νά χτυπιέται.

Ό φίλος όμως είχε βασιλείσει πειά και σε μία στιγμή, ό δούξ της Σαβοΐας παρακάλεσε το βασιλέα νά σταματήσει πειά.

Μά ό 'Ερρίκος δεν έννοιωθε ν' άποτραβήχτη και προσκάλεσε τον νεαρό κόμητα ντ'ε Μονγκμερρύ νά χτυπηθ' μαζί του. 'Ο νεαρός εύγενής στην αρχή άρνήθηκε, μά στο τέλος ό βασιλεύς τον έξαναγκασε νά κατεβή στο στίβο. Τότε έφυγε έναντίον τού βασιλέως και τού κατάφερε ένα τόσο δυνατό χτύπημα στο κεφάλι,

ώστε ή αίμη τού κονταριού του, άφου χώθηκε μέσα στο δεξί μάτι τού βασιλέως, έσπασε... (Άκολουθεί).

ΜΟΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ό Μικρός Μόζαρτ στο πιάνο

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΟΣ

Πότε παίχτηκε ή πρώτη όπερα. Πόσες όπερες έχουν παίχτει ως σήμερα στον κόσμο. Παραγωγή κατά έννοιότητα. Τά θέματα των πρώτων μελοδραμάτων. Όπου λεηλατείται ή 'Ελληνική μυθολογία. Ποιές μουσουργές έχει τ'α περισσότερες όπερες. Η ήλικία που άρχισαν νά γράφουν οι μεγάλοι μουσουργοί. 'Ο 13ετής Μόζαρτ συνθέτης μελοδράματος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η πρώτη πραγματική όπερα — ή μελοδράμα, έπί το έλληνοπρωτό — που παίχτηκε στον κόσμο είνε ή «Αδάφνη». Τό λιμπρέττο της τ'α έγραψε ό διάσημος ποιητής της 'Ιταλικής 'Αναγεννήσεως Φονουντίνι και τή μουσική της τή συνέθεσαν οι μουσικοί 'Ιακώβος Πέρι και 'Ιούλιος Κατσίνι. Η όπερα αυτή πρωτοπαίχτηκε τ'ο 1594 στο μέγαρο τού Φλωρεντινού μεγιστάνος 'Ιακώβου Κόρτι, σε μία αίθουσα που είχε διασκευασθεί έπίτηδες για τήν παράσταση αυτή. Η όρχήστρα άποτελείτο από ένα πιάνο, μία τσεστίνα κιθάρα, ένα λαούτο, μία λύρα και μερικά άλλα δευτερεύοντα όργανα, πνευστά και έγχορδα, που έπαίξαν τ'α άκουσμανιαμένα.

Δεκατέσσερα χρόνια άργότερα, κατά τ'ο 1607, παίχτηκε μία άλλη όπερα, ό «Ορφεύς» τού Μοντεβέρντε, και τ'ο 1608 ή «Αρίαν» τού ίδιου.

Από τότε άρχισε πραγματικός καταχλυσμός από όπερες. Από τήν έποχή εκείνη μέχρι τού 1905 έπαίχτηκαν σ' όλο τον κόσμο — μην τρουνάστε — 15, 725 όπερες.

Θέλετε νά μάθετε τώρα και τήν κατά έννοιότητα παραγωγή σε μελοδράματα; Πρώτη έρχεται ή 'Ιταλία με 8,438 όπερες, δεύτερη ή Γαλλία με 3,477, τρίτη ή Γερμανία με 2,614 και άκολουθούν ή 'Αγγλία με 556, ή 'Ισπανία με 163, ή Ρωσία με 101 κλπ. Κλείνουν δέ τή σειρά 2 όπερες που έγράφτηκαν σε Τουρκική, 1 σε... Λατινική και μία στη Φινλανδική γλώσσα.

Στην αρχή όλοι σχεδόν οι μουσουργοί έπαιρναν τ'α θέματα των μελοδραμάτων τους από τήν αρχαία 'Ελληνική μυθολογία. Έτσι πειντήτα εξή νικη ήρωας έγραψαν όπερες με όμοια και τίτλο «Ιδών», (μεταξύ αυτών είνε και ό δικός μας κ. Λαυράκης), εξήντα πάλι έγραψαν όπερες με τίτλο «Ο 'Αδριανός στην Συρία», πειντήτα ένας με τίτλο «Σεμίραμις», εξήντα ένας με τίτλο «Ο 'Αλέξανδρος στις 'Ινδίες», πειντήτα ένας με τίτλο «Αντιγόνη», πειντήτα ένας με τίτλο «Αρμίδα», εξήντα πειντήτα με τίτλο «Αρταξέρξης», κλπ. κλπ.

Τώρα θέλετε νά μάθετε και τήν

πρώτη τους μελοδράματα σε ήλικία 19 ετών. 'Ο Χέντελ, ό Μεχούλ, ό Χερουμπίν και ό Ντονιζέττι σε ήλικία 20 ετών, ό Μαγιερμπέριε και ό Πονκιέλλι 21 ετών, ό Μπελλίνι και ό Γκορζέ 22 ετών.

Ό Βέρντι ήταν 26 ετών όταν έδωσε τήν πρώτη του όπερα «Ουπέροτο ντ'ι Σάν Μπονιφάτσιο». 'Επίσης ό Μπόττο, ό Τόμας, ό Καταλάνι και ό Πουτσίνι έντεκαποτάρισαν ως μουσικοσυνθέται σε ήλικία 26 ετών.

Μετά τον Παϊζέλιο, έρχεται ό Νικόλα Πιστίνι με 91 όπερες, όλες ληπνιμένες σήμερα, κατόπιν ό Τομαράζο με 79, από τις όποιες «Ο μουσικός γάμος» θεωρείται ως άριστούργημα και παίζεται στα μεγάλα θέατρα της 'Ιταλίας άκόμα και σήμερα. 'Επίσης ό Πουτσίνι, ό συνθέτης της γνωστής όπερας «Σαφώ», έγραψε 78 όπερες, ό Ντονιζέττι 70, ό Μάττ 65, ό Μερκαντάντε 60, ό Ωμπέρ 45, κλπ.

Θέλετε νά μάθετε τώρα και τήν ήλικία στην όποια άρχισαν νά γράφουν οι διασημότεροι μουσουργοί;

Πρώτος άπ' όλους έρχεται ό Μόζαρτ, ό όποιος σε ήλικία 13 ετών συνέθεσε όπερα με τον τίτλο «Απλή ύποκρισία», που πρωτοπαίχτηκε στη Βιέννη τ'ο 1769. Τό επόμενο έτος, δηλαδή τ'ο 1770, σε ήλικία 14 ετών ό Μόζαρτ έβιβε στο Μιλάνο τή δεύτερη όπερά του «Μιθριδάτης».

Δεύτερος έρχεται ό Βέτσερ, ό όποιος έγραψε όπερα σε ήλικία 14 ετών. Τρίτος ό Ροσσίνι, ό όποιος 16 ετών έγραψε τ'α «Γραμμάτια τού γάμου». 'Ο Φλοτφ και ό Μπίκ έγραψαν τ'α

πρώτους τους μελοδράματα σε ήλικία 19 ετών. 'Ο Χέντελ, ό Μεχούλ, ό Χερουμπίν και ό Ντονιζέττι σε ήλικία 20 ετών, ό Μαγιερμπέριε και ό Πονκιέλλι 21 ετών, ό Μπελλίνι και ό Γκορζέ 22 ετών.

Ό Βέρντι ήταν 26 ετών όταν έδωσε τήν πρώτη του όπερα «Ουπέροτο ντ'ι Σάν Μπονιφάτσιο». 'Επίσης ό Μπόττο, ό Τόμας, ό Καταλάνι και ό Πουτσίνι έντεκαποτάρισαν ως μουσικοσυνθέται σε ήλικία 26 ετών.

Μετά τον Παϊζέλιο, έρχεται ό Νικόλα Πιστίνι με 91 όπερες, όλες ληπνιμένες σήμερα, κατόπιν ό Τομαράζο με 79, από τις όποιες «Ο μουσικός γάμος» θεωρείται ως άριστούργημα και παίζεται στα μεγάλα θέατρα της 'Ιταλίας άκόμα και σήμερα. 'Επίσης ό Πουτσίνι, ό συνθέτης της γνωστής όπερας «Σαφώ», έγραψε 78 όπερες, ό Ντονιζέττι 70, ό Μάττ 65, ό Μερκαντάντε 60, ό Ωμπέρ 45, κλπ.

Θέλετε νά μάθετε τώρα και τήν ήλικία στην όποια άρχισαν νά γράφουν οι διασημότεροι μουσουργοί;

Πρώτος άπ' όλους έρχεται ό Μόζαρτ, ό όποιος σε ήλικία 13 ετών συνέθεσε όπερα με τον τίτλο «Απλή ύποκρισία», που πρωτοπαίχτηκε στη Βιέννη τ'ο 1769. Τό επόμενο έτος, δηλαδή τ'ο 1770, σε ήλικία 14 ετών ό Μόζαρτ έβιβε στο Μιλάνο τή δεύτερη όπερά του «Μιθριδάτης».

Δεύτερος έρχεται ό Βέτσερ, ό όποιος έγραψε όπερα σε ήλικία 14 ετών. Τρίτος ό Ροσσίνι, ό όποιος 16 ετών έγραψε τ'α «Γραμμάτια τού γάμου». 'Ο Φλοτφ και ό Μπίκ έγραψαν τ'α

πρώτους τους μελοδράματα σε ήλικία 19 ετών. 'Ο Χέντελ, ό Μεχούλ, ό Χερουμπίν και ό Ντονιζέττι σε ήλικία 20 ετών, ό Μαγιερμπέριε και ό Πονκιέλλι 21 ετών, ό Μπελλίνι και ό Γκορζέ 22 ετών.

πρ'ό τ'α έκλεκτά φαγητά. Κατά τ'ο διάστημα όμως της πολιορκίας των Παρισίων τού 1871, έλειψαν από τ'ο τραπέζι τού Μπίκ όχι μονάχα τ'α έκλεκτά φαγητά, αλλά και τ'ο φαμί άκόμα. Στο τέλος ό δυστυχισμένος συνθέτης, για νά μην πεθάνη τής πείνας, αναγκάστηκε νά σφάξει και νά μαγειρέψει τον αγαπημένο σκύλο του 'Αξόρ. 'Όταν τελείωσε τ'ο γεύμα, ό Μπίκ έαυτ'ζεφα όλα τ'α κόκαλα σ' ένα πιάτο, όπως συνήθιζε νά κάνει άλλοτε και είνε άναστενάζοντας:

— 'Ο άμοιρος ό 'Αξόρ! Τί χαρές θά έκανε άν βρισκόταν τώρα έδω! Τού άρεσαν πάντα τόσο πολύ τ'α κοκαλάκια!

Η διάσημη άοιδός Καρολίνα Ντυπρέ ήταν κόρη τού τενόρου Ντυπρέ και γεννήθηκε τ'ο 1832 στη Φλωρεντία. Στα βαφτίσια της ήσαν καλεσμένοι πολλοί συνθέται και συνθέται τού πατέρα της, από τους όποιους τέσσαρες ήσαν και οι άνόδοχοι της μικρής. Μετά τ'ο γεύμα, ό πατέρας παρακάλεσε τούς νονούς νά αφοιρύνουν τ'α παιδιά του, όπως έκαναν ή καλές μοίρες στα παραμύθια. Τότε προχώρησε ή πρώτη άνάδοχος και περίφημη άοιδός Μαλιμπράν, ή όποια τότε βρισκόταν σ' όλη τή νεότητα και τήν ομορφιά της, έβγαλε τ'ο τριαντάφυλλο άπ' τή ζώνη της, τ'ο άκούμπησε στην κούνια τού μωρού και τού εύχήθηκε άκαλωσύνη.

Ύστερα πλησίασε ό δεύτερος άνάδοχος και συνθέτης Μερκαντάντε και εύχήθηκε στη μικρούλα «ώμορφία». Τρίτος ό συνθέτης Μπερτιό της εύχθηκε νά πάρη τή χάρη της μητέρας της, μιας πραγματικά χαριτωμένης νέας γυναίκας, ή όποια παρακολουθούσε τή σκηνή χαμογελώντας εξαπλωμένη σ' ένα ντόβαν. Τέλος, ή άοιδός Καρολίνα Χούγκερ, έβαλε ένα πράσινο κλωνάρι στο κεφάλι τού μωρού και τού εύχήθηκε: «Ταλέντο και τή μελωδική φωνή τού πατέρα της».

Πάρε πίσω τή σκληρή σου προφητεία, Καρολίνα, είνε ό πατέρας με πόνο. Ποτέ δεν θά γίνη το παιδί μου καλλιτέχνης. Πληρώσαμε πολύ άκοιβά τις έπιτυχίες μας.

Τό άρχαιότερο μουσικό θέατρο τού κόσμου έγκαινιάστηκε τ'ο 1637 στη Βενετία. Τό επόμενο έτος άγκαινιάστηκε τ'ο θέατρο «Περικλίας» της Φλωρεντίας. Τ'ο 1737 έγκαινιάστηκε τ'ο περίφημο μέχρι σήμερα «Σάν Κάρλο» της Νεαπόλεως, τ'ο 1740 τ'ο Βασιλικό Θέατρο τού Τουρίνου, τ'ο 1756 τ'ο Δημοτικό Θέατρο της Βολωνίας. Η «Σκάλα» τού Μιλάνου, τ'ο μεγαλύτερο και περιφημότερο αυτό θέατρο της γής, ό «Όλυμπος» της 'Οπερας, ιδρύθηκε και έγκαινιάστηκε στα 1778, δηλαδή άριθμεί ήλικία 150 ετών.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Τ'ο πιο μικρό Κράτος τού κόσμου δεν είνε, όπως πιστεύεται, ή Δημοκρατία τού 'Αγίου Μαρίνου, άλλ' ή νήσος τού Ταβόλαρο, ή όποια βρίσκεται στη βορειοδυτική άκτ'ή της Σαρδηνίας. Τ'ο νησί αυτό έχει πλάτος 3 ως 4 χιλιόμετρα και μήκος 20, κατοικείται δέ από 65 ψυχές. Από τ'ο 1836 μέχρι τού 1882, τ'ο νησί αυτό άκυβερνέτο μοναρχικά: 'Ο τελευταίος όμως βασιλεύς τού Παύλος ό Α' έέφερασε τήν έπιθυμία νά γίνη τ'ο πολιτεία δημοκρατία. Από τότε δέ ό άνώτατος άρχων τού Κράτους είνε ό Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ό όποιος εκλέγεται κατά έστιατήν διά τής κοινής ψήφου πάντων των κατοίκων, άρρέων και θηλέων.

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ ΚΙ' Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

(Πασχάλινη Παράδοσις)

Οι ιερομόναχοι της μητροπόλεως της Κορδούνης ήσαν άλλοτε πραγματικοί διαβολόφθοροι. Κάθε μέρα σχεδόν παρόντωνσαν μεταξύ τους μέσα στα κελλιά τους και δεν έκαναν άλλη δουλειά, παρά ν' αλληλοβρίζωνται όλη την ώρα.

Ήσαν τόσο φιλόνομοι και τόσο εύσεστοι, ώστε επειδή μία μέρα ο αρχιεπίσκοπος τους έκανε μερικές παρατηρήσεις, άμέσως όλοι μαζί ούρτησαν άπάνω τον και με τὰ μαχαιρία τους τον άφρισαν στον τόπο.

Το έγγράφιό τους όμως αυτό δεν μπορούσε να μείνει μυστικό και δεν άργησε να γίνει γνωστό και στη Ρώμη.

Η φοβερή αυτή είδησι προκάλεσε πραγματική άναστασιώσι μετὰ των καρδινάλιων και του Πάπα, οι όποιοι κατεβίβασαν τους ενόχους — έπειδή ήσαν πολλοί — να στέλλουν κάθε χρόνο, την

έορτη του Πάσχα, έναν καλόγερο στη Ρώμη, για να ψέλνει την μεταμενοσύνη λειτουργία, προς εξίλεισιν του κακούργημάτος των.

Αν ο καλόγερος αυτός που στέλλονταν στη Ρώμη για τιμωρία, παρέλπιε να εκπληρώσει άκριβώς το καθήκον του, υποχρεωνόταν να πληρώσει, ως άποζημίωσι, ένα μεγάλο χρηματικό ποσόν στον Πάπα.

Στά 1637, ήσαν ή σειρά νά πάη στη Ρώμη ο ιερομόναχος Δόν Ζουάν Φουρβόν, ένας παμπόνηρος και τετρατάξιος καλόγερος. Ή έντολή αυτή του κοινοποιήθηκε άρχιεπείς ήμέρες από του Πάσχα, μιά νά έτοιμαστί έντοιματάς, αλλά ο πανσιώτατος έδωσε τόσο λίγη σημασία στο πράγμα, ώστε κατά την ήμερα του Μεγάλου Σαββάτου βρισκόταν ακόμα στην Κορδοθή.

Οι συνάδελφοί του τότε άρχισαν νά τον μαλώνουνε και νά τον άπειλούν, ότι θά τους πληρώσει πολύ άκριβώς την άσυνήγορη παραίτησή του.

Ο Δόν Φουρβόν όμως χαμογέλωσε ειρωνικά για τους φόβους των, άπασύρθηκε στο κελλί του κι' εκεί, αφού άνοιξε τη μεγάλη φυλλάδα του, προσάλεσε το διάβολο, με τον όποιο γνωρίζονταν από πολλήν καιρό.

Ο πριγκιπάτος δεν άργησε νά παρουσιάστί μπροστά του.

— Είνε ανάγκη, του είπε τότε ο Δόν Φουρβόν, νά με μεταφέρεις απόψε χωρίς άλλο στη Ρώμη. Πρέπει νά ταξιδεύουμε με την ταχύτητα που έχει ή σκέψη της γυναίκας, δηλαδή γρηγορώτερα από τον άνεμο. Νά με περιμένεις κάτω άπ' το καμπαναριό της Μητροπόλεως. Στις έννιά ή ώρα ακριβώς θέλω νά βρισκώμαι καθάλω στους άιμους σου...

— Δέχομαι, του άποκριθήκε ο Σατανάς, αλλά με μιά συμφωνία. Όσον καιρό θά μ' ήλεις στην ύπαιθρία σου, θά είσαι υποχρεωμένος νά μου βολώνεις μόν άσυχόλησι. Άν μ' άφήσεις, έστω κι' ένα λεπτό μονάχα χωρίς δου-

λειά, θά γίνης δικός μου!

Ο Δόν Φουρβόν διάσπασε στην άρχή νά υποκύνη στην άπαιτησί του, άλλ' επειδή ήταν προικισμένος με γοημώτατη φαντασία, παραδέχθηκε την συμφωνία.

Βγήκε κατόπιν άπ' το κελλί του, πήγε στην έκκλησιά, έψαλε μερικά τροπάρια και, αφού πήρε μαζί του ένα καλλά με τροφίμα για τὸ ταξίδει στην άφωμένη ώρα πήγε νά βρη τὸ Διάβολο, ο όποιος, συνεπείς στο ραντεβού του, τον περιμένε κάτω άπ' το καμπαναριό της Μητροπόλεως.

Μόλις ο καλόγερος ανέβηκε στις πλάτες του Διαβόλου, βρέθηκε άμέσως, χωρίς νά τὸ καταλάβη, στά ύψη του ούρανού. Ή πορεία των ήταν τόσο άστραπιαία, ώστε πά φώτα των μεγαλουπόλεων έλαμπαν σαν σπίθες από κάτω τους.

Έτσι έφτασαν στη Ρώμη, τη στιγ-

μητα, πήγαν νά στρώσης ξανά με χαλίκια τους δρόμους!

Ο Διάβολος δάγκωσε τὰ χείλη του και, φεύγοντας, άρξίστηκε νά μὴ βγῇ νικημένος άπ' αυτή τη φοβερή πάλη.

Έπειτα από λίγη ώρα, καθώς ο καλόγερος άποτελείωσε την πρώτη φράσι της ευχής, ο Διάβολος ξαναπαρουσιάστηκε μπροστά του:

— Τελείωσε κι' αυτό! του είπε. Ξανάστρωσε τους δρόμους με τὰ χάλικια τους. Είμαι στις διαταγές σας!

Ο Δόν Φουρβόν σκέφτηκε για μιά στιγμή και του είπε:

— Έδώ κοντά, μέσα σ' ένα χασόπυλο, βρισκεται μιά προβιά μαυρή. Πήγαν νά την πλύνης στον Τίβερι κι' όταν την κάμης άσπρη, φέρε μου τη για νά την ιδώ.

Και ο καλόγερος δεν μπόρεσε νά κρίνη ένα χαμόγελο ικανοποίησεος, βλέποντας τὸ κατοχυρωμένο πρόσω-

πὸν του, πῆγαν νά μαντέψουν για ποιό λόγο είχε σταματήσει τὸ ψάλλειν.

Ο Δόν Φουρβόν βρισκόταν σὲ τρομαχθί θέσι και δὲν ήξερε τί νά κάνει. Έπὶ τέλος του κατέβηκε μιά ιδέα.

— Έδώ κοντά, στην έκκλησιά, εἶπε στο Διάβολο, υπάρχει ένας τοκογλύφος. Θέλω λοιπόν νά πάρης τὴ μαύρη του ψυχὴ και νά την πλύνης ως δύναι νά γίνη άσπρη.

Ο Διάβολος, μόλις άκουσε τὰ λόγια του, βγήκε έξω με χαμῶμένο τὸ κεφάλι και έτσι ο ιερομόναχος μπόρεσε κι' άποτελείωσε τὴ λειτουργία.

Μετά τὸ τέλος, ο Δόν Φουρβόν μπήκε στο ιερό και έβγαλε τὰ ἱμαῖά του. Κατότα ζήτησε νά ιδῇ τὸ έγγραφο του Πάπα, δυνάμει του όποιοι οι ιερομόναχοι υποχρεωνόντουσαν νά στέλνουν κάθε χρόνο έναν αντιπρόσωπό τους στη Ρώμη.

Αφού έτελείωσε την άνάγνωσι του έγγραφου, τὸ όποιο του έδωσαν έντέλως άνότατοι οι άλλοι κληρικοί, ο καλόγερος τῶρριξε στη φωτιά και άμέσως τὸ χαρτί έγινε στάχτι. Έπειτα έπωληθήκε από τη γαϊκή κατάληξι που προκάλεσε ή πράξι του, πετάχθηκε έξω από την έκκλησιά και βρέθηκε στις όχθες του Τιβέρεως.

Στὸ μεταξύ ο Διάβολος άγωνιζόταν νά εκπλύνη την ψυχὴ του τοκογλύφου, αλλά χωρίς νά φέρη κανένα άποτέλεσμα, γιατί ήταν μαυρὴ, κατάνορη, σαν τὴν πίσσα του 'Αδη.

Μόλις έφτασε κοντά του ο καλόγερος, άφισε άμέσως τὴ δουλειά του και άνάσανε με άνακούφισι, γιατί ο Δόν Φουρβόν του είχε νά παρατήρησι πειά αυτή τὴ δουλειά.

Ο πονηρός καλόγερος καβάλλεκε τότε ξανά τὸ Διάβολο και γύρισε στη Μητρόπολι της Κορδούνης, τὴ στιγμή που οι συνάδελφοί του έψαλλαν τὸ «Αἰνεῖτε τὸν Κύριον...».

Τὸ ταξίδει του δὲν είχε διαρκέσει, παρά μόνο τέσσερες ώρες.

Οι συνάδελφοί του τον έδέχτηκαν με γέλια και τον ρώτησαν αν κοιμήθηκε καλά, γιατί υπέθεσαν ότι βρισκόταν στο κελλί του και κοιμόταν ως τὴν ώρα εκείνη.

Τότε ο Δόν Φουρβόν τους διηγήθηκε λεπτομερῶς τὴν περιπέτειά του και στο τέλος τους ανέφερε πῶς είχε κατορθώσει, με τὴ συνεργεία του Διαβόλου, νά τους απαλλάξει για πάντα από τὴν έξευτελιστική υποχρέωσι νά στέλνουν κάθε χρόνο τὸ Πάσχα έναν αντιπρόσωπό τους στη Ρώμη.

Ο μόνος δυσχεστεμένος από τὴ φαιδρή αυτή ιστορία ήταν ο δυστυχισμένος ο Διάβολος, ο όποιος άποφάσισε νά μὴν άνακατευτὴ πειά στα καλογερικά έπηματα.

— Μακριά από γυναίκες και καλόγερους! εἶπε άποφθεγματικά ο Παμπόνης.

Οι πιστοί έννομετάξυ είχαν καρφάσει τὰ μάτια τους άπάνω του και

ΜΕΓΑΛΟΒΟΛΑΔΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΔΕΙΑΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Κάπρι. Ήσαν μιά νύχτα χλιαρή, μιά απριλιάτικη νύχτα μυρωμένη, γεμάτη δροσιά.

Η αύρα έφρνε τὸ ωραίο άρωμα των πορτοκαλλιών και των λεμονιών του Σορόντο. Η λαμπρή αελήνη έχυνε τὸ αναλυστό της άσπρη στη θάλασσα. Μακριά φεγγουλόυσε καταφωτῇ η Νεαπολις και τὰ μακρὰ βουνά βήναν τις κορφες των μέσα στην αμύχλη.

Τὸ καπρι κοιμόταν. Ο κόλπος ήταν σιωπηλός. Ο αυτοκράτωρ σὲν άκουγε παρά τὸ κανονικό μουρμούρι των κυμάτων που ξεφυχούσαν στους βράχους και τὸ ρυθμικό βήμα του εκατοντάχρου των νυκτοφυλακων που άγρονόουσε στο διάδρομο.

Πλημμυρισμένος από τὴ γαλήνη του ούρανού και τὴς γῆς, ο Τιβέριος αισθανθήκε ζαχνικά νά γεννιέται μέσα του ένας μεγάλος φόβος.

Μέσα στην άπέραντη αυτοκρατορία του, που έτρεμε ολόκληρη σ' ένα του νεύμα, δὲν υπήρχε άλλος άνθρωπος πὸ δυστυχισμένος άπ' αυτόν.

Η μητέρα του η Αἰδία, που τον καθοδηγούσε σαν θείο φῶς και τον επροστάτευε στη ζωή του, είχε πεθάνει πριν από πέντε χρόνια.

Ο Σίτιος ο πρωτοποργός του, στὸν όποιο είχε εμπιστευθεί τὴ διοίκησι τὴς Ρώμης, είχε στραγγαλιστεί από άγνωστους οδολόφους και ο άντικαταστάτης του ακόμα δὲν είχε βρεθεί.

Έτσι, ο Τιβέριος βρισκόταν μόνος και νά άνυπεράσπιστος μπροστά στη Ρώμη και στην 'Ιταλία ολόκληρη, και πὸ πάντων μπροστά στη συνείδησί του. Η θέσις του ήταν τραγική. Κανένας δὲν τον άγκαλιούσε και κανένας δὲν άγαπούσε.

Ο ανεφίος του Καλιγούλας, που ήταν διάδοχός του, που προξενούσε φρίκη και ο γέρος αυτοκράτωρ σκεπτόταν με φόβο τὸ προμερὸ έγκλημα θά χρησιμοποιούσε ο άνυπόμονος νέος για νά έπισπεύσει τὴν άνοδό του στὸ θρόνο.

Φοβόταν ακόμα τους στρατιώτες και τους δούλους του, φοβόταν τους αὐλικούς, τὸ γινερό και τις γυναίκες των άνακτόρων. Κανένας δὲν του ένέπνεε έμπιστοσύνη.

Δυσπιστούσε πρὸς ὅλη τὴ Ρώμη, στὴν όποια δὲν έτολμούσε νά έπιστρέψῃ, και άγωνιούσε κάθε φορὰ που έφερνε στο νου του τὸ παρελθόν.

Κάθε νύχτα τὰ θλιβερά φαντάσματα των θυμάτων του έρχονταν και κάθονταν κοντά στο κρεβάτι του για νά τον βασανίσουν.

Και στὴ θέσι που βρισκόταν τώρα, ο πραγματικός Κάισαρ ζήλευε τὴν τύχη του μαρὰ κοιμόταν ήσυχος μέσα στη φτωχή του καλύβα.

Έβραφα, καθώς σήμαιναν τὰ με-

μαύρο σημάδι, στὴ θάλασσα που έρχόταν από τὴν πρωτεύουσα κι' έπλεε πρὸς τὸ Κάπρι.

Σὲ λίγο διέκρινε μιά μεγάλη βάρκα, ή όποια είχε πλησιάσει στὴν προκυμαία. Ένας άνδρας βγήκε άμέσως άπ' αὐτή και χωρίς δισταγμό άρξισε νά σκαρφαλώνη στη σκάλα, που ήταν σκαλισμένη μέσα στο βράχο και ὀδηγούσε στ' άνάκτορα.

Ύστερα από λίγα λεπτά, ο άγνωστος αυτός έπισκέπτης, συνοδευόμενος από έναν άξιωματικό, παρουσιάζόταν στον αυτοκράτορα.

Ήταν ένας Αἰγύπτιος με πένθημη φυσιογνωμία, σόβαρο βλέμμα και θλιβερό τόνο φωνῆς, μισόγυμνος, με τὸ μέτωπο τυλιγμένο με μιά στενή λουρίδα.

— Μίλησε! του είπε ο αυτοκράτωρ. — Είμαι ο Θάμος, ο Αἰγύπτιος

πλοηγός, άποκριθήκε ο ξένος. Έδώ και είκοσι χρόνια, διηγήσῃ τὰ πλοία που άναχωροῦν από τὴν Αἴγυπτο για τὸν ὅλον τὸν κόσμο. Στὰ ταξείδια μου είδα πολλά και παράξενα πράγματα.

Στις άκτές τὴς Σικελίας άκουσα τὸ τραγούδι των Σειρήνων. Στὰ παράλια τὴς Κυμερίας είδα νά έπιπλύνουν στη θάλασσα πτώματα ανθρώπων που είχαν πνιγεί πριν από άμέτρητα χρόνια.

«Έδρα στὰ νερά τὴς Πάφου και των Κυθρών ν' αναδύεται μέσ' από τὰ κύματα τὸ λαμπρὸ σῶμα τὴς Αφροδίτης. Πολλές φορές άντάμωσα στο δρόμο μου τὴ βάρκα που μεταφέρει τις ψυχές των ανθρώπων στον 'Αδη».

«Ποτὲ ή καρδιά μου δὲν αισθανθήκε φόβο και ποτὲ τὰ χέρια μου δὲν έννοιωσαν τρόμο. Χθες όμως μου συνέβη κάτι παράξενο πὸ μ' έκανε νά ταρσχωτὸ πολύ.

«Πλέαμε ήσυχα και βρισκόμαστε άπέναντι στὴν 'Ηλεία. Η θάλασσα ήταν ήρεμη και ή νύχτα κατέβαινε γαλήνια πριγνύρα. Οι επιβάτες κουβεντιάζαν ξένοιαστοι πάνω στο κατάρταμα.

«Έβραφα μιά φωνή άκούστηκε, μιά φωνή που δὲν είχε τίποτε τὸ ανθρώπινο και που κινούταν σαν νάρκητι από τὴ θάλασσα:

— Θάμε! Θάμε! μου φώναζε ή φωνή αὐτή.

«Στὴν άρχή δὲν άπάντησα. Νόμισα πῶς ο νεοεισόμενος.

— Θάμε! έπανέλαβε έπιτακτικώτερα ή φωνή. Θάμε, δὲν άκούε;

ταυ και τὰ μάτια μου δὲν μπορούνε πειά νά διαβάσουν μέσα σ' αυτό.

«Ας εἶνε μαζί μας οι θεοί, Θράσυλλε. Η τιμωρία όμως ένός άθώου δὲν εἶνε άρκετὴ νά με κάμῃ ν' αντικαταστήσω έναν έπαρχο.

— Βέβαια, εἶπε με πικρία ο άστρολόγος. Και ἐπὶ τέλους τὸ σημάσι εἶχει έναν σταυρὸς περισσότερος στὴν αυτοκρατορία σου;

Ο Τιβέριος έδωσε τότε στον Αἰγύπτιο ένα βαλάντιο με χρυσάφι και του εἶπε:

— Πήγαν νά στὴν 'Αλεξάνδρεια, κι' αν άγαπάς τὴ ζωή σου, λησιμόνησε ὅσα άκουσε εἶδω.

Ο ήλιος σκεπαζόταν από μαύρα σύννεφα. Ο κόλπος τὴς Νεαπόλεως μούγκριζε άγριεμένος κι' ο Βεζούθος έβγαζε φλόγες.

Ο αυτοκράτωρ, παραγμένος άπ' αὐτὰ τὰ προσηνύματα, θέλησε νά καταφύγη στὴ Στάβη και διέταξε νά έτοιμασούν τὴ βάρκα του με τὰ εἰκοσιτέσσερα κουτιά, ή όποια σὲ λίγο γλυστορούσε πάνω στα κύματα.

Έβραφα ο ήλιος σβύστηκε και ή ήχῃ ενός θλιβεροῦ θρήνου πέρασε πάνω από τὰ κύματα.

Ο Τιβέριος θορήθηκε τότε τὴ διήγησι του Θάμου και διέταξε τους κωπλάτες νά κάμουν ὅσο μπορούσαν πὸ γρήγορα.

Και, παίρνοντας από τὴ γωνία του σπουδατηρίου του έναν πίνακα με γεωμετρικά σχήματα, βυθίστηκε στη μέλπη.

Κάτι σπουδαίο θά συμβῇ στὴν 'Αστία, εἶπε, και μάλιστα στὰ μέρη τὴς 'Ιουδαίας. Ένα ἄστρο έχει σταματήσει πάνω στο ιερό τὴς 'Ιουδαίας.

— Σταθῆτε! φώναζε ο Κάισαρ. Άρπάξτε τον έλεύθερο αυτόν τον άνθρωπο... Τὸν χαζὸ τὴ ζωή...

Οι φανατικοί έβγαζε όμως έμψυχον θηκαν από τὴ διαταγή και με τὸ χέρι τους έδειξαν τὸν ούρανο που είχε έξοργιστεί για τὴν ιεροσυλία.

— Νά σταυρωθῇ νά σταυρωθῇ! φώναζε ο ὄχλος.

— Όχι, εἶπε ο Τιβέριος. Ο σταυρὸς αυτός θά μείνῃ άδειανός... Και άμποτε νά μπορούσε τὸ χέρι μου νά ξεκαμάσει ὅλους τους σταυρωμένους.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ο Καλιγούλας, σκολίζοντας τὴν προξὴ του θεοῦ του, έλεγε πῶς ο Τιβέριος ήθελε δίχως άλλο τραλαβῇ και θάραπε νά τον διαδεχθῇ στο θρόνο ένας άλλος άνωματος πὸ λογικός...

Συγγνώμης όμως άγνολοφόρος έφτασαν από τὴν 'Ιουδαία κι' ανήγγειλαν στον Τιβέριο πῶς ο άθῶος που είχε παραδοθεί ο Πιλάτος στον ὄχλο, είχε σταυρωθεί κι' αυτός.

— Νά, νά μπορούσα νά τον σώσω κι' αυτόν! ψιθύρισε ο αυτοκράτωρ. Και από εκείνη τὴν ήμέρα βυθίστηκε περισσότερο στους φόβους του και στὴ μόνωσί του...

«Τί θέλεις από μένα; άποκριθήκα τέλος.

«Θάμε, πήγαν νά βρῆς τὸν αυτοκράτορα τὴς Ρώμης και νά του πῆς αὐτὰ τὰ λόγια: «Ο μέγας Πιν άπέθανε!»

«Και ή φωνή ξαναεἶπε τρεῖς φορές τὸ θλιβερό μήνυμα:

«—Ο μέγας Πιν άπέθανε!»

«Έπειτα, στὴ θάλασσα και στὴ στεριά άκούστηκαν κάτι σαν κλάματα και σαν άναστεναγμοί.

«Αὐτὰ άκουσα κι' αὐτὰ ήρθα νά σὰς πῶ, Μεγαλειότηα!»

Ο Τιβέριος είχε γίνει ὠχρός. Για μερικές στιγμές έμεινε σιωπηλός κι' είχε τὰ μάτια του καρφωμένα άπάνω στο Θάμο.

— Έλα μαζί μου, του εἶπε τέλος. Πάω νά συμβουλευθῶ τὸν άστρολόγο Θράσυλλο, τὸν όποιο χρησιμοποιούσε ο πατέρας μου.

«Έλα μαζί μου νά του διηγήθῃς αὐτὰ που μου εἶπες.

Ο Θράσυλλος άκουσε τὴ διήγησι του Αἰγυπτιού και εἶπε:

— Πρέπει νά εξετάσουμε τὸν άστροισμό τὴς Αφροδίτης.

Και, παίρνοντας από τὴ γωνία του σπουδατηρίου του έναν πίνακα με γεωμετρικά σχήματα, βυθίστηκε στη μέλπη.

Κάτι σπουδαίο θά συμβῇ στὴν 'Αστία, εἶπε, και μάλιστα στὰ μέρη τὴς 'Ιουδαίας. Ένα ἄστρο έχει σταματήσει πάνω στο ιερό τὴς 'Ιουδαίας.

— Σταθῆτε! φώναζε ο Κάισαρ. Άρπάξτε τον έλεύθερο αυτόν τον άνθρωπο... Τὸν χαζὸ τὴ ζωή...

Οι φανατικοί έβγαζε όμως έμψυχον θηκαν από τὴ διαταγή και με τὸ χέρι τους έδειξαν τὸν ούρανο που είχε έξοργιστεί για τὴν ιεροσυλία.

— Νά σταυρωθῇ νά σταυρωθῇ! φώναζε ο ὄχλος.

— Όχι, εἶπε ο Τιβέριος. Ο σταυρὸς αυτός θά μείνῃ άδειανός... Και άμποτε νά μπορούσε τὸ χέρι μου νά ξεκαμάσει ὅλους τους σταυρωμένους.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ο Καλιγούλας, σκολίζοντας τὴν προξὴ του θεοῦ του, έλεγε πῶς ο Τιβέριος ήθελε δίχως άλλο τραλαβῇ και θάραπε νά τον διαδεχθῇ στο θρόνο ένας άλλος άνωματος πὸ λογικός...

Συγγνώμης όμως άγνολοφόρος έφτασαν από τὴν 'Ιουδαία κι' ανήγγειλαν στον Τιβέριο πῶς ο άθῶος που είχε παραδοθεί ο Πιλάτος στον ὄχλο, είχε σταυρωθεί κι' αυτός.

— Νά, νά μπορούσα νά τον σώσω κι' αυτόν! ψιθύρισε ο αυτοκράτωρ. Και από εκείνη τὴν ήμέρα βυθίστηκε περισσότερο στους φόβους του και στὴ μόνωσί του...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΕΙΝΕ ΕΝΟΧΟΣ Ο ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ;

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ, 50 ετών.
ΕΡΝΕΣΤΟΣ, 40 ετών, φίλος του.
(Σε μία μύρα. Οι δύο φίλοι κα-
πνίζουν και συνομιλούν.)

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Σήμερα είσαι πάλι
μελαγχολικός, Γιαβέρτε. Γιατί;
ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Όλοι σχεδόν με
ρωτούν όπως εσύ, γιατί είμαι μελα-
γχολικός.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Και έχουν δίκιο...
Για ποιά λόγο να είσαι μελαγχολικός,
εσύ ένας νέος υγιής και πλούσιος; Οι
άνδρες σ' εκτιμούν, ή γυναίκες σ' αγα-
πούν. Τι θέλεις περισσότερο;

ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Αχ, φίλε μου... Αύ-
τό που θα ήθελα, είνε να είχα ήσυχη
τη συνείδησή μου...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Δεν σε καταλαβαίνω...
Τι θέλεις να πής; Δεν πατεύω εσύ, ό-
 τόσο καλός, να έχεις διαπράξει καμιά
κακή πράξη.

ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Και όμως, φίλε μου
... Υποφέρω πολύ και νοιάζομαι βαρετά
τύψεις για κάτι που ξανα... Για κάτι
που δεν ξέρω αν είνε καλό ή κακό...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Σε βασανίζει λοιπόν
ή αμαρτία;

ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Ναι, δεν ξέρω αν
είμαι ένας τρομερός κακοήγος, ή ένας
μεγάλος φιλόδοξος...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Γιατί, είσαι πα-
λός και πιστός σου φίλος... Μπορείς
λοιπόν να μου διατυπώσεις τι είνε α-
κριβώς αυτό που σε βασανίζει τώρα;

ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Έχεις δίκιο... Θα
σού το πω... Κι' εσύ πάλι θα μου πής
αν είμαι ενοχος ή όχι.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Λέγε, φίλε μου...

ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Πρώτον, μία ω-
ραία ανοξιδιμένη μέρα, ταξίδευα με το
σιδηρόδρομο και πήγαινα στο Μπέλ-
Αιό. Στο βελόν που ήμουν εγώ, ήταν
και μία οικογένεια: ο πατέρας, ή μη-
τέρα και τα κοριτσάκια τους... Μου φαί-
νεται ότι τα βλέπω ακόμα μπροστά μου
αυτά τα τρία πρόσωπα. Ο πατέρας ή-
ταν μελαγχολικός ως τριάντα πέντε χο-
νών, πολύ συμπαθητικός. Η μητέρα
άκριτα νεότερη του, ξανθή, λεπτή και
χλωμή...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Όραία!... Μου άρε-
σε, όταν ο άντρας είνε μελαγχολικός, ή
γυναίκα να είνε ξανθή.

ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Και όταν ο άντρας
είνε ξανθός;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Τότε ή γυναίκα πρέ-
πει να είνε μελαγχολική.

ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Είσαι ζωγράφος,
φίλε μου, και σου άρέσει να βρίσκεις
την αρμονία στην αντίθεση των χρωμά-
των. Άλλά σε βεβαίω ότι στην πραγ-
ματικότητα δεν έχει καμιά σημασία
το χρώμα των μαλλιών... Τό πάν είνε
να συμφωνούν ή ψηφές...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Κι' εσύ πώς φαίνε-
σαι ότι είσαι ψυχολόγος και φιλόσοφος!

ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Και όμως, φίλε
μου. Δεν ξέρω αν είμαι κακοήγος ή
φιλόδοξος... Θα ιδής...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Λέγε...

ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Λοιπόν, ο πατέρας
ήταν μελαγχολικός και ή μητέρα ξανθή.
Τό κοριτσάκι τους ήταν ξανθό, όπως ή

μητέρα του και είχε θαμνίσια γαλάνα
μάτια που δέ χόρταιναν να κοιτάζουν
τά θαμνιστά τοπεία, ανάμεσα από τά
όποια περνούσε τό τραίνο.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ναι, ξέρω. Για να
πάη κανείς στο Μπέλ-Αιό, περνά από
θαμνίσιας τοποθεσίες...

ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Κάθε τόσο ή μητέ-
ρα έλεγε στο κοριτσάκι της: «Γουλιέτ-
τα, κάθισε λίγο. Θα κουραστής έτσι,
διαρκώς όρθια, μπροστά στο παράθυ-
ρο». Και θυμάμαι επίσης ότι ή Γουλιέτ-
τα έβλεπε σε κάποια στιγμή στη μητέρα
της: «Αχ, μαμά, τί γρήγορα πού προ-
χωρεί τώρα τό τραίνο!... Πώς μ' άρε-

ένα δυστύχημα, θα μπορούσε σε μία
στιγμή να τά καταστρέψει για πάντα,
να τά χωρίσει αιώνια... Έν τώ μεταξύ
τό κοριτσάκι, ξένοιαστο πάντα, εξακο-
λουθούσε να κοιτάζει από τό παράθυρο,
να κελαιδή σαν πουλάκι και να λή με
τά χαριτωμένα λογάρια των παιδιών
τις εντυπώσεις του. Ο πατέρας του εί-
χε άνάψει την πίπα του και κάπνιζε.
Η μητέρα, ήσυχη τώρα, είχε βγάλει
τό καπέλλο της και διώρθωνε τά μαλ-
λιά της... Και οι δύο τους χαμογελού-
σαν ακούοντας τά λόγια της μικρούλας
Γουλιέττας...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Όραία εικόνα... Άν

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Μπορείς να μου εκμυστηρευτής τί είνε αυτό που
σε βασανίζει...

σει έτσι... Και θυμάμαι ακόμα ότι ο
πατέρας του του άπάντησε: «Βέβαια,
τό τραίνο προχωρεί πολύ γρήγορα αυ-
τή τη στιγμή... Άλλοίμονο αν τύχαινε
έν έκτροχησθή έτσι όπως τρέχει τώ-
ρα... Θα γινόμαστε δύο κόμμιτσια...»
Τότε τό κοριτσάκι τόν ρώτησε: «Τί θα
πής, μπαμπά, εθά έκτροχησάσαν;» Εί-
πε, μάλιστα, τόσο καμικά αυτή τη λέ-
ξη, ώστε ο μπαμπάς του γέλασε. Έγώ
 όμως, δεν ξέρω γιατί, εκείνη τη στιγ-
μή μελαγχόλησα ξαφνα, σαν να πέρα-
σε ξαφνικά από τό μυαλό μου κάποιο
φριχτό προαίσθημα. Συγχρόνως είδα
και την νεαρή μητέρα της Γουλιέττας
να χλωμαδίζει τρομερά, ν' άγκαλιάζει με
λαχτάρα τό κοριτσά-
κι της και να τό φι-
λή με τόσο πάθος,
σαν να έσπασκε να
τό χωριστή σε λίγο
για πάντα... Και τό-
τε ξανα ή σκέψη!
Τί είνε ή ζωή! Είχα
προσάσσει πού τά
τρανιόντουσαν άναμε-
ταξύ τους. Και ό-
μως μία άρρώστεια,

ΤΟΥ JEAN SIGAUX

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Και ξαφνα...
ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Αχ, Θεέ μου! Μά...
είκοσι χρόνια πέρασαν από τότε και δέ
μπορώ να τό ξεχάσω. Θα θυμάσαι, βέ-
βαια, θα έχεις άκούσει τίποτε για την
τρομερή έκτροχησή του τραίνου στο
Μπέλ-Αιό, πού έγινε στά 1910... «Ε,
λοιπόν... Ήταν εκείνη ή ημέρα!...
Στίς 18 Μαρτίου. Τρομερό, φίλε μου,
τρομερό...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Θυμάμαι... Τό είχα
διαβάσει στις εφημερίδες...

ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Έγώ είμαι από τους
λίγους που σώθηκαν από την καταστρο-
φή. Τί κακό!... Τί κακό!... Φωνές,
κρυαγές πόνου και φόβης, άγρια πάλη
για να σώσει ό καθένας τη δική του
ζωή!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ναι, ναι, θυμάμαι.
Η εφημερίδες έγραφαν όλες τις λε-
πτομέρειες του δυστυχήματος...

ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Μά εκείνο που δέν
έμαθε κανείς, εκείνο που δέν έχω πή
ποτέ σε κανένα, είνε, είνε... Αχ, Θεέ
μου...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Τι άπέγιναν ή μικρή
Γουλιέττα και οι γονείς της;

ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Μόλις συνήλθα από
τό φοβερό κλονισμό, και κατάλαβα πού
βρίσκομαι και τί έγινε, είδα γύρω μου
ένα φριχτό άνακάτωμα σαρκών και
συντριμμένων ξύλων, τά οποία ή φω-
τιά είχε άρχεισει να τά καταβροχθίση...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Ναι, θυμάμαι ότι εί-
χε έκραγεί μία φωτιά στά συντριμ-
ματα...

ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Και, όχ, Θεέ μου...
Γνώρισα από τό φορέματα ότι τά συν-
τριμμένα κούκαρα και ή πολτοποιημέ-
νες σάρκες άντρωσαν στον πατέρα και τη
μητέρα της Γουλιέττας... Ναι, ό νέος
εκείνος άντρας, πού κάπνιζε πρό όλ-
γου, και ή χαριτωμένη γυνίκα, πού
χτένιζε τά μαλλιά της και φιλούσε του-
φερά την κόρη της και χαμογελούσε...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Και ή μικρούλα;
ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Αχ, ή μικρούλα...
Έπάνω στά παραμορφωμένα πτώματα
των γονέων, είδα ένα παρθένο πλάσμα
πού έκλαυε και ούρλιαζε... Ήταν ή Γου-
λιέττα, ή μικρή Γουλιέττα πού προ-
σπαθούσε ν' άνασκησθή επάνω στά στα-
σιμένα της πόδια... Η Γουλιέττα με
καμμένα μαλλιά, με πρόσωπο καμμένο,
από τό όποιο έλειναν τά μάτια...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Τρομερό! Τρομερό!
ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Αχ, φίλε μου...
Πώς τό ανθρώπινο μυαλό μπορεί να
λειτουργήσει σε τέτοιες φριχτές στιγ-
μές; Πού βρίσκει τη δύναμη να σκε-
φτή τί πρέπει να κάνει;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. — Φαίνεται ότι τό μυα-
λό βρίσκει τη δύναμη και την ενέργεια
έπάνω στη φοβερή υπερτένεια πού δο-
κιμάζει...

ΓΙΑΒΕΡΤΟΣ. — Αχ, δέν ξέρω...
Μά όχι, δέν ήταν ό έγκέφαλός μου,
πού ενεργοούσε εκείνη τη στιγμή... Ο
έγκέφαλός μου είχε άδρανήσει από τη
φρίκη. Δεν άκουσα παρά την καρδιά
μου... Μόνο την καρδιά μου... Ίσως

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ

ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Τό αίμα του άρνιού των Έβραίων. Τά «μυστήρια» και τά θρησκευτικά δράματα του μεσαιώνος. Τό
τραπέζι του Αρχιεπισκόπου της Μπέλανσόν. Τό φίλημα του Τσάρου. Ένα ώραίο Πολωνικό έθιμο.
Η φωτιά του Πάσχα. Τί γίνεται στη Γερμανία και στη Βουαρία.

Η γιορτή του Πάσχα θεωρείται,
μαζί με τά Χριστούγεννα και την
Πρωτοχρονιά, ως ή μεγαλύτερη γιο-
ρτή πού χρονοί και συνδέεται σε κά-
θε χώρα με ποικίλα έθιμα, άναλόγως
των διαφόρων λαών.

Οι παλαιοί Έβραίοι γιόρταζαν,
ως γνωστόν, τό Πάσχα προς άνάμνη-
ση της Ιστορικής έξόδου των από την
Αίγυπτο. Την ημέρα αυτή κάθε οικο-
γενεία έσφαζε ένα άρνι και με
τό αίμα του έβαφε την πόρτα του σπι-
τιού του.

Κατά τά πρώτα χρόνια του Χρι-
στιανισμού, μεγάλη θρησκευτική φρ-
λονεικία είχε προκληθεί έξ αίτίας της
ήμερομηνίας του έορτασμού του Πά-
σχα. Έπ' τέλους ή έν Νικαία σύνοδος
του 325 έθέσπισε ν' αριστοκρατείται κατά
την πρώτη Κυριακή μετά την Πασέ-
ληνη της έαρινής ισημερίας, δηλαδή
μεταξύ 9 Μαρτίου και 14 Μαΐου.

Άξίζει να σημειωθεί, ότι κατά τόν
μεσαιώνα, μέχρι του 1654, τό έτος
βρισχε από την ημέρα του Πάσχα και
όχι από την πρώτη Ιανουαρίου, όπως
γίνεται σήμερα.

Επίσης εκείνη την εποχή, παιζόν-
τουσαν από είδικούς ήθαυοίς τά
«Πάθη του Χριστού», δηλαδή δράμα-
τα στα όποια άναπαράσταντο διάφο-
ρα έπεισόδια από την Παλαιά Δια-
θήκη, από τό βίο του Χριστού, της
Παναγίας, κ.λπ.

Τόσο πολύ, μάλιστα ήταν συνδε-
μένα αυτά τά δράματα με την Εκ-
κλησία, ώστε προτού παιχτούν έξω,
μπροστά από κοινό, έπαιζόντο μέσα
στούς ναούς.

Τά κυριώτερα πρόσωπα των δρα-
μάτων αυτών ήταν ό Ίησους, ή Μα-
ρία ή Μαγδαληνή, ό Πιλάτος, ό Γού-
δας, οι Έβραίοι, οι δύο ληστές επί
του Σταυρού, ή όνος του Βαλαάμ, οι
μάγοι, κ.λπ.

Εκτός αυτών, ύπήρχαν τότε και
τά λεγόμενα «Μυστήρια», τά όποια έ-
παιζόντο στις δημόσιες πλατείες και
στη παρακλαση των όποιων βοη-
θούσαν όλοι οι κάτοικοι, άπισχολού-
μενοι κάποτε επί όλόκληρες βδομάδες.

Η παράσταση διαρκούσε πολλές
μέρες, άναλόγως του άριθμού των
σκηνών και του ενδιαφέροντος του
κοινού. Τά έργα αυτά παιζόντουσαν
στις κυριώτερες πόλεις και ήταν πολύ
άγαπητά στο λαό.

Η σκηνή είχε μία πολύ περίεργη
διαρρύθμιση. Περιελάμβανε... τά τα-
βάνια και έπιγραφές τόση άναστα-
σιούρα άπάνω σ' αυτή, ώστε οι θεαταί
δέν μπορούσαν να ξεχωρίσουν ποιοί
ήσαν οι άγγελοι και ποιοί οι διάβολοι!

Άξιοσημείωτο σχετικάς είνε, ότι
οι ήθαυοί πού ύπεδύνοντο τά πρόσ-
-

πα της Ιερής Ιστορίας, έπαιζαν με
πραγματικό πάθος. Διηγούναι μάλι-
στα, ότι κάποιος άπ' αυτούς πού παρί-
στανε τό Χριστό, καρφώθηκε πραγ-
ματικά στο σταυρό κατ' έντολή του
καί... παρέδωσε τό πνεύμα!

Περιεργότερας είνε ή Πασχαλί-
νός συνήθεια πού επικρατούσαν άλ-
λοτε στις διάφορες πόλεις της Εύρώ-
πης. Μερικές άπ' αυτές αναφέρουμε
παρακάτω:

Στη Μπενανσόν της Γαλλίας, κά-
θε Πάσχα, ό Αρχιεπίσκοπος προσκα-
λούσε σε τραπέζι όλους τους κληρι-
κούς της περιφέρειάς του, οι όποιοί
όμως ήσαν ύποχρεωμένοι κατ' όλη τη
διάρκεια του γεύματος να μένουν ά-
μιλητοι!

Για τη γιορτή του Πάσχα ή γυ-
ναίκες της Ρωσίας είχαν τη συνη-
θεια να κατασκευάζουν ένα είδικό
γλυκίσμα, άποτελούμενο από άλεύρι,
σταφίδες, αυγά και βούτυρο.

Η καπέλλες έξ άλλου, τό πρωί
της Πασχαλιάς, έπαιζαν ένα καλάνι
με αυγά και ένα άναμμένο κερί και
έπεσκέπνιντο διάφορα γειτονικά σπι-
τια, προσέχοντας να μην τούς σβήσει
στο όρόφο τό κερί, γιατί πιστευαν ότι
τότε θα τούς συνέβαιναν διάφορα δυ-
στυχήματα.

Στην Πολωνία, κατά την έορτή
του Πάσχα, επικρατεί ακόμα και σή-
μερα, ένα ώραίο και χριστιανικό-
τατο έθιμο. Κάθε νοικοκύρης δηλαδή
στούνει τό τραπέζι με τά φαγητά, βά-
ζει τούς δικούς του να καθίσουν γύρω
και αϊτός πιγναινει και στέκεται γυρός
στην πόρτα.

Αν εκείνη την ώρα περάσει από
έκει κανένας ξένος ή κανένας φτωχός,
ό οικοδεσπότης κάθει σε δικό τό αϊτό
πού κρατεί στα χέρια του και προσφέ-
ρει τό ένα κομμάτι στον ξένο, ό όποι-
ος τότε είνε ύποχρεωμένος να μη-
μεσα στο σπίτι και να καταλάβη θέση
στο τραπέζι μεταξύ των μελών της
οικογενείας.

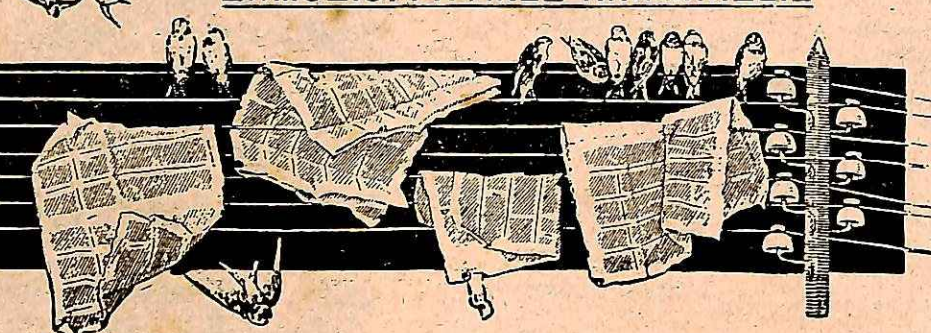
Ο Έπίσκοπος πάλι της Κροακί-
ας κάθε χρόνο, επί τη εικόνα του
Πάσχα, διοργανώνει τμήμερο συμ-
πόσιο, στο όποιο συμμετέχουν οι Ιε-
ρείς, οι άριστοκράται και οι πτωχοί
της περιφέρειας.

Στη Γερμανία κάθε Λαμπρή συ-
νήθισον ν' άνάβουν φωτιές, όπως σ'
έμας τη γιορτή του Άη Γιαννίου.

Στη Βουαρία επίσης, την παραμο-
νή του Πάσχα, τά παιδιά χορεύουν
γύρω από μεγάλες φωτιές, τρώγοντας
λαμπράκια αψίδα. Στη Σιλεσία, τέ-
λος, οι γονείς συνηθίζουν τις ημέρες
του Πάσχα, να καθίζουν αϊγά κάτω
από τ' άγύρα και να βάζουν τά παι-
διά τους για να τά βρούν.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΟΚΝΗΡΟΠΙΟΝΗΡΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(Αξιόλογον δίδαγμα διὰ τὰς μελλούσας γενεάς τῶν Ἀθηναίων δημοσιογράφων).

ΔΕΝ γνωρίζω εάν έχουν δίκαιον οἱ Ἀραβες όταν λέγουν εἰς μίαν παροιμίαν των ὅτι τὴν ἀνηλικίαν καὶ τὴν πονηρίαν ἐπλάσεν ὁ Θεὸς μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ στολίουν τὴν γυναικα. Πάντως ὅμως, εἰμαι βέβαιος — καὶ θὰ τὸ ἀποδείξω — ὅτι καὶ ὁ πονηρότερος τῶν ἠνθρώπων, λόγου χάριν ὁ Να-στράδιν-Χότζας, θὰ ὠχρία εἰς ἑξὶ καὶ ἂν κατὰ μοιραίαν συμπτώσιν εὐρίσκητο εἰς τὰ Χανιά κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἑλανά-στάσεως τοῦ Θεοῦ.

Θὰ ἐγίνετο μάλιστα πε-λιδνός, διότι θὰ ἀντιμετώπιζε τρεῖς Ἀθηναίους δημοσιογρά-φους κατορθώσαντας ἐντὸς δε-καπενθήμερου νὰ ἐξάψωσιν εἰς ὕψος προτερημάτων τὰ δύο αὐτὰ ἀλληλένδετα ἐλαττώμα-τα τῆς δυσμοίρου ἀνθρωπότητος.

Πρότειναι νὰ σημειώσετε ὅτι δὲν ἦσαν βεβαίως ἐτοῦθλα, ὅπως ἔχουν τὴν εὐ-γενὴ καλωσύνην νὰ γνωρίζωνται μετα-ξὺ των διὰ τοῦ ἑν' ἀριθ. 1 τοῦθλου, διὰ τοῦ ἑν' ἀριθ. 2 τοῦθλου καὶ διὰ τοῦ ἑν' ἀριθ. 3 τοῦθλου, ἀλλ' ἀπ' ἐτέ-ρου δὲν ἔχουν καὶ πολλὴν σχέσιν με-τὴν καλῶς νοούμενην εὐφροσύνῃ.

Ἀπόδειξις: Ὁ φίλος Σ. Γρανίτσας ἦτο σαχλός. Ὁ φίλος Β. Δενδραμῆς ἦταν σαχλότερος καὶ ὁ ὑποφαινόμενος πάντων τῶν σαχλῶν ἀσπλάχτατος.

Ἀλλὰ καὶ οἱ τρεῖς μόλις ἐσημείω-σαν εἰς τὰ Χανιά δὲν ἐσυλλογίσθησαν οὕτε νὰ συμφέροντα τὰ εἰδησεολογικά των ἐφημερίδων μας, οὕτε τὴν εὐγενὴ ἀ-μίλλαν.

Παραοιεῖτο μία ὑπερόχος εὐκαι-ρία τεμπελίας καὶ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν δὲν ἔκρινε νὰ τὴν χάσωμεν. Καὶ οὕτω ὄλην τὴν ἡμέραν διεισδύσαμεν χωρὶς νὰ δώσωμεν κανενὸς λόγον.

Ἄλλ' ἔρχετο τὸ βράδυ! Τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ βράδυ! Τὸ τρικυματῶδες αὐτὸ βράδυ! Ἐπρεπε νὰ τηλεγραφίσωμεν! Αἱ ἐφημερίδες μας ἐδίφον τηλεγρα-φήματα.

—Γρανίτσα! Τίμα πράγματα... Πές μου τί ξέρεις νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ ἐγώ... —Τίποτε! Ἐσύ! —Ἐγὼ τί νὰ ξέρω!

—Δενδραμῆ, πρὸς Θεοῦ! Δὲν εἶνε κατὰστάσις αὕτη! Αὐτοὶ οἱ χριστιανοὶ ποῦ μᾶς ἔστειλαν, περιμένουν τηλεγρα-φήματα!... —Μὰ δὲν μοῦ λές, πῶς θέλεις νὰ μάθω εἰδήσεις; Στὸ γλέντι θὰ ἔλθουν αἱ εἰδήσεις;... Μονάχες θὰ περπατή-σουν νὰ μᾶς εἰδῶν; Τί εἶνε αὐτά; Δὲν φτάνει ποῦ με ξεσηκώνετε ἀπὸ τὴ δουλειά μου, μόνο ἔχετε καὶ παρό-νοια!...

Ἦμην βέβαιος νὰ ἀποκριθῶ εἰς τὸν αὐτὸν τόνον τῆς γελαστῆς γκρίνιας, ὅ-ταν ἔξαφνα τὰς ἀκούω μου προσέβαλεν ἡ θωπευτικὴ ὀνομασία:

—Τοῦθλα!... Ἐ, τοῦθλα!... Πάλι ἐγὼ θὰ σὰς σώσω!...

Ἐστράφη καὶ εἶδα τὴν μορφήν τοῦ Γρανίτσα λάμπουσας ὡς μορφήν ἐμ-πνευσμένου Ἀντωτοῦ.

—Θὰ κάνωμε κοινὸν τηλεγράφημα... —Μὰ ἀπὸ ποῦ δὲν ἔχομε ἐντολή;

—Ἐχομε δὲν ἔχομε, πρέπει νὰ γί-νῃ. Τὰ ἔξωθα εἶνε πολλὰ καὶ πρέπει νὰ κάνωμε οἰκονομίες στὰ τηλε-γραφήματα... —Γιὰ στάσου, εἶπεν ὁ Δεν-δραμῆς. Πῶς θὰ τὸ δικαιολογή-

σω στὸ διεθυντὴ τὸ κοινὸν τηλεγρά-φημα;

—Βεβαίως, ἐτόλμησα καὶ ἐγὼ νὰ παρατηρήσω. Ἐμένα τουλάχιστον ὁ δι-ευθυντὴς μου θὰ μοῦ εἴπῃ ὅτι ἦτο πε-ριττὸν νὰ με στείλῃ, ἀφοῦ θὰ γίνεται κοινὸν τηλεγράφημα.

Ἡ αὐτοσυμπεισιστὴ κεφαλὴ τοῦ Γρανίτσα ἐσείσθη ἐλαφρῶς:

—Μὰ αἰωνίως τοῦθλα θὰ εἴστε; Δὲν θὰ γίνετε ἄνθρωποι; Ἀφοῦ ἔχει λογο-κροσίαν ἐδῶ, γιατί νὰ μὴ στείλωμε κοι-νὸν τηλεγράφημα; Ἐλα, Δενδραμῆ, ἄ-φρισε τὰ λόγια καὶ γράψε... —Ὁ Δενδραμῆς ὑπὸ τὴν κεφαλὴν ἐ-πιστολικὴν χάτην καὶ τὴν πένναν του ἤρρισε νὰ γράφῃ τὰ ὅσα με σκόμ-φον ὑπὸ γόγγυσον ὁ Γρανίτσας:

«Μεσημέριον
τρία ῥωσικά
τορπιλλοὶ εἰ-
λα...»

—Δύο εἶνε, π α ρ ε τ ῆ η σ α

ἐγώ.
—Κάνε δουλειά σου... Καὶ ὑπερόχως: «Ἀπεπειράθησαν βομβαρδίσουν...» —Τί λές, ἀδερφέ, διεμαρτύρηθῃ ὁ Δενδραμῆς. Ποιὸς σοῦ εἶπε αὐτὲς τίς κουταμάρες; —Θὰ γράψης λέω; εἶπε ἀπειλητικῶς ὁ Γρανίτσας.

Καὶ ἐξηκολούθησε: «Βομβαρδίσουν Βουκολιές...» —Ἐ, μὰ ἐσύ κοροϊδεύεις! εἶπε πε-τὼν τὴν πένναν τοῦ ὁ Δενδραμῆς. Ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Γρανίτσας δὲν ἀπήντησε.

Ὁ κ. Κριάρης εἶχεν ἐπιθεωρήσει τὸ τηλεγράφημά των, ἔβαλε τὸ χρυσοῦλο-ν καὶ οἱ ἀντίπαλοι μᾶς ἀνεχώρησαν. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐθουσαν

Ἐπῆρε τὴν πένναν καὶ ἐξηκολούθη-σεν ὁ ἴδιος τὸν τηλεγράφημά του: «Θύματα ἐπαναστατῶν ἀγνώστα. Θυλεῖται δικτῶ. Στρατὸς Κατοχῆς προσηλῆθη δαστακιάς. Ἐπαναστασις ἀκμάζει. Ἀνάγκη ἀνακληθῇ ἰδιαιτέ-ρος γραμματεὺς.

Ἀναποκρίται.»

Καὶ ὁ Γρανίτσας θριαμβευτικῶς δι-πλῶνεν τὸν τηλεγράφημα, ἀνέκραξε:

—Πάμε τώρα στὸν Κριάρη!

Ὁ κ. Κριάρης, σύμβουλος τότε τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Κοιτῆς, ἐξετέλει καὶ χροὴ λογοκροίτου. Ἀπὸ τὰς χεῖρας του ἔκρινε νὰ περάσουν τὰ τηλεγραφήματα ὅλα.

—Δὲν πηγαίνω πούθενά! εἶπεν ὁ Δενδραμῆς. Δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ με κοροϊδῇ οὐ-νουν... —Μωρὲ ἀδερ-φέ, δὲν θέλεις νύχῃ ἡ ἐφημε-

ρίδα σου τηλεγράφημα; —Ἄν εἶνε σὰν καὶ αὐτὸ, ὡς λέει... —Ὁ Γρανίτσας ἐφρόντισε:

—Τί σὲ μέλει ἐμένα; Σωστὸ τηλε-γράφημα δὲν θέλεις νὰ πᾶν; Ἐ, λοι-πόν, ἔλα μαζί μου... —Ἦτο ὥσκι δεκάτη νυκτερινὴ ὥρα, ὅ-ταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Κριάρη. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔδγαιναν οἱ ἀντίπαλοι μᾶς, τρεῖς Ἀθηναῖοι δη-μοσιογράφοι, ἀπεσταλμένοι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας των, ὅπως ἡμεῖς, κοινὸν τηλεγράφημα ἀποστέλλοντες, ὅ-πως ἡμεῖς, ἀλλ' ἐργαζόμενοι καὶ συλ-λέγοντες πληροφορίας ὅχι πλέον ὅπως ἡμεῖς.

Ὁ κ. Κριάρης εἶχεν ἐπιθεωρήσει τὸ τηλεγράφημά των, ἔβαλε τὸ χρυσοῦλο-ν καὶ οἱ ἀντίπαλοι μᾶς ἀνεχώρησαν. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐθουσαν

Ὁ κ. Κριάρης εἶχεν ἐπιθεωρήσει τὸ τηλεγράφημά των, ἔβαλε τὸ χρυσοῦλο-ν καὶ οἱ ἀντίπαλοι μᾶς ἀνεχώρησαν. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐθουσαν

Ὁ κ. Κριάρης εἶχεν ἐπιθεωρήσει τὸ τηλεγράφημά των, ἔβαλε τὸ χρυσοῦλο-ν καὶ οἱ ἀντίπαλοι μᾶς ἀνεχώρησαν. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐθουσαν

Ὁ κ. Κριάρης εἶχεν ἐπιθεωρήσει τὸ τηλεγράφημά των, ἔβαλε τὸ χρυσοῦλο-ν καὶ οἱ ἀντίπαλοι μᾶς ἀνεχώρησαν. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐθουσαν

Ὁ κ. Κριάρης εἶχεν ἐπιθεωρήσει τὸ τηλεγράφημά των, ἔβαλε τὸ χρυσοῦλο-ν καὶ οἱ ἀντίπαλοι μᾶς ἀνεχώρησαν. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐθουσαν

Ὁ κ. Κριάρης εἶχεν ἐπιθεωρήσει τὸ τηλεγράφημά των, ἔβαλε τὸ χρυσοῦλο-ν καὶ οἱ ἀντίπαλοι μᾶς ἀνεχώρησαν. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐθουσαν

τοῦ κ. συμβούλου, ὁ Γρανί-τσας ἐπροχώρησε μετ' ἐπὶ τη-λεγράφημα, ὁ Δενδραμῆς παρετήρει τὸν Γρανίτσαν εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης, καὶ ἐγώ, παρατηρῶν ἀμφο-τέρους, χωρὶς ὅμως νὰ χά-σω ἀπὸ τὰ βλέμματά μου καὶ τὴν μορφήν τοῦ Κριάρ-η, ἔμεινα κοντὰ εἰς τὴν θύραν, ἐπιθυμῶν διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἀπ' ἐνδὸς μὲν νὰ ἐξασφαλίσω τὰ νῶτά μου, ἀπ' ἐτέρου δὲ νὰ ἔχω εὐκόλον τὴν ὑποχώρησιν.

—Καλῶς τὰ παιδιά! εἰ-πεν ὁ καὶ ὅλα ἀγαθῶτα-τος καὶ προσηνέστατος Κριάρης πολιτευτῆς. Ἐνα τοί-πορου; Κανέναν καφέ; Ἐ! Τί! Πῶς!...

Ὁ κ. Κριάρης εἶπε τὴν ἀρχὴν ἀρηρη-μένους μᾶς ὥμεις. Τὰ ἐνδεικτικά ὅμως ἐκείνα ἐπιφρονήματα δὲν ἔχουν σχέσιν μετ' ἐπὶ ἀρηρημάδων. Ἦσαν συνέπεια τῆς ἀναγνώσεως τοῦ τηλεγραφήματος.

—Τί γράφετε ἐδῶ πέρα; ἀπεφώνησε.

Ὁ Γρανίτσας ὑπέστη αὐτὴν τὴν συμ-πυροσκόρησιν ὡς Ἀγγλος σιναγμα-τάρχης. Φλέγμα ἀξιοθαύμαστον. Βαθ-μὸς ἀντοχῆς ἀρίστα.

—Διὰ τί; ἠρώτησε με ἰπέροχον κα-τάληξιν.

—Μὰ χωρατεύεις, ἀδερφέ;

—Κύριε σύμβουλε, ἡ ὥρα εἶνε ἀκα-τάλληλος γιὰ χωρατά...

—Τότε δὲν ξέρεις τί γράφεις... Τρία ῥωσικά λές; Μὰ, παιδί μου, τὸ ἔνα διετάρχη νὰ πᾶν στὸν Πειραιά καὶ ἔ-φυγε ἀπόψε. Τὸ ἄλλο μένει στὴ Σούδα...

—Μπᾶ! εἶπε με ὑπερόχως ἀπο-ρίαν ὁ Γρανίτσας. Μὰ τότε νὰ τὸ δι-ορθώσω, κύριε σύμβουλε...

—Βέβαια, νὰ τὸ διορθώσω... Ἄν καὶ τί νὰ πρωτοδιορθώσω εἰδῶ... Μπᾶ!... Μπᾶ!... Τί ἐν' αὐτά!... Ἀνὰ ποτα-μῶν... Μὰ δὲν μοῦ λέτε, παιδιά μου, στὸν ὕπνο σας κάνετε τὴ δουλειά σας;

Ἦσαν καὶ ἄλλοι δημοσιογράφοι, μὰ αὐτοὶ μοῦ ἔδωσαν σωστὰ τηλεγραφή-ματα... Ἐσεῖς, εὐλογημένοι, δὲν λέτε οὕτε μίαν ἀλήθειαν ἐδῶ...

Ὁ Γρανίτσας ἔκαμε τὸν πειραγιέ-νον. Καὶ με ὑπερτάτην συγκιτάσιν εἶπε:

—Ὁρίστε. Πολὺ καλὰ. Νὰ γράψω-με τὴν ἀλήθειαν. Μὰ ἀφοῦ νομίζουμε πῶς αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια;

—Μὰ δὲν εἶνε αὕτη! Πῶς θέλετε νὰ σὰς τὸ εἰπῶ; Οἱ καὶ μὲν οἱ ἄλλοι δημοσιογράφοι τηλεγράφησαν τὰ σω-στά. Καὶ τὴ συνάντησι τοῦ Φουρνέ...

—Τοῦ Φουρνέ; εἶπε με πραγματι-κὴν κατάληξιν ὁ Γρανίτσας.

—Βέβαια, ἀδερφέ. Δὲν συναντήθη-καν σήμερον ὁ Λουμπάνσκι μετ' ἐπὶ Μό-νον καὶ τὸν Φουρνέ; Δὲν ἀντήλλαξαν τὰς γνώμας των;

—Ἐπειτα;... —Ἐπειτα γύρισε ὁ Λουμπάνσκι καὶ διετάρχη νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ Θε-ρισσο...

—Μπᾶ!...

—Τί μὰ καὶ ἔμπα! Ἡ θαρρεῖς πῶς θὰ σοῦ εἰπῶ πνέματα; Νά, καὶ οἱ ἄλλοι αὐτὰ τηλεγραφοῦν, ὅχι δ-οστρακιάς καὶ κοροϊφῆλα...

Τρία ζεύγη ὀμμάτων διεστει-λῶσαν.

—Νὰ τὰ διορθώσω, κύριε σύμ-

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΩΝ

Ὅπου τίποτε δὲν γίνεται, χωρὶς τοὺς μάγους. Τὰ πλοῦτη τῶν μάγων τῆς Ἀνατολῆς. Πῶς κάνουν τὴ δουλειά τους οἱ μάγοι. Οἱ μάγοι τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας. Τὰ φυλαχτά τῶν Κινέζων. Οἱ μά-γοι στὴν Ἰαπωνία. Οἱ φακίρες τῶν Ἰνδίων. Ἡ περιπέτεια μίᾶς αὐτοκράτειρας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

δουλε, νὰ μὴ σὰς δυσχεροῦσῶ...

—Στάσου νὰ μὴν κάνης καὶ κανένα λάθος. Θὰ σοῦ τὰ ὑπαγορεύσω ἐδῶ... Καὶ ὁ Κριάρης ὑπηγόρευσε. Κάπου ὅμως ἐσκόλασε ἡ μνήμη του. Καὶ ἔ-ξαφνα τὸν ἠκούσαμεν νὰ λέγῃ, ἐνῶ προσελάθει νὰ συλλάβῃ μετὰ τὰ βλέμα-τα κάποιαν ἀνάμνησιν εἰς τὸ ταβάνι:

—Τί ἄλλο ἐτήλεγράφησαν; Τί ἄλ-λο; Ἄ, ναι!... Γράψε καὶ τοῦτο...

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἀποστειλάμεν τὸ κοι-νὸν τηλεγράφημά μας. Ἦτο πιστὸν ἀν-τίγραφον τοῦ τηλεγραφήματος τῶν ἀν-τιπάλων μας, ἐπισημειώμενον καὶ μετὰ ἰδιαιτέρως ἐγνώριζεν ὁ φοβερός λογο-κριτὴς μᾶς.

Τὴν ἐπομένην ἐγληντήσαμεν ἀπὸ τὸ πρῶτο ἕως τὸ ἑσπέρας, καὶ ὅταν τὴν νύκτα ὁ Γρανίτσας ἐσυλλογίσθη νὰ στείλωμεν τηλεγράφημα, ὁ Δενδραμῆς ἐξήγαγεν ἐν ἔτοιμον ἦδη. Ὁ ἀθεόφο-βος! Δὲν ἐδομάρδιζε μόνον τὴς Βου-κολιές. Ἐπήγαινε τὰς βάβας τῶν ῥω-σικῶν τορπιλλοβόλων ἕως εἰς τὰ βῆρη τὰ κρημνίστα τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἔρριπε πλέον εἰς τὸν στράτον τῆς κατοχῆς τὴν δοστρακιάν, ἀλλ' αὐτὴν τὴν χολέραν...

Καὶ κάθε ἡμέραν ἐπανελαμβάνετο αὐτὸ, διότι εἰμῆθα πεπεισμένοι ὅτι, ὅ-ταν θὰ παρουσιαζάμεν τὰ ἐξωφρενικά μας τηλεγραφήματα, θὰ καταλαμβάνε-το ἀπὸ ἰεράν ἀγανάκτησιν ὁ λογοκρι-τὴς μᾶς, ἀλλὰ θὰ μᾶς ἐπανέφερον εἰς τὴν στράταν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν εὐλο-γημένην στράταν, ὑπαγορεύοντα τὰ τη-λεγραφήματα τῶν πάντοτε προηγουμέ-νων εἰς τὴν λογοκρισίαν ἀντιπάλων μας.

Ἀλλοίμογον ὅμως! Τὰ πάντα παρε-χοντα καὶ πρὸ παντός αἱ γλῆσσες τῆς ἀνηλικίας ἡμέραι. Καὶ τὰ δύο ἐκεί-να ἐλαττώματα, τὰ ὅποια ἐν τῇ δια-κρινούσῃ ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας πρὸς τὴν ἐξιδανικεύσιν των πάντων ῥωπὴ κατορθώσαμεν νὰ μεταβάλωμεν εἰς προτερήματα, ἔμειναν ἀναπόσπαστα πρὸς τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, καθ' ἃς τῆς ἀνηλικίας τὴν δαπάνην κατέβαλεν ἡ πο-νηρία.

Καὶ μὲν Ὁ Ἀραβὲς!... Ἐνδέχεται νὰ ἔχετε δίκαιον ὅταν νομίζετε διὰ τὴν ὁ-κνηροπιοῦσαν ἔπλυνσιν ὁ Θεὸς μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ στολίσῃ τὴν γυναικα. Δὲν σὰς ἀμφισβητῶ τὴν γνώμην σας. Ἀλλὰ ἐπιτρέψατέ μου νὰ θεωρῶ ὡς ἐ-πίσης βέβαιον ὅτι τὸ ἰδεώδες αὐτὸ τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς τὸ ἐπίμνησιν δεινότη-τος, καὶ ἔχουν καὶ μεγάλας σχέσεις μετ' ἐπὶ καλῶς ἐννοουμένην εὐφροσύνην, ὁ σαχλὸς Γρανίτσας, ὁ σαχλότερος Δεν-δραμῆς καὶ ὁ πάντων τῶν σαχλῶν σα-χλότερος

Γ. Δ. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

—Στὸν ἔρωτα ἡ πείρα εἶνε γι-ατὸς ποῦ ἔρχεται πάντα ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀρρώστειαν.

—Τὸ τέλος τῆς ἀγάπης εἶνε ἡ πί-κρα, ὅπως τὸ τέλος τῆς ζωῆς εἶνε ὁ θάνατος.

—Ἦνε εὐκολώτερο νᾶναι κανεὶς ἐραστὴς παρὰ σέξυγος, ὅπως εἶνε εὐ-κολώτερο νὰ κάνῃ κανεὶς πνεῦμα ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ παρὰ κάθε μέρα.

—Ὅποιος ἀγαπᾷ γιὰ πῶτὴ φο-ρὰ, καὶ μάλιστα χωρὶς ἐλπίδα, εἶνε ἔξωτος. Ὅποιος ὅμως ἀγαπᾷ καὶ γιὰ δευτέρη φορὰ εἶνε παλαβός.

Στὶς χώρες τῆς Ἀνατολῆς εἶνε οἱ-ζωμένες περισσώτερον ἀπὸ παντοῦ ἄλ-λου ἡ προλήψεις καὶ ἡ δεισιδαιμονία. Οἱ κάτοικοι τοὺς πιστεύουν ἀκόμα στὶς ἀόρατες καὶ μυστηριώδεις δυνά-μεις, μετὰ τὴς ὁποίας, κατὰ τὴν γνώμην τους, μπορεί νὰρθεῖ κανεὶς σ' ἐπικρι-νωσία διὰ μέσου τῶν μάγων.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, στὴν Κίνα οἱ μάγους εἶνε πρόσωπα τὰ ὅποια ἔχουν τὴ γενικὴ ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ καὶ τὰ ὅποια συμβουλευόμενοι ἔλθου—ἀπὸ τὸν Μανδαρίνο ὡς τὸν χαμῆλη—σὲ κάθε δύσκολῃ περιστάσει τῆς ζωῆς των καὶ ἐν γένει στὰ σπουδαιότερα περι-στατικά ποῦ τοὺς συμβαίνουν.

Δὲν μπορεί κανεὶς στὴν Κίνα οὕτε καὶ νὰ ταρπὴ πρὶν νὰ ὀρίσῃ ὁ μάγ-ος τὴν ἡμέρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ του. Ἐπίσης, γιὰ νὰ παντρευτοῦν δύο Κινέζοι, πρέπει νὰ συμβουλευθοῦν ἀπαραίτητως τὸ μάγο, ὁ ὅποιος θὰ κανονίσῃ τὴν κατάλληλὴ ἐποχὴ καὶ ἡμέρα γιὰ τὸ γάμο τους.

Οἱ περισσώτεροι ἀπὸ τοὺς μάγ-ους τῆς Ἀνατολῆς κατοικοῦν σὲ ἰδιόκτητα μέγαρα πολυτελέστατα, τὰ ὅποια εἶνε γεμάτα ἀπὸ χρυσὰ σκεύη, ἀπὸ πολυτίμους λίθους καὶ ἀπὸ βαρύνοντα ἱερῶματα.

Ἄλλοι ὅμως—καὶ αὐτοὶ εἶνε οἱ νεύδαλοι στὸ ἐπὶ γὰρμα τους—ἐγκαθίστανται στοὺς δρόμους καὶ στὶς πλατεῖες, ὅπου πηγαίνουν οἱ κάτοικοι καὶ τοὺς συμβουλευόμενοι, ἀπαράλλαχτα ὅπως συμβαίνει με-τὰ τοὺς κομπογιαννίτες τῶν δικῶν μας μερών.

Οἱ μάγοι τῆς Κίνας εἶνε ἐφοδι-σμένοι μετὰ διάφορα σύνεργα, ἀλλὰ κα-τὰ τὸ σῆμα, καὶ μεταχειρίζονται στὴν ἐργασίαν τους τὴν ἴδια μέθοδον με-τὰ τοὺς δικούς μας.

Τοποθετοῦνται δηλαδὴ μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, ἀπάνω στὸ ὅποιο ἔ-χουν βάλει τὰ ἐργαλεῖά τους, φοροῦν τὰ ματογυῶλιά τους καὶ καλοῦν τὸν πελάτη νὰ πλησιάσῃ.

Κατόπιν ὁ μάγος βυθίζει τὰ βλέμ-ματά του στὸ κενὸ, προσφέρει μερικὰς ἀκατάλληλως καὶ μυστηριώδεις φρά-σεις καὶ ἀποστρίφει στὸν πελάτη τοῦ διαφόρου ἐρωτήσεως, στὶς ὁποίας ὁ τε-λευταῖος εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἀπαν-τήσῃ μετὰ ἀκριβείαν πρὸς ἀσφαλτέστην διαγνώσιν τοῦ μελλοντός του.

Στὴν Ἀνατολή, οἱ ἄνθρωποι κα-ταφεύγουν στοὺς μάγους γιὰ κάθε ὑ-πόθεσι ποῦ τοὺς ἀπασχολεῖ καὶ ποῦ τοὺς εἶνε ἀγνωστὴ ἡ ἐκβασίς τῆς. Ὅταν π. γ. πρόκειται κανεὶς ν' ἀρχί-σῃ μὴ ἐπιγίνοισι ἡ νὰ ζητήσῃ ἕναν γιαντρά, ἢ νὰ παραγγεῖλῃ κάτι, θεω-ρεῖ ἀπαραίτητον νὰ συμβουλευθῇ τοὺς μάγους.

Ἐπίσης, ὅταν ἔχει τὴ γυναῖκα του ἔγκυον καὶ θέλει νὰ μάθῃ ἂν θὰ τοῦ κάνῃ ἄρσενικὸ ἢ θηλυκὸ, καθὼς καὶ ὅταν πρόκειται νὰ ζητήσῃ παρναῖαν γιὰ τὸ παιδί του, θὰ καταφύγῃ καὶ πάλι στοὺς μάγους.

Ὁ μάγους εἶνε συνήθως ἄνθρωποι ἐξυπνότατοι, καταλαβαίνουν μετὰ τὴν πρώτην ματιὰ τὴν ἐπιθυμία τοῦ πελά-του των καὶ ἀπὸ μερικὰ ὀνό

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΠΕΙΛΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ...

(Από τα κατεργώματα του περιφήμου άριστοκράτου λωποδύτου ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ).

Αρσέν Λουπέν, άφοι έκανε μια βόλτα γύρω από τους μανδρότοι-χους της επαύλει-ως, ξαναγύρισε στο σημείο από το οποίο είχε ξεκα-νίσει. Δεν υπήρχε πουθενά καμιά τρίτα, καμιά εί-σοδος. Για να μη κανείς στη μεγά-λη ιδιοκτησία των Μασπερουτί, έ-πρεπε να μη από μια χαμηλή πόρτα, διπλασιωμένη από μέσα ή από το σι-δερόφρακτο περιβόλο, όπου βρισκόταν πάντοτε κάποιος άγριος φρουρός.

Έτσι, είπε. Θα χρησιμοποιήσου-με όλα τα δυνατά μέσα.

Και προχωρώντας προς το μέρος όπου είχε κρύψει το ποδήλατό του, πήρε ένα δέμα λεπτού σχοινού, το οποίο εί-χε αφήσει εκεί. Έπειτα διευθύνθηκε προς ένα μέρος, το οποίο είχε επιση-μάνει προηγουμένως. Στο μέρος αυτό, που βρισκόταν μακριά από το δημόσιο δρόμο, στην άκρη ενός δάσους, τα με-γάλα δέντρα του πάρκου έβγαναν έξω από τη μάντρα.

Ο Λουπέν έδωσε μια πέτρα στην ά-κρη του σχοινού και, πετώντας το κα-τόπι ψηλά, έσπασε ένα μεγάλο κλαδί, από το οποίο κρεμόσταν. Το κλαδί αυ-τό καθώς άνορθώθηκε, σήκωσε ψηλά και το Λουπέν, ο οποίος πέρασε έτσι την μάντρα και, γλιστρώντας έπειτα κατά μήκος του δέντρου, πήδηξε στη χλόη του πάρκου.

Ήταν χειμώνας κι' ανάμεσα από τα γυμνωμένα δέντρα, φαινόταν στο βά-θος ή έπαυσις Μασπερουτί.

Ο Λουπέν, έπειδή φοβόταν μήπως τον ιδεί κανείς, κρύφτηκε πίσω από μια σειρά ελάτων και έβλεπε με τα κιάλια του έξω από τη μελαγχολική και σκοτεινή πρόσοψη του μεγάρου. Όλα τα παρά-θυρα ήταν ερμητικά κλεισμένα και δεν φαινόταν ούτε το παραμικρό φως. Νο-μισε κανείς πως το χτίριο ήταν άκα-τούρητο.

Αιόβωλο, ψιθύρισε ο Λουπέν, δεν εινε και τόσο εύχρηστο εδώ.

Εκείνη τη στιγμή ακριβώς το ρολόι της επαύλειως χτύπησε τρεις φορές. Συγχρόνως με το τρίτο χτύπημα άνοι-ξε μια μεταλλική πόρτα στο ισόγειο και μια λεπτοκαμωμένη γυναίκα σιλουέ-τα παρουσιάστηκε τυλιγμένη σ' ένα μαύρο έπανωφόρι.

Η γυναίκα αυτή έκανε μερικά βή-ματα, ενώ άμέσως έστρεψαν να την πε-ριοποιήσουν ένα σωρό πουλάκια, στα οποία έρχονταν ψήφουλα. Έπειτα κατέ-θηκε τις πέτρινες σκάλες, ή οποίες ό-δηγούσαν από τον έξωστη στον κήπο κι' έξακολούθησε τον περιπάτο της, περνώντας ένα δρομάκι προς τα δε-ξιά.

Με τα κιάλια του τότε ο Λουπέν είδε πως διευθύνονταν προς το μέρος του. Ήταν μια γυναίκα ψηλή, κομψή, ξαν-θή, με ύψος παρθενικό. Προχωρούσε με βήμα πεταχτό, κυττάζοντας τον ώ-χερό ήλιο του Δεκεμβρίου και διασκε-δάσε σπάζοντας τα μικρά ξερά κλαδιά των θάμνων.

Δαξε σπάζοντας τα μικρά ξερά κλαδιά των θάμνων.

Είχε φτάσει περίπου στα δύο τρίτα της αποστάσεως, ή οποία την έχωριζε από το Λουπέν, όταν έξαφνα άκουσθη-καν μανιασμένα γαργαλιματα και συ-χνώνως ένας πελώριος σκύλος πρόβαλε από μια μικρή καλύβα, ή οποία προσ-παθούσε με λύσσα να ξεφύγει από την άλυσίδα που τον κρατούσε σφιχτοδε-μένο.

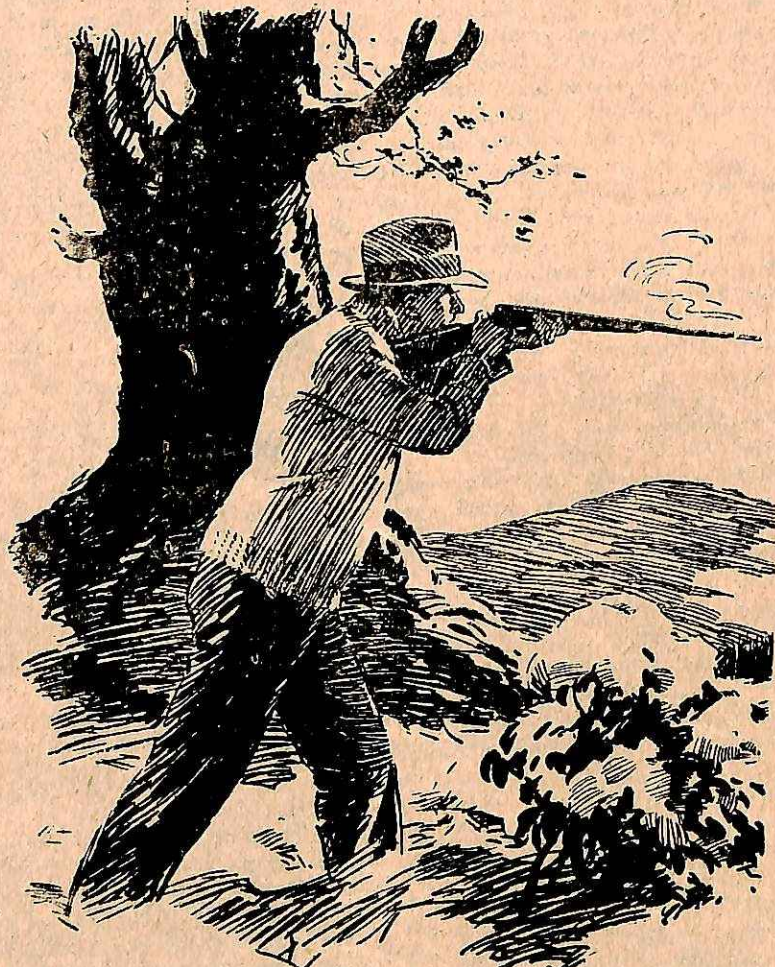
Η νέα κόρη άπομακρύνθηκε λίγο και πέρασε χωρίς να δώσει περισσώστη προσοχή στα γαργαλιματα του σκύλου. Ήταν, φαίνεται, συνηθισμένη σ' αυ-τά. Ο σκύλος όμως διπλασίασε τις προσπάθειές του και τεντώνονταν τόσο

από πάνω της, την είχε άγγιξει σχε-δόν.

Την ίδια στιγμή αντίχρησε ένας πυ-ροβολισμός. Ο σκύλος έκανε δύο βήμα-τα εμπρός, όρθώθηκε λίγο στα δύο του πόδια, άνασκάλεψε για μια στιγμή το χώμα κι' έπειτα έπεσε κάτω ούρλιαζόν-τας. Το ούρλιασμά του ήταν ύψιστο, άγριο, σπαραχτικό.

Τελείωσε! είπε ο Λουπέν, ή όποι-ος έτρεξε άμέσως, έτοιμος ν' άδειάσει και γιά δεύτερη φορά το περιστροφό του.

Συγχρόνως ή νέα σερβάθηκε επάνω κατάβλωση και τρέχοντας. Κύτταξε κατάπληκτη τον άγνωστο που της είχε σώσει τη ζωή και ψιθύρισε:

Συγχρόνως αντίχρησε ένας πυροβολισμός...

για να σπάσει την άλυσίδα του, ώστε κινδύνευσε να στραγγαλισθί.

Τότε ή νέα κόρη που βρισκόταν σέ-τριάντα βημάτων απόσταση απ' το σκύ-λο, γύρισε προς αυτόν κι' έκανε μια χειρονομία που φανέρωνε νευρικήτητα.

Ο σκύλος άναστήθηκε με λύσσα, ύπο-χώρησε στο βάθος της καλύβας του και όρμησε πάλι με προσπά- άσχημα.

Η νέα, έβγαλε μια κραυγή φρίκης, βλέποντας το σκύλο να όρμηει έναντί-της, σέρνοντας πίσω του την άλυσίδα του που την είχε κατακομματιάσει.

Άμέσως άρχισε να τρέχει με όλη της τη δύναμη, ζητώντας κι' άσύνγνωστο βοή-θεια. Άλλά ή σκύλος με τρία βήματα την έπιασε.

Άμέσως ή νέα σωριάστηκε κάτω σχεδόν λιπαρή. Τό έδω βρισκόταν

—Σας εύχαριστώ... Φοβήθηκα πολύ. Σας εύχαριστώ, κύριε...

Ο Λουπέν έβγαλε το καπέλλο του και της άπάντησε:

—Επιτρέψατέ μου ν' αυτοσυστηθώ, δεσποινίς... Ίωάννης Δομφοειγ. Πριν όμως σας δώσω κάθε εξήγησι, άφήστε με μια στιγμή να ιδώ κάτι.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, έσκυ-ψε προς το πτώμα του σκύλου κι' εξέ-τασε την άλυσίδα στο μέρος που ήταν σπασμένη.

—Αυτό εινε! ψιθύρισε μέσα στα δόντια του... Έτσι όπως το άπρετα. Τα γεγονότα έπισπεύδονται... Έπρεπε να σπάσω κορμίτερά...

Και, άπευθυνόμενος προς τη νέα, της είπε χαμρά:

—Δεσποινίς, δεν πρέπει να χάνουμε

ΤΟΥ MAURICE LEBLANC

ούτε λεπτό... Η παρουσία μου μέσα στο πάρκο εινε έντελως παράνομος. Δεν θέλω να με δει κανείς γιά λόγους που άφορούν άποικειωτικής εδώς... Νο-μίζετε πως μπορούσαν ν' άκούσουν από τον πύργο τον πυροβολισμό;

Η νέα κόρη, ή οποία είχε συνέλθει έντοματαξ από την ταραχή της, ά-πάντησε με βεβαιότητα, ή οποία έπρό-διδε όλο το θαρραλό χαρματήρα της.

—Όχι... Δεν νομίζω...

—Ο κύριος πατέρας σας; ρώτησε πάλι ο Λουπέν, βρίσκειται στον πύργο σήμερα;

—Ο πατέρας μου εινε άρρώστος στο κρεβάτι από μήνες, άπάντησε ή νέα. Άλλά το δωμάτιό του βρίσκειται στην άλλη πρόσοψη.

—Και οι ύπηρέτες; Δεν μ'ας άκου-σαν αυτό;

—Όχι... Έργάζονται από το άλλο μέρος της επαύλειως. Κανείς δεν έχε-ται από το μέρος αυτό... Μονάχα εγώ κάνω εδώ τον περιπάτο μου...

—Εισθε λοιπόν βεβαία ότι δεν με είδαν;

—Βεβαιότατα.

—Τότε μπορώ να σας μιλήσω ελεύ-θερα;

—Μάλιστα, είπε ή νέα. Άλλά δεν καταλαβαίνω τι με θέλετε.

—Θα καταλάβετε, της άπάντησε ο Λουπέν.

Και, πλησιάζοντάς την περισσότερο, έπρόσθεσε:

—Επιτρέψατέ μου να είμαι σύντο-μος. Ίδου περί τίπος πρόκειται. Πάνε τρεις μέρες τώρα που ή δεσποινίς Ίω-άννα Νταρσιέ...

—Εγώ είμαι ή δεσποινίς Ίωάννα Νταρσιέ, τον διέκοψε ή νέα χαμογε-λώντας.

—Λοιπόν, ή δ'νίς Ίωάννα Νταρσιέ, έξακολούθησε ο Λουπέν, έγραφε από τριών ήμερών μια έπιστολή γιά κάποια φίλη της Μαρσελίνα, που κατοικεί στις Βερσαλλίες.

—Πώς τα ξέρετε όλ' αυτά; ρώτη-σε ή νέα κόρη ξαφνιασμένη. Έσκόπισα την έπιστολή αυτή πριν άκόμα την τε-λειώσω...

—Και ρέξατε τα κομμάτια της στο δρόμο, ή όποιος πάει από τον πύργο στο Βαντάι;

—Ναι, είπε ή νέα. Έκανα εκεί τον περιπάτο μου.

—Λοιπόν τα κομμάτια μαζεύτηκαν και την άλλη μέρα κατόρθωσα να τα συνδέσω...

—Όποτε τα διαβάσατε... είπε ή Ίω-άννα Νταρσιέ με κάποια όργη.

—Μάλιστα, της άπάντησε ο Λουπέν, διέκρινε αυτή την άδιαφορία, αλλά δεν μετανόω καθόλου, γι'ατί έτσι κα-τόρθωσα να σας σέσω...

—Να με σώσετε;... Άπό τί; Έκανε ή δεσποινίς Νταρσιέ φροδιαμένη.

—Από βέβαιο θάνατο...

Ο Λουπέν επόφανε την τελευταία αυτή φράσι με φωνή καθαρωτάτη. Η νέα φράκισε. Ότόσο είπε:

—Δεν με άπείλησε ποτέ ή θάνατος. Σας άπείλησε επανειλημμένως, δε-σποινίς, είπε ο Λουπέν. Κατά τα τέλη του 'Οκτωβρίου, έν' απόγευμα, ενώ διαβάσατε έπαυμένη σ' ένα καθίσμα

του έξώστου, στο οποίο συνήθιζατε να κάθεστε κάθε απόγευμα την ίδια ώρα, ένα μεγάλο ξύλο έπεσε από τη στέγη που λίγο έλλειψε να σας σκοτώσει... —Ήταν τυχαίο... είπε ή νέα.

—Άκούστε, έξακολούθησε ο Λουπέν. Ένα όραιο βράδυ του Νοεμβρίου, κά-νατε τον περιπάτο σας στο λαχανόκη-πό σας κι' απ' το φως της σελήνης. Έξαφνα άκούσθηκε ένας πυροβολισμός και ή σφαίρα σφύριξε στ' αυτά σας... —Έτσι τουλάχιστον νόμισα...

—Τέλος, έξακολούθησε ο Λουπέν, την περασμένη βδομάδα, ή μικρή ξύλι-νη γέφυρα του πάρκου κατέρρεε στη στιγμή άκριβος που την περνούσατε. Σωθήκατε δε ως εκ θαύματος.

Η Ίωάννα Νταρσιέ προσπάθησε να χαμογελάσει.

—Έτσι, είπε, αλλά, καθώς έγρα-φα, στη Μαρσελίνα, όλ' αυτά εινε μια σειρά τυχαίων συμπτωσεων.

—Όχι, δεσποινίς, όχι!... τη διέκο-ψε ο Λουπέν. Μιά τέτοια συμπτωσις εινε πιθανή. Έπίσης και δύο μορφε να εινε πιθανές... Άλλά δεν πρέπει να-νεις να μνήσκησθε και σέ μια τρί-τη τέτοια άσυνήθιστη... Να λοιπόν γι'ατί θεώρησα καθήκον μου να σπείσω να σας βοηθήσω... Και έπειδή ή επέμβα-σις μου τότε μόνον θα ήταν άποτελε-σματική, αν έμεινε μυστική, γι'αυτό δεν έδιστα να μιλήσω ελεύθερα...

—Πώς; Έκανε ή νέα τρομαγμένη. Εισθε λοιπόν της ιδέας... Μα όχι!... Δεν θέλω να το πιστέρω...

Ο Λουπέν έπηρε την άλυσίδα του σκύλου και, δειχόντάς την στην Ίω-άννα, είπε:

—Δέστε τον τελευταίο κορμό... Δεν υπάρχει καμιά άμυδαλιά ότι λησι-στηκε... Δεν θα έπαψε έτσι εύκολα μια τέτοια άλυσίδα...

Πράγματι, ήταν φανερό πως ή ά-λυσίδα είχε λησιστη...

(Άκολουθεί)

ΑΝΕΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ποτέ δεν θά ξεχάσω μια Αμυρή-βαθεία στο νού και στην καρδιά μου (μένει).

Κι' εγώ κι' εκείνη είμαστε μικροί, αλλά πολύ τρελλά έρωτευμένοι.

Άχ, είμαστε κι' οι δύο νεοπαλεί- χωρίς καμιά ακκία στο κεφάλι, δεν ξέραμε τί ήταν το φιλι

και μόνον έλατρεψαμε τα κόλλη. Της έλεγα μονάχα: «Σ' αγαπώ!»

Κι' εκείνη μου άπαντούσε: «Σε πι-στεύω».

Για ποτό δεν μπορώ να μ' σου πώ πως πάντοτε πιστά θά σέ λατρεύω.

Τις χάρες της θυμάμαι, λαχταρώ σ' άβωα μας παιγνίδια και διαρκώς σ' της όλης τον σημερινό καιρό, και πλέον εύτυχια δεν έλπιζω.

Περνούν οι χρόνοι, φεύγουνε γοργά, και πίσω μ'ας αφήνουν συγκινήσεις. Δεν εινε έλλοιο πιά γλυκό στη γή από τις περασμένες άναμνήσεις.

† ΑΝΤ. Β. ΤΕΡΖΑΚΗΣ

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΚΑΡΠΟΙ

ΤΑ ΜΗΛΑ

Όρεια, με την άσυχρητη θαριά- σας, γλυκά και μοσχομαρμελά μ'ήλα, με το χαμόγελό σας το διπρόσωπο, το κόκκινο και το κίτρινο, μοιάζετε με ποιά εφ'ημερησίων και τους δυ-στυχημένους έραστές.

Τό χρώμα σας, από τη μια μεριά, εινε το χρώμα της νεότητος κι' από την άλλη το χρώμα της αγάπης της άπελπισμένης. ***

ΤΑ ΒΕΡΥΚΟΚΚΑ

Βερύκοκκα, πούγετε άκόμα και τα κουκούτσια σας νόστιμα, και σέ ποιά τάχα δεν άρέσετε;

Όταν είστε άκόμα στη νεότητά σας κι' είστε άνη, μοιάζετε με τ' άστρα...

Όταν άργότερα μεστώνετε, όλόχρυσα και στρουγγυλά μέσ' στα φυλλώματα, μοιάζετε με μικροεπαιχτικούς ήλιους... ***

ΤΑ ΡΟΔΑΚΙΝΑ

Έρχομαι τα μαγυράκια μας σκε-παμένα με γυνού για να φυλαχόμα-στε από τον κρύο άέρα κι' από την άβηά ξέστη.

Βελουδένια, στρουγγυλά και καρ-κόκινα, θέρετε κανείς πως κυλιστή-καμε μέσα σέ παρθενικό αίμα. Γι' αυ-τό εινε τόσο θαυμάσιοι οι χρωματισμοί μας και ή επιδερμίδα μας τόσο λε-ποκαμωμένη...

Γέφυρα μας το λοιπόν, δάγκασέ μας μ' όλα μαζί τα δόντια σου... Πρό-σχε όμως, καμμένη, τη σιδεροφύλα-χη καρδιά μας. Μην την άγγίζεις, γι'ατί θα φερμακωθείς. ***

ΟΙ ΧΟΥΡΜΑΔΕΣ

Εμείς είμαστε τα ιερά κορίτσια των φοινικίων, ή Βεδουίνες με τη με-λαχροινή επιδερμίδα.

Μεγαλώνουμε, άκούγοντας την κύ-ρα που τραγουδεί παιγνιόδερα άνάμε-σα στα μαλλιά μας.

Ο πατέρας μας ή ήλιος μας άνα-θρεψε από μικρές με το φως του και πολλών καιρό βυζάσαμε στα σενά στή-θη της μητέρας μας.

Ο ελεύθερος λαός των σκηνιτών που δεν ξέρε τα απόσχετα των πό-λεων, μας προτιμάει κι' όποιος μια φορά άναπαύτηκε στον ήσκιο μας, εύ-χεται να μ'ας άκούη να μουρμουρίζουμε και στο μνήμα του άκόμα. ***

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Κόρη ευωδιασμένη, αλλά τόσο δε-λή στην πρώτη σου νεότη, όταν άκό-μα κρύβεις την κοκκινάδα του ώριου σου ποσώπου στα γλυκά στη γή σκεπάσματα σου—ή άτύχητο τριαν-τάφυλλο—είσαι μέσα σ' όλα τα λου-λούδια σαν τη Σουλτάνα άνάμστα στις σκάλες της, σαν τον όραιο Ή-μπερ, τριγυρισμένη από τους συμπο-λεμιστάδες σου.

Στο ευωδιασμένο άκροστέφανό σου κλείνεις τον αϊθέρα όλων των άρωμά-των, ή ευωδιασμένο τριαντάφυλλο... Τά μισάνοιχτα πέταλά σου μοιά-ζουν στο φύσημα της κύρας με τη χείλη μιας παρθενικής όμορφιάς που βιάζεται να δώσει ένα φίλημα στην ά-γαπημένο της.

Μέσ' στη φρεσκάδα σου και στην άγνισή σου, είσαι άκόμα πιο άβρο από το γλυκυτό μάγουλο ενός εφέβου ***

Δω τρισαχαιτωμένο ρόδο, ξέρεις να χαϊδεύεις φίλικα τους προσεχτικούς που νοιώθουν να σ' έκπληξουν. Γι' αυτούς νύνησαι πάντα θαυμά-σιες χάρες και, πάντα, χωρίς να τους κουράσεις ποτέ, παραμένεις γι' αυτούς το πολυαγαπημένο τους λουλούδι... ***

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Μαργαρίτα, μικρά χρυσή ήλιε με τα λευκά πέταλα, είσαι σ' το λουλούδι της έλπίδας και της άπελπισίας γιά τους έρωτευμένους...

Σε ρωτούν μ' άγωνία γιά την ά-γάπη τους κι' έσύ τους άπαντάς πάν-τα ψυχρά κι' άδιάφορα... Ούτε σ' την παρθενική νέα λυπάσαι που σκύβει από πάνω σου με λαχτάρα γιά να έ-βη αν την αγαπάει ή έλκυστός της, ούτε τον δειλό έραστή που αγαπάει γιά πρώτη φορά.

Μά έτσι κι' έσύ τους έκδικίσαι: γιά το άσπλαγχο έσοφύλισμά σου...

Πολλές φορές τους ξεγελάς και τους λές ψέματα... κι' έτσι ένα δεν αγαπιούνται, νομίζουν το αντίθετο ή τους κάνει να νομίζουν πως δεν αγα-πιούνται, ενώ λατρεύονται...

Σκληρή... σκληρή μαργαρίτα, που μ' έκανες κι' έμένα κάποτε να πιστέ-ψω πως μ' αγαπάει ή καλή μου...

Άν και με γέλασες μια φορά, εγώ όμως πάντα σε ξεφολλίζω και σε ρω-τάω γιά την άγάπη μου...

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Θά προτιμούσα να καλέσω μ' ένα λιοντάρι παρά με χίλιους ποταμούς. Βολταίρος.

Ο γέρος μοιάζει με άνθρωπο που έχει φάει και κυττάει τους άλλους να τρώνε. Μπαλζάκ.

Δεν πρέπει να λέμε καθετί που σκεφτόμαστε, αλλά πρέπει να σκε-φτόμαστε καθετί που λέμε. Λαμπέρ.

Η άρετή μοιάζει με μουρική μύρα που δεν αίσθανάστε όλο τους το ά-ρωμα παρά όταν τα καίμε ή το στί-θουμε. Βάκων.

ΠΑΡΑΔΙΔΑΝΤΑΙ μαθήματα παι-νου. Έπίσης προγομνάζονται δι' έ-ξετάσεις μαθητά και μαθήτριά εις τα Θεωρητικά μαθήματα και Άρω-νίας με ελαχίστας τιμάς. Πληροφο-ρίαι: Πέτρας 7, παράλληλος δόδου Δενοριαν.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑ ΓΑΛΑΝΑ ΜΑΤΙΑ

ΗΝ άλλη μέρα επρόκειτο να γίνουν οι γαμοί του κόμης ντε Σενέ. Ο κόμης ήταν ένας σκανταλάριος, άριστο-καρτής, εγγένους και περιφωτισμένος, ο οποίος είχε έρωτα με τη δεσποινίδα ντε 'Αλλούξ, μία ψηλή νέα, γαλανομάτα, με χρυσά μαλλιά, πολύ όμορφη.

Την είχε πρωτοδεί σε μία κυνηγετική εκδρομή στην επαύλη μιας γνωστής του μαρκησίας, κι από τότε την είχε αγαπήσει μ' ένα παράφορο αίσθημα. Οι γονείς της, αν και γνώριζαν την έκλυτη ζωή του γαμπρού τους, δεν έφεραν καμιά αντίρρηση στην ένωση τους, αφού κι η κόρη τους ανταποκρινόταν στον έρωτά του.

Εκείνο το βράδυ λοιπόν ο κόμης ήταν έτοιμος να πάει στο σπίτι της αρραβωνιαστικιάς του. Βγήκε στο παρτέρι, είδε το αμάξι που τον περιέμενε κάτω, κυττάχτηκε στον καθρέφτη, φόρεσε το πανωφόρι και πάλι γάντια του κι έκανε να βγεί έξω.

Εκείνη τη στιγμή όμως μπήκε η υπρέτης του και του έφερε επάνω σ' έναν ασπρέμινο δίσκο τέτοις επιστολές και τα τηλεγραφήματά του.

Ο κόμης τα πήρε και διάβασε με τη σειρά τα συγχαρητήρια που του έσπελναν οι φίλοι του για τον αύρινο του γάμο. Έβλεπε τα μάτια του έπεσαν σ' ένα προσκλητήριο κηδείας με πένθιμο φάκελλο. Τον άνοιξε κάπως νευρικά κι άμείως φώναξε με θύλη:

— «Α, την καυμένη την 'Αντωνία! Ήταν τόσο μεγάλη η συγχίζισή σου κι η λύπη σου, ώστε τα έζησες άμείως όλα, και το γάμο, και την ώρα που περνούσε και την αρραβωνιαστική που τον περιέμενε.

Γύρισε τότε με το νου του δέκα χρόνια πίσω και ξανάβλεπε σαν μέσα στο δνείρο μια γυναίκα γλυκιά με ωραία χαρακτηριστικά, την κυρία 'Αντωνία ντε Ζάντ, που του άρεσε να τη λέει: «Η κυρία με τα γαλανά ματία».

Θυμόταν με τρυφερότητα και με κάποια ταχυτή την αινιγματική αυτή γυναίκα που την είχε ξεχαρμάσει παιδί.

Την είχε γνωρίσει για πρώτη φορά στο χωριό της 'Αγγλικής Προσέας, μέσα στα φύλλα κι στα λουλούδια, και είχε μαγευτεί από την ανεπείρωτη της ομορφιά.

Σε λίγο φρόντισε και τον σύστησαν σ' αυτή και στον άνδρα της, έναν δικαστικό με άγροχη και αυστηρή όψη, με ψυχρό παρουσιαστικό και με απότομες χειρονομίες που φανέρωναν δεσποτισμό και αυταρχισμό.

Η παγερή χειραγώγηση του δικαστικού τον είχε προβάλλει άσχημα, αλλά μία ακατανίκητη δύναμη τον έσπρωχνε προς τη νέα γυναίκα και δεν τον άφηνε ούτε στιγμή να τη χάσει από το βλέμμα του. Κι' αυτή όμως δεν φαινόταν άδιάφορη στη γνωριμία του.

«Έτσι, καθώς έβγαζαν από το χωριό, ένοιωθαν κι' οι δυο πως είχε δημιουργηθεί μεταξύ τους κάποιος δεσμός μυστικός».

Κατόπιν άρχισαν το φλέρτ, αλλά με πολλή διακριτικότητα και χωρίς φούριες. Μερικές μισές κουβέντες, μερικές εύγλωττες ματιές, μερικά συνθηματικά λόγια, αυτά ήταν στην αρχή το μόνο μέσον συνεννοήσεώς των να μιλήσουν πιο ελεύθερα.

Εύτυχως η τύχη τους εδόθησε. Τό καλοκαίρι, η κυρία ντε Ζάντ πήγε στη Βρετανία, όπου είχε το εξοχικό σπίτι της, δίπλα σ' έναν στο κτήμα της βιέας του κόμης, ο οποίος, εννοείται, έσπευσε να έπωφεληθεί της ευκαιρίας αυτής.

Είχε έκαναν περιπάτους στα δάση και στη λίμνη, διάβαζαν παθη-

γιά το Παρίσι, την έκανε δική του.

Έβλεπε, ύστερα από μία βδομάδα μέλις, ο κόμης μάθαινε κατάπληκτος πως η κυρία ντε Ζάντ είχε κλειστεί στο Φρενοκομείο! Έξαιλος τότε για το ξαφνικό αυτό δυστύχημα, έτρεξε στο σπίτι της, όπου βρήκε τους υπηρέτες της και δωροδοκώντας τους ζήτησε πληροφορίες.

Εκείνοι του άπαντησαν πως είχαν συμβεί βίαιες σκηνές μεταξύ του άνδρου, πως η κυρία είχε έρεθιστεί υπερβολικά από τις παρατηρήσεις του συζύγου της και πως ο δικαστικός είχε φροντίσει να την κλείσει σε μία φρενολογική κλινική, ύστερα από σχετική γνωμάτευση υπογραμμένη κι από την αστυνομία.

Καθώς ο κόμης γύριζε στο σπίτι του, αντίκρυσε στο δρόμο τον δικαστικό. Ο ντε Ζάντ κατέβηκε άμείως από το αμάξι του και χαιρετώντας τον με σοβαρότητα του είπε:

«Έκαναν περιπάτους στα δάση και στη λίμνη...»

κα ποιήματα, ο έρωτάς των μεγάλωνε μέρα με την ημέρα και γινόταν πιο απαιτητικός. Υπήρχε όμως μέσα τους μία αξιοπρέπεια, που έξακολουθούσε ακόμα να τους συγκρατεί.

Σ' αυτό ίσως να συντελούσε και η παρουσία του δικαστικού, ο οποίος δεν έπαυε να τους επιβλέπει, ψυχρός κι' αμίλητος πάντα. Μια υπόθεσή που όμως τον ανάγκασε έβλεπε να λείπει για λίγες μέρες από τη Βρετανία.

Η γυναίκα του άρχισε τότε ξαφνικά να μεταλλάσσεται, άρχισε ν' ανησυχεί και δεν ήξερε πού να αποδώσει τη μεταβολή. Αποφάσισε λοιπόν να ενοργήσει με περισσότερο όληρος και την παραμονή της αναχωρήσεώς του.

— Καλά που σ' έβλεπα, κύριε! Γυρίζω, ξέρετε, από το σπίτι σας, απ' όπου λείπατε...

Έπειτα τον παρακάλεσε να τον ακολουθήσει στο γραφείο του. Όταν μπήκαν μέσα, ο δικαστικός με αλγυστή φωνή του είπε:

— Κύριε, γνωρίζω καλά πως είστε ο έραστής της γυναίκας μου! Μπορώ να σας βάλω στη φυλακή με τους κλέφτες, να σας δικάσω σαν κοινό κακούργο, να σας εκδικηθώ με το όπλο του νόμου! Δεν θέλω όμως τίποτε απ' όλα αυτά. Προτιμώ να τιμωρηθώ από την τύχη της συνειδήσεώς σας και να συζητήτε αείς ο ίδιος τον εαυτό σας...

— Απατήσατε μία άρρωστη, μία ύστερη, μία τρελή! Η κυρία ντε Ζάντ ήταν, άλλοι μονο, ανεύθυνη για τις πράξεις της! Κραυγές αν έπεφτε στο κεφάλι του κόμης, δεν θα του προξενούσε τόση ταλαιψία.

ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Ο ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Η ΚΛΗΡΟΣΙΣ - ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ - ΤΑ ΔΩΡΑ

Όπως είχαμε προαναγγείλει, την Τρίτη 31 Μαρτίου, έγινε στα Γραφεία μας η κλήρωση για την απονομή των δώρων του ποδοσφαιρικού διαγωνισμού της Συναγωγίας, παρισταμένης της διευθύνσεως, των συντακτών και των συνεργατών της «Οικογενείας».

Ως εξελεγκτική επιτροπή παρίσταντο οι κ. κ. Στέφανος Δάφνης, ποιητής και τμηματάρχης της 'Εθνικής Βιβλιοθήκης, Μένος Φιλήτας, γλωσσολόγος και λογογράφος, Νασολ. Λαπαθιώτης και άλλοι λόγιοι και δημοσιογράφοι.

Τα δώρα του διαγωνισμού, άγορασθέντα από ημερών, είχαν εκτεθεί εις το γραφείο του Λογιστηρίου της «Οικογενείας».

Τα δελτία των επιτυχών λύσεων του διαγωνισμού, άνερχόμενα εις 6-7 χιλιάδας, έτέθησαν εντός κληροτίδης, παρουσία της επιτροπής, ήτις και έσφράγισε αυτήν.

Αμέσως κατόπιν άρχισε το τράβηγμα των κλήρων υπό νεαρής δεσποινίδος.

Πρώτον άνεσύρθη το δελτίον του κ. 'Αντωνίου Τρόθενου, Περίτερον Τριών 'Ιεραρχών—Περάλτου, 'Αθήναι, ο οποίος κερδίζει ΕΝΑ ΠΟΛΥΛΑΤΟ μάχας Hercules του Οίκου Στ. Σιμεωνόγλου.

Δεύτερον άνεσύρθη το δελτίον του κ. Δημ. Βοδονάρα, δόδος 'Ανθίμου Γαζή 215, Βόλος, ο οποίος κερδίζει ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ ΠΟΡΤΑΤΙΦ μάχας «Olympia» επίσης του Οίκου Σιμεωνόγλου.

Τρίτον άνεσύρθη το δελτίον του κ. Σπυρίδωνος Βογιατζή, Παύλου Μελά 52, Φλώρινα, ο οποίος κερδίζει ΔΕΚΑ ΠΛΑΚΕΣ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΥ.

Τέταρτον άνεσύρθη το όνομα της δεσποινίδος 'Ελένης Λεωνή, Κατσώνη Λαμπροπούλου, 'Αθήναι, η οποία κερδίζει ΕΝΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΠΟΡΤΟΦΟΛΙ.

Κατόπιν άνεσύρθησαν κατά σειράν τα δελτία των κ. κ. 'Ανδρέα 'Αναγνωστοπούλου, Φαρμακίδου 11, 'Αθήναι, Νεφέλης Π. Χρυσοχέρη, Φλαμιαριών 6, Θησείον, 'Αθήναι, Στυλιανού Π. Βουδούρη, 'Ιωνιδών και Μακρυγιάννη 58, Πειραιώς, Παναγιώτη Νεοφύτου Ραγκαβή 9, Παράκας, 'Αθήναι, Νικολάου Καραγιάννη, Μεγάλου 'Αλεξάνδρου 28, 'Αθήναι, και Φλώρας Α. Βουτσίνου, 'Ανω Σόρος (έναντι Γαλλικού Νοσοκομείου), οι οποίοι κερδίζουν από ένα ΛΑΧΕΙΟ ΤΟΥ ΣΟΥΠΕΡΣΤΕΙΚ ΤΩΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΩΝ, έχοντες έτσι έλλιδα τεραστίου κέρδους.

Ακολούθως άνεσύρθησαν τα δελτία των κ. κ. Παρόνας Ζαμπουνάκη, Μαζώνος 72, Ν. Φάληρον. Θωρά 'Αναγνωστούλη, 'Ελασσόνη. Μαργαρίτας Καραντζή, Πειραιώς 6, 'Αθήναι. Παναγ. Γάσου, Ρόδου 4, Πειραιώς. 'Αποστόλου. Κουτάλη, 'Αλβανίας 94Α, 'Αθήναι. 'Αγάθης Μαμαλουγίου, Προέδρης 11, 'Αθήναι. Εύαγγελίας Μπάστα, Γαληνού 34, 'Αθήναι. 'Αλεξάνδρου Μουρανό, Καπνεργαστήριον. Πειραιώς. Τασίας Νασού, δόδος Βασιλικών, Πάτρας. και Κωνστ. Ντίλιου, Κερκυραϊκή Σχολή, Κέρκυρα, οι οποίοι κερδίζουν από ένα ΚΟΝΔΥΛΟΦΟΡΟ ΣΤΥΛΟ.

Κατόπιν άνεσύρθησαν τα όνόματα των κ. κ. 'Εμμανουήλ Κονταρίνου, δόδος Γεωργιάδου 21, Βόλος. 'Αγγέλος Γάσου, Λεωφόρος 'Αττικής 10, Ν. 'Ιωνία. Κ. Κωνσταντοπούλου, δόδος 'Ορλώφ 1, 'Αθήναι. Νικ. Μάνη, καφεπρόκοπος, Τρίπολις. Ζωίτσας Λογοθέτου, 'Αργος. 'Ελένης Δαμασκηνού, δόδος 'Ισιδώρου 64, 'Αθήναι. Βασίλ. Γ. Μάμαλη, δόδος Μερκενέκ 19, 'Εδεσσα. Νίνας Νικολάου, Γρανίου 1, 'Αθήναι. 'Αντ. Γ. Βορέαδης, έναντι Νομαρχίας 'Ηρακλείου Κρήτης. Παναγιώτη Μαρκάκη, δόδ. Κουμανοδή 3, 'Αθήναι. 'Ιωάννου Μουντράνη, δόδος Σύνδεσης. 'Ηράκλειον-Κρήτης.

Τίτου Π. Χατζοπούλου, Π. Πολύγωνον 166. 'Αθήναι. Κ. Μουζακίτη, Αδελφές Κερκίρας. Μαίρης Πολυμενάκου, Φωτίου Κορυτσάς 84, Πειραιώς. 'Αλεξάνδρας 'Αδελφές. 'Ελένης Πτολεμαίου 6, 'Αθήναι. 'Αφροδίτης Δημητράκη, Φερεικούδου 7, Παγκράτι. Σ. Κ. Βλάχου, δόδ. Σωκράτους 26, 'Ενταύθα. Χαρμ. Μ. ο ν. α. χορηγού, Ταμειοποιείο ν. 'Αττικής. 'Ελένης Παπανικολάου, δόδος 'Αμυγδαλιάς 32Α, Θεσσαλονίκη, οι οποίοι κερδίζουν από ένα αντίτιπον του περιφώνου μυθιστορήματος του Μιχαήλ Στάσιου «Ο ΚΑΛΕΣ».

ΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ. 'Εκδόσαν δηλαδή έν δλω ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΛΥΤΑΙ.

Τα δώρα εύρίσκονται, όπως γράφουμε παραπάνω, στα Γραφεία μας. Οι έξ 'Αθηνών, Πειραιώς και Φαλήρων κερδίσαντες παρακαλούνται συνεπώς όπως προσέλθουν και τα παραλάβουν, επιδεικνύοντες ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΩΣ πιστοποιητικόν ταυτότητος.

Είς τους κερδίσαντας λίτας των 'Επαρχιών τα δώρα θα σταλούν ταχυδρομικώς, συστημένα, εις την διεύθυν-

σίν των. Τα έξοδα της αποστολής θέ τα αναλάβει η Διεύθυνσις της «Οικογενείας», και τούτο για να μην έπαυινθουν καθόλου οι φίλοι της.

Παρακαλούνται οι τέσσερες πρώτοι κερδίσαντες όπως μάς άποστείλουν την φωτογραφίαν των προς δημοσίευσιν.

Επίσης παρακαλούνται οι εκ των 'Επαρχιών τυχεροί όπως μάς άποστείλουν την ά κ. ρ. β. η. των διεθύνσεων.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΚΑΒΑΛΛΑ. — Την 25ην Μαρτίου συντηρήθησαν εις φιλικόν ποδοσφαιρικόν άγωνα οι ομάδες «Φίλιπποι» Καβάλλας και «Ελλίς» Δράμας. Κατόπιν τεχνικόν άγώνος άνιήτρια άνεδείχθη ή «Α.Ε.Κ.» διά τεράτων 2 έναντι 1.

Πρό του άγώνος «Α.Ε.Κ.»—«Ατλοκεραυνός» συντηρήθησαν αι β' ομάδες των ίδιων συλλόγων. Κατόπιν ένός ώραιου τεχνικόν άγώνος νικήτρια άνεδείχθη ή β' «Α.Ε.Κ.» διά τεράτων 4 έναντι 0 της β' «Ατλοκεραυνός».

Σ. ΚΑΚΟΥΛΙΔΗΣ. ΠΑΤΡΑΙ.—Την Κυριακήν 22 Μαρτίου συντηρήθησαν εις το γήρεδον της Παναχαϊκής ή όμώνυμος όμας μετά του «Παναγιάλειου» Αίγιου. διά το πρωτάθλημα Α' κατηγορίας. Νικήτρια άνεδείχθη ή «Παναχαϊκή» διά τεράτων 2 έναντι 0.

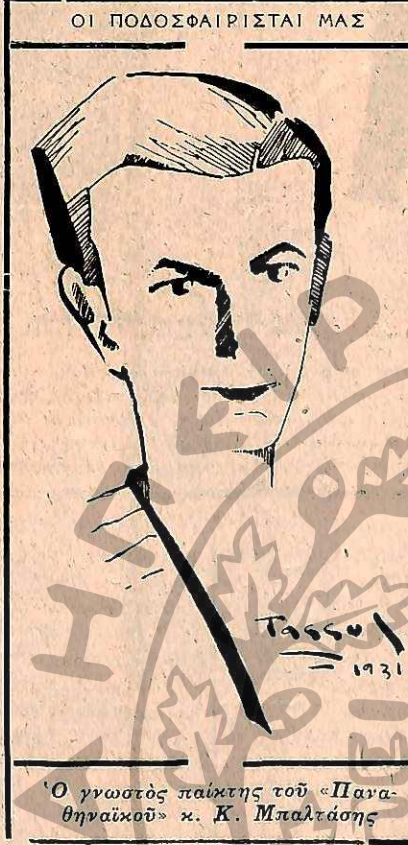
Επίσης την 25ην Μαρτίου συντηρήθησαν, διά το αυτό πρωτάθλημα, εις το γήρεδον «Ολυμπιακός» ή όμώνυμος όμας μετά της ομάδος «Νίκης» Πατρών. Ο «Ολυμπιακός» έβεβλήθη της «Νίκης» διά τεράτων 2-0.

ΔΙΟΝ—ΠΟΜ. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.—Την παρελθούσαν Τετάρτην 25 Μαρτίου, συντηρή ή όμας του «Θησείος» 'Αναστάσεως μετά της του «Πειραιεύς». Κατόπιν τεχνικόν άγώνος άνεδείχθη νικήτρια ή όμας του «Θησείος», έπιτυχούσα ένα τέτατον διά του μέσου άριστερά Χατζημυχάλη εις το πρώτον ημιόριον έναντι πέντε των αντίπαλων. Την νικήτρια ομάδα άπέτελούν: Λιδανός, Σχορδής Ι. Τσιμόνης, Ζαμπουνάκης Ι και ΙΙ, Σχορδής ΙΙΙ, Χατζημυχάλης, Πετσόλης, Σκάμπος, Κατσούλου και Σχορδής ΙΙ. Α. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΣ

ΠΥΡΙΟΣ.—Την Κυριακήν 22 Μαρτίου συντηρήθησαν εις φιλικόν άγωνα οι ομάδες «Ηρακλής» Πύργου και «Απόλλων» Καλαμών. Νικήτρια άνεδείχθη ή «Ηρακλής», έπιβλήτης της αντίπαλου ομάδος διά τεράτων 3 έναντι 1.

Είς άμφοτέρω τα ημιόρια σχετικήν έπεροχήν είχαν ή «Απόλλων» και ή νίκη των βοηθούσε το άποτέλεσμα θα ήτο ίσως διαφορετικόν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΩΡΑΣ

Ο γνωστός παίκτης του «Παναθηναϊκού» κ. Κ. Μπαλάσης

ΠΟΥΔΡΑΡΕΣΘΕ

ΜΟΝΟΝ ΔΥΟ ΦΟΡΑΣ

ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ

και χαίρετε για πάντα την γυαλιστή μύτη και το γυαλιστό πρόσωπο. Η MOUSSE DE CREME, αναμειγμένη με την Πούδρα Τοκαλόν κατά ένα νέον τρόπον πατενταρισμένον, την κάνει να διατηρείται όλην την ημέρα, έστω και εάν ο άνεμος εινε δυνατός, αν βρέξη ή αν ιδρώσετε. Δεν κλείει ποτέ τους πόρους. Δοκιμάστε για να πεισθώτε. Προκειται για κάτι το νέον, το διαφορετικόν, το καλύτερον.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ
Να βάψετε μόνη σας τα περσινά σας φορέματα με Γερμανικάς βαφάς μάρκας

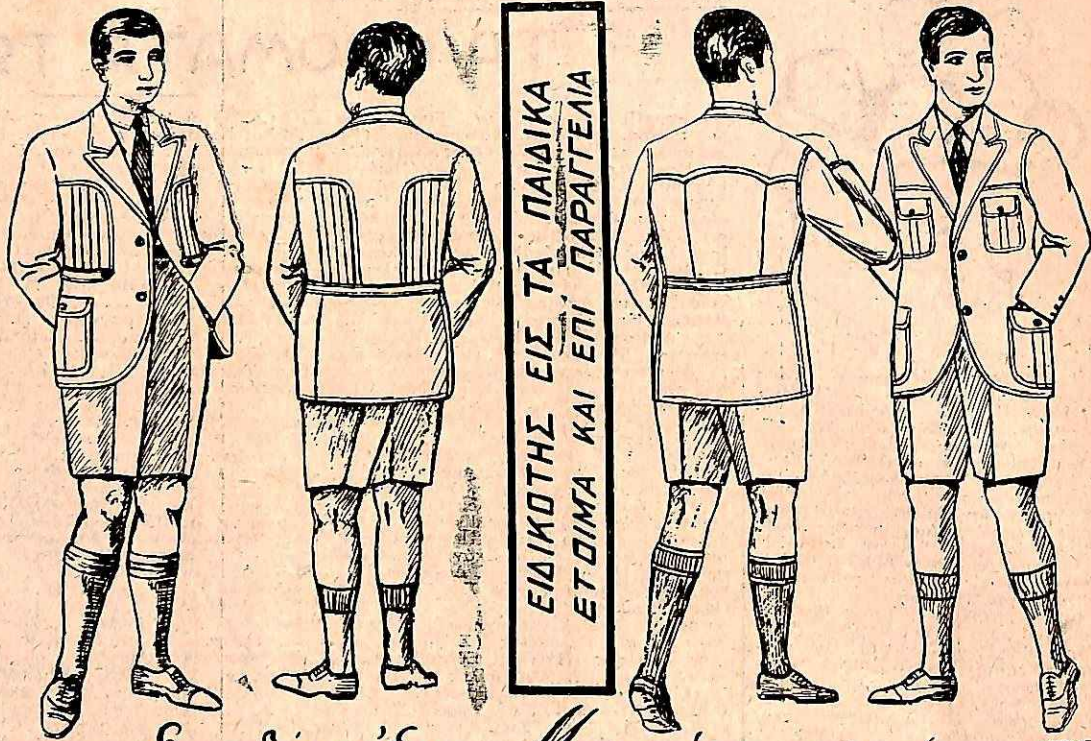
ARTI

και θα γίνουν έντελώς καινούργια.

Αι βαφαι ARTI πωλούνται εις τα Φαρμακεία και τα Έμπορικά της συνοικίας σας εις 50 μεδέρνους χρωματισμούς.

Γεν. Αντιπρόσωπος:
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι.
Λέκα 21α.

ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΧΡΗΣΤΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΕΛΙΑ

Εταδίου-Εμμ. Σοφενάκη-μωνία

ATELIER CENTEKO

ΩΡΑΙΟΤΗΣ-ΥΓΕΙΑ

Τα σπειριά του προσώπου, τα έκζεμα, οι καλόγηροι και όλα τα δερματικά εξανθήματα θεραπεύονται ριζικώς με χάπια (γερμανικής προελεύσεως) ΦΟΥΡΟΚΟΥΛΩΣΙΝΗ, έγκριμένην υπό του Ιατροσυμβουλίου. Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία. Ζητήσατε οδηγίας δωρεάν. Γεν. Αντιπρόσωπος: Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ, Κάνιγγος 12-Αθήναι.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Embrodany

Η EMBRODANIA εινε το ΜΟΝΟΝ ΑΒΑΛΕΣ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ, το οποίον ΕΛΑΤΤΩΝΕΙ ΤΟ ΠΑΧΟΣ εις ολονδήποτε μέρος του σώματος, ταχέως, αποτελεσματικώς, χωρίς δίαιταν και χωρίς ασκήσεις. ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ.

Εφόρκεται εις όλα τα Φαρμακεία, εις φιάλας των 100 γ. λ. LABORATOIRES DETECTA PARIS. Αντιπροσωπεία-Παρακαταθήκη: ΦΡΕΙΔ. ΜΑΡΧ, Ευαγγελιστορίας αρ. 7, ΑΘΗΝΑΙ. Διά Μακεδονίαν και Θράκην: Γ. Χρ. Πέντζος, πλατεία Έμπορίου, Θεσσαλονίκη.

Ζητήσατε οδηγίας από τα φαρμακεία και τον αντιπρόσωπον.

ΡΑΦΙΝΑ

Το νέον κέντρον αναψυχής
Η «ΔΥΡΑ»
του Ν. ΠΑΠΑΔΑΚΗ
Φθάνει απίστευτος.
Ψάρεα της θύρας.
Ζητήσατε προηγουμένως τας τιμάς μας διά να πεισθώτε.

Η ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΟ «ΜΑΝΣΤΡΟΥΛ»

Άριστον έμμηναγωγόν· θεραπεύει ριζικώς την άκτατον περίσυν των γυναικων και κορασιδων· καταπαύει τους πόνους των νεφρών, της κοιλίας, την ήμικρανίαν, εξάντηλσιν και λοιπάς κακουχίας της άτάκτου περιόδου. Ζητήσατε οδηγίαν δωρεάν.

Αντιπρόσωπος Α. Χρονόπουλος
Κάνιγγος 12-Αθήναι

ΓΕΩΡ. Η. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ιατρός δερματολόγος. Έπιδεκαετήσιαν Έπαμειλήτης της Ιδιαιτέρας Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωργ. Φωτεινού. Δέχεται καθ' έλάχιστην όδον Κεφαλληνίας και Τεγέας 1. Ώρα 9-11 π. μ. 4-7 μ. μ. Αρ. Τηλεφ. 7-62.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της Οφθαλμολογίας εν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27 Αθήναι, τηλ. 1-68

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κατάστημα Σιδηρικών λόγω άναχωρήσεως. Πληροφορία εις τα Γραφεία μας.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ

Και όλα αγαπούν. το συμπληρωμένο γλυκό Όλλανδικό γάλα «ΓΚΛΟΡΙΑ», που περιέχει άριστήν ποιότητα ζαχαρόν. Ο έσπετο δα το βαρεθώ.

ΓΚΛΟΡΙΑ

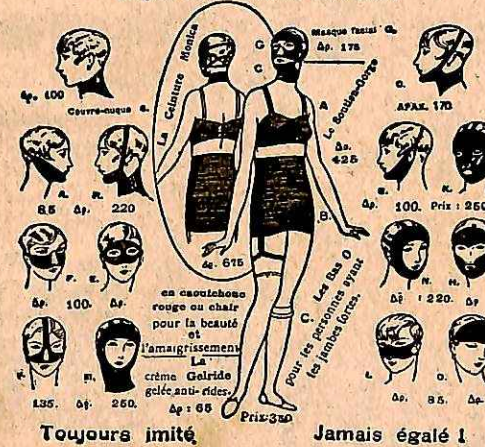
Για τους μπεμπέδες εινε έκτακτον. Για τα μεγαλύτερα παιδιά πρακτικώτατον και θρεπτικόν. Το πίνουν μέσα στο νερό - το άνακατεύουν με τή σοκολάτα των - το τρώνε όπως εινε, άλημμένον σε φέτες ψωμί. Και σεις το παίγνετε με το καρφέ σας - κάμπετε γλυκίσματα. Πάντοτε σάς κοιτάζεται το γάλα «ΓΚΛΟΡΙΑ».

Μη ξεχνάτε το κουτί με κινώλευμο ένέκττα, με το κεφάλι της άγέλας και το κόκκινο λουλούδι.

Ήγγυημένον από τον Άμερικαν. Συνασμιόν Γαλακτοχών Προϊόντων Λίεας Υόρκης.

LES ACCESSOIRES DE BEAUTE DE CLARKS
MASQUES ET MENTIONNIERES DE JEUNESSE

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΥ

Κ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
1 ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 1

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ (Είσοδος Φωτογρ. Γαζιάδου)
Το Ινστιτούτον μας εγγυάται με τα ειδικά προϊόντα (σπασιαλίτε) των πεφημισμένων οίκων ΚΛΑΡΚΣ, ΕΤΑ και λοιπών, καλλωπισμού και υγιεινής, να θεραπεύση πάσαν έν γένει άνωμαλίαν προσώπου και σώματος, ήτοι:

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΝ-ΑΤΡΟΦΙΑΝ, ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΠΟΡΩΝ ΠΡΟΣΩΠΟΥ, ΣΗΜΑΛΙΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΕΞ ΕΥΛΟΓΙΑΣ. ΒΑΘΕΙΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ ΜΗΜΠΙΚΙΑ (εξανθήματα νεότητος) ΣΜΙΚΡΥΝΣΙΝ ΤΟΥ ΣΤΗΘΟΥΣ ΚΑΙ ΑΥΞΗΣΙΝ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΙΝ ΤΗΣ ΜΥΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΙΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ ΤΩΝ ΟΙΚΩΝ

CLARKS ΠΑΡΙΣΙΩΝ
και ΕΤΑ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΑ

από όλα τα βάμματα, έντριβάς, καταπότια και σκόνης ενεργούν επί ρευματισμών, όσφυαλγίας, πόνων των μελών του σώματος, κρυολογημάτων κ. λ. π. τα δοκιμασμένα γνήσια Έμπλαστρα Μάρκας Λέοντος. Τα έμπλαστρα ταύτα θεραπεύουν - χάρις εις την έπιτυχεστάτην, από δεκαετηρίδων δοκιμασιών συνθεσιν των - ταχέως και ασφαλώς, είναι όλως διόλου άβλαβή, ή δέ χρήσις των πολύ άπλή. Υπάρχουν πλείστα απομιμήσεις, έν τούτοις μόνον τα γνήσια Έμπλαστρα Μάρκας Λέοντος είναι σίγουρα και αποτελεσματικά. Δι' αυτό προσέχετε εις το κατατεθέν σήμα.

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΜΑΡΚΑΣ „ΛΕΟΝΤΟΣ“

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

10.000 δραχμάς θα προσφέρωμεν εις έκείνην της όποιας το πρόσωπον δεν θα καθάριση ή θα βλαφθή με το άμερικανικόν καλλυντικόν HERB.

Το HERB από της εμφανίσεώς του κατέκτησε τον κόσμον των γυναικων, διότι καθαρίζει, προσδίδει άνδρότητα και λευκαίνει το πρόσωπον. Το HERB εξαφανίζει τα εξανθήματα, τα ήλιοκαύματα, τις πανάδες και τας λοιπάς ασχημίας του προσώπου.

Το HERB εινε εκχύλισμα διαφόρων βοτάνων. Ουδέν σταγόνα υδραργύρου ή άλλων δηλητηριωδών ουσιών περιέχει. Πωλείται αντί 75 δραχμών, επί πλέον δαχ. 5.- διά τους παραγγέλλοντας από τας επαρχίας. Απευθυντέον: Γεν. Αντιπρόσωπον Φ. Δέδεν, Άγ. Κωνσταντίνου 3 Αθήνας, και εις τα Φαρμακεία.

ΑΙΜΟΡΡΟΙΔΕΣ ΚΙΡΣΟΙ (χταπόδι) ήγγυημένη άνώδυνος δι' ένέσεων θεραπείας χωρίς έγχυρίσιν. Οι πόνοι και αι αιμορραγία καταπαύουν άμέσως. Π. Παπαδόπουλος ειδικός Ιατρός των Παρισίων. Δέχεται 10-11)2 και 5-7 Φελλήνων 3. Πληροφορία δωρεάν.

Ι. Γ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΠΤΗΝΟΛΟΓΟΣ

12 ΦΕΙΔΙΟΥ 12 ΑΘΗΝΑΙ

Ο πρώτος τῷ 1925 ίδρυθείς έν Έλλάδι Οίκος, εργαζόμενος έπιστημονικώς και άποκλειστικώς διά τήν ανάπτυξιν της Πτηντροφείας και Κενικοτροφείας.

ΔΩΡΕΑΝ

Όδηγία δι' έγκατάστασιν Πτηντροφείων. Έξέτασις πτηνών. ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΜΗΧΑΝΩΝ. ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΙΣ Πτηνοτροφείων κλπ. Διαρκής παρακαταθήκη και Δωρεάν Μύλων, Σκευών, Τροφών, Φαρμάκων, Έμβολίων, Απολυμαντικών, Πολυτοκίνης Άγγλικής Κάροβου κλπ., ως και παντός τι άφορά τήν Πτηντορφίαν.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΙ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΙ ΔΩΡΕΑΝ ΤΩ ΑΙΤΟΥΝΤΙ

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΖΩΟ-ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Έλεγκται ράτσει ζώων και Πτηνών άναπαραγωγής. Πετεινάρι, πουλάδες, νεοσσοί ΑΥΓΑ ΔΙ' ΕΠΙΘΑΣΙΝ ήγγυημένα. Διαρκής έστεισις ΦΑΣΙΑΝΩΝ, ΠΑΤΡΙΩΝ και Έξωτικών Πτηνών έν τῷ Έθνικῷ Κήπῳ.

ΠΟΔΗΛΑΤΑ Άγγλικά έκτάκτου στερεότητος και ωραίας εμφανίσεως με δόσεις.

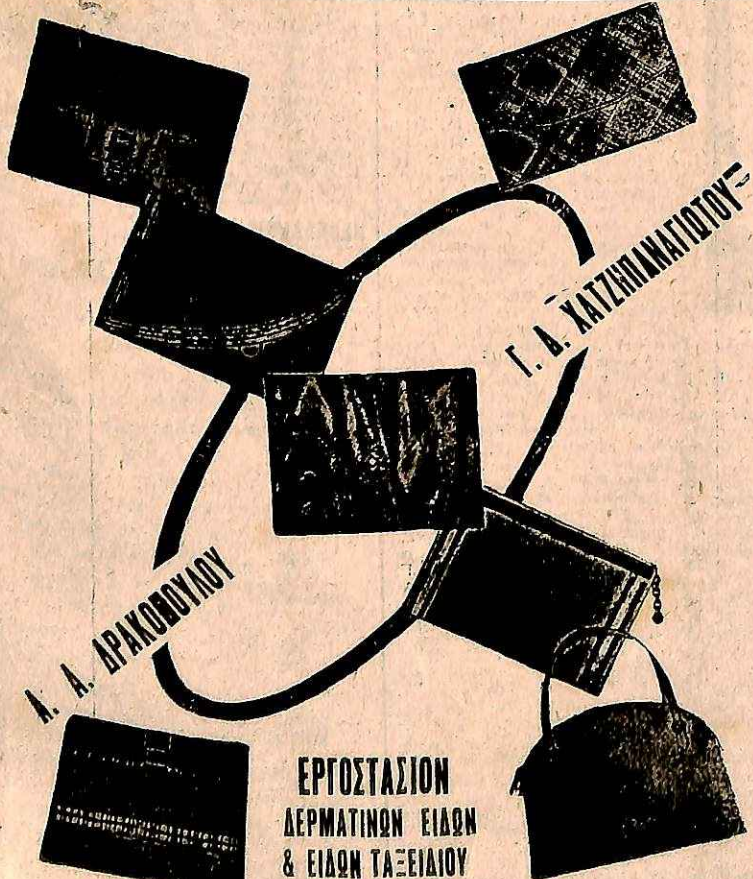
ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΑ, άθλητικά όργανα, φανέλλες, πανταλονάκια, παπούτσια κάθε είδους δι' άθλητισμόν.

ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΕΣ RALEGH και INDIAN

Σ. Κ. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ
& ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Καραχωρήγ της
Σερβίας αριθμός 18 Αθήναι.

πρώτο σύμπτωμα...

ΠΡΩΤΟ ΣΥΜΠΤΩΜΑ
ΜΙΑΣ ΔΥΣΠΕΨΙΑΣ ΕΙΝΕ
Ο ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ
ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΦΑΡΜΑΚΟ
ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΕΙΝΕ

Η ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ